

АН МЕЙДЖЪР МЪЖ ЗА МИЛИОНИ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Какво ще кажеш да вечеряме някъде и после да се любим цяла нощ? — шепнесе Чък в ухото на Лили, тъкмо когато Джени Зачери влезе в канцеларията на секретарката си. Хладният зелен поглед на Джени се стрелна над главите на двамата служители. В стаята настъпи неловка тишина. Засрамен, Чък свали ръката си от рамото на Лили и се изправи. Тя сподави смеха си и се загледа в купчината книжа върху бюрото.

Лили се възхищаваше на госпожа Зачери. Тя прекрасно владееше чувствата си. А понякога лицето ѝ ставаше непроницаемо като на сфинкс.

— Обядвахте ли, госпожо? — опита се да заглади положението секретарката. Джени кимна и в същия момент Лили събори папките на пода. — О, Боже! Извинете, госпожо Зачери. Бутнах ги, без да искам.

— Аз ще ги събера! — Чък се спусна към разпилените листа.

— Докато ме нямаше, вие двамата, сигурно сте поработили — каза Джени. Лили се изчерви. — Някой търсил ли ме е?

— Само господин Килпатрик се обади.

— Ще му позвъня от кабинета си. Освен това, Лили...

— Да, госпожо...

— Не ме свързвайте с никого по телефона. Днес повече няма да работя.

Лили не повярва на ушите си. Забрави неудобството от сцената с Чък и смаяно се втренчи в Джени. Тя изглеждаше много бледа и, както никога, безпомощна.

— Да не сте болна, госпожо? Мога ли да направя нещо за вас?

Джени Зачери никога не отсъстваше от работа. Позволяваше си това само в редки случаи, когато бе крайно наложително.

— Благодаря, Лили. Нищо ми няма. На днешния ден преди две години... — Зелените очи на Джени заблестяха. Не можеше да продължи, но не беше и нужно.

— Да, разбирам, госпожо.

В Зачери Фолс, малко фермерско градче в Тексас, хората помнеха Дийн Зачери и дълбоко тачеха паметта му. Когато го положиха в гроба, издигнаха вдовицата му на пиедестал. Но те дори не подозираха, че ѝ се струваше нестабилен и опасен, и тя се боеше да не се сгромоляса от него. Страхуваше се и от скритите слабости в собствения си характер.

Дъщеря на местния проповедник, Джени бе научила отрано, че грешните желания трябва да се държат под ключ, защото провиненията се наказват строго. Беше умна, получаваше само отлични бележки. Ала в душата си завиждаше на съученичката си Сюзън Харпър за красотата ѝ. На Сю не ѝ пукаше за оценките, но момчетата я харесваха. Момчетата като нея живееха вълнуващо. А Джени мечтаеше да се забавлява, да се отърси от своята стеснителност и сериозност.

Когато порасна, нищо не се промени, макар че недодяланото девойче се превърна в красива зряла жена. Беше все така стеснителна. Някои мислеха, че позира. Други я вземаха за снобка. И никой не подозираше, че спокойната ѝ сдържаност прикриваше надигащи се желания, неразбираеми дори за самата нея.

Тя умееше да скрива преживяванията дълбоко в себе си. Но днес това ѝ се струваше невъзможно. Разцъфналите метличини бяха превърнали полето в огромно разлюляно море. Това ѝ припомняше миналото. Спомените я изпълваха с болезнена носталгия, която всеки миг заплашваше да разкъса сърцето ѝ.

Завиждаше на Лили за приятеля ѝ. Той се шегуваше с нея толкова мило! А Дийн никога не се бе отнасял така с Джени. Поиска ѝ се отново да е млада. Да лудува. Да откъсне сладкия плод на забраната...

Образът на многоуважавана вдовица, останала сама с невръстната си дъщеричка, ѝ бе неприятен. А и отговорността за ранчото и курортния комплекс, който ръководеше, бе твърде тежко бреме за нея. Разбира се, можеше да се омъжи за Майк Килпатрик, който щеше да ѝ помогне. Всички очакваха от нея да направи точно това. Защо да не каже сега „да“ на Майк, както бе казала „да“ на Дийн, когато преди време имаше неприятности и той я отърва от тях? Хубаво би било да разчита отново на мъж. Ала тя бе решила да остане сама. А и не си струваше да се омъжи само за да реши съпругът ѝ нейните проблеми.

Неспокойните мисли я накараха да влезе в кабинета си, преди да се пропука черупката на привидното ѝ спокойствие. Затвори вратата и се облегна на нея. Разтри с ръка схванатия си врат. Цялото ѝ тяло бе болезнено напрегнато.

— О, Дийн, защо ме изостави точно сега, когато ми трябваш най-много? Какво да правя сама? — прошепна тя на глас, размишлявайки за финансовите загуби на курорта. Защо нещата се влошиха толкова? Разбираше, че не е подготвена да се справи с проблемите, пред които бе изправена.

Омъжи се веднага щом завърши гимназия. Докато Дийн учеше в колежа в Сан Маркос, тя работеше, за да може също да завърши колеж. Отдаде се изцяло на семейството. Неочакваната му смърт я хвърли в света на бизнеса в много лош момент. Икономиката на Тексас бе в депресия поради петролната криза. Джени не знаеше какво ще ѝ струва да запази курорта. Обзета от скръб, не разбра как се изниза миналото лято. Едва в края му установи, че резервациите са намалели с около една четвърт от миналата година. А летните месеци бяха най-интензивният сезон. Защо не прояви повече интерес към управлението, докато Дийн бе жив? Джени разбра твърде късно, че не биваше да го оставя да прави всичко сам.

Тези мисли засилиха главоболието ѝ. Трябваше да се обади на Майк. Неговата компания я караше да се чувства по-добре. Джени прекоси уморено стаята. Телефонът бе поставен върху бюро от полиран бял орех. Бюрото на Дийн. Днес всичко ѝ напомняше за него и за самотата ѝ. Тя набра номера на Майк.

— Здравей, Майк!

— Джени! — Гласът му бе сърдечен и жизнерадостен. — Дали сбирката на църковното настоятелство ще се състои?

— О, със сигурност! Много искам да отида! Нужно ми е да изляза някъде, да се видя с хора. И за Кати ще е хубаво.

— Как е тя?

— Ужасна е!

— Но, Джени, детето е само на две години!

— Няма що, звучи утешително — въздъхна Джени. — Тази сутрин си напъха в устата някакво ужасно насекомо. Креснах ѝ и тя се разплака.

— Не си виновна...

— Майката е длъжна да възпитава детето си. А аз не съм особено търпелива.

— Глупости! Ти си безупречна майка! — Майк понижи глас. — За мен си безупречна във всяко отношение. В събота беше великолепна!

Да, беше безупречна. Поне така мислеха всички. Градчето я смяташе за много добродетелна, трудолюбива и жертвоготовна. „Такава сериозна жена! Винаги помага на съседите! Намира време за църковните сбирки! Не е по модата. Вдовицата Зачери е чудесна! Де да имаше повече като нея...“ Джени знаеше какво говорят хората за нея. Ала колко малко знаеха те за истинската, порочна Джени!

В действителност само един мъж я познаваше добре и това не бе покойният ѝ съпруг.

Слава Богу, че този човек напусна Зачери Фолс завинаги, когато тя се омъжи за Дийн. Връща се само два пъти — за погребението на Кейлъб и след това — на Дийн. Как би могла да изтърпи неговия нагъл знаещ поглед? И което е още по-страшно, как би носила тогава в душата си онзи таен копнеж?

Образът на Блейд Тейлър мигновено изплува в съзнанието ѝ, въпреки усилията да го пропъди. При мисълта за него по гръбнака ѝ премина предателска тръпка. Почувства как загорелите му ръце обхващат голото ѝ тяло и го привличат към неговото. Сякаш всичко бе станало едва вчера. Джени още чуваше ромона на потока, усещаше уханието на дивите цветя, допира на меките треви до кожата си...

Той докосна с език устните ѝ. Усети алкохола и цигарите в дъха му. Джени помнеше миризмата на Блейд — миризма на кожа и коне, пропила се в него от дългата езда до най-отдалеченото кътче на ранчото. Представи си светлосините му очи и самоувереността в тях. Имаше нещо, което само той знаеше. Всъщност Джени не бе така скромна, съвършена и непорочна, както мислеха хората.

Всички казваха, че Блейд е лош. Може би имаха право. Но той бе накарал Джени да изпита безумна радост, която едновременно я опияняваше и плашеше. Собствената ѝ порочност я бе вкарала в капан и му бе дала власт над нея.

Спомни си как кичур от разрошената му руса коса бе паднал над челото, когато се надвеси над нея; как гъвкавото му бронзово тяло се сля с нейното; как внимателно навлезе в нея и отне девствеността ѝ...

Преди да наведе отново глава, за да потърси устните ѝ, надникна дълбоко в очите ѝ с тържествуващия поглед на мъжа, обладал жената. Целуна я отново — този път много по-нежно, вероятно по-нежно от която и да било жена. Но освен нежност, тогава Блейд бе обзет и от гняв.

— Спомни си за това, когато легнеш в брачното легло с брат ми, ти, дъще на проповедника — подразни я той.

Джени се бе опитала да се съпротивлява, ала движенията на тялото му предизвикваха у нея вълни на силна възбуда. Така Блейд я накара да изпита докрай радостта, че е жена, познала мъжа. Споменът за онзи следобед все още я изгаряше.

След този случай Джени плахо го търсеше по местата, които той обикновено посещаваше. Ала Блейд подозрително изчезваше оттам. С болка и огромно угризение на съвестта тя разбра, че я избягва нарочно.

Дали бе помислил, че е евтина и леснодостъпна жена само защото му се бе отдала с такова голямо желание? Заради стоновете, които се изтръгнаха от нея, когато му принадлежеше изцяло?

Нима тя, примерната Джени Уейкфилд, му бе оставила онзи ужасен белег на врата? Беше покрусена. Но Блейд се бе усмихнал и нежно я бе успокоил:

— Няма страшно. Ако толкова те притеснява, ще си закопчавам ризата догоре, като теб, докато ми мине. — Бе я целунал и прекрасните му устни я бяха накарали да забрави срама...

Дийн бе отговорил хладно на въпроса ѝ къде е брат му:

— Кой знае къде се е замъкнал този некадърник точно сега, когато трябва да наглежда животните. Сигурно се е запил в хотела с някоя фуста. Същата тъжна картинка като баща му. А моят баща, нали знаеш, не вижда нищо лошо в Блейд. Все ми натяква, че той се изтрепвал да работи във фермата, разбирал от животни, умее да се защитава. Всъщност Блейд няма навика да изчезва, когато баща ми се нуждае от него. Що се отнася до баща ми, този мой брат си знае интереса. А сега нямам представа къде се е запилял.

Джени се питаше дали Блейд не е избягал от нея. Презираше ли я за стореното? Дали затова ѝ бе казал, че ако въпреки всичко смята да се омъжи за брат му, той не желае да има нищо общо с нея?

Не ѝ обеща нищо. Не я увери в любовта си. Само я помоли да не се омъжва за Дийн.

Два дни по-късно обаче Джени се омъжи за него. Казваше си, че е била луда да се хвърли в обятията на Блейд. Обичаше Дийн — приятеля от детинство, ученическата ѝ любов, добрия внимателен Дийн — мъж, напълно подходящ за съпруг. Момиче като Джени Уейкфилд не можеше да се омъжи за безотговорен и разпуснат тип като Блейд. Той обичаше чашката и жените, живееше ден за ден. Тя разбираше, че трябва да превъзмогне безумието си. Единственият начин да го направи бе женитбата с Дийн.

В градчето знаеха историята на Джейми Тейлър, бащата на Блейд. Страстта към пиенето го съсипа рано. Сините очи се взираха безцелно в празното пространство с опустошен поглед, тялото му надебеля и се отпусна. Животните му измряха. Пропиля всичко, дори малката ферма, наследство от баща му. На жена му ѝ омръзна да я бие. Избяга с първия срещнат в бара, изоставяйки Джейми и малкия им син. Изминаха две години и бащата, завърнал се у дома от поредния гуляй, подпали къщата с цигара в леглото и изгоря, както си лежеше в него. Блейд бе едва на десет години. Хората бяха потресени от трагедията на бедното сираче. Но само един човек се загрижи истински за него.

Кейлъб Зачери осинови момчето и се опита да го отгледа и възпита добре. От този момент дрехите на Блейд бяха чисти, косата му — измита и вчесана. И хората изведнъж забелязаха каква еротична красота притежава момчето. Започнаха да приказват, че това е твърде опасно за възрастта му. За известно време горчилката напусна душата на Блейд. Работеше неуморно във фермата на Кейлъб, за разлика от Дийн, който предпочиташе да чете и да мечтае. По едно време дори изглеждаше, че от Блейд може да стане нещо свястно. Но с възрастта в него започна да се проявява ужасният характер на баща му. На седемнадесет години невинни удоволствия като училищните вечеринки и футбол вече не го задоволяваха. Говореше се, че пиел много и предпочитал зрели жени пред момичетата.

— Плодът не пада по-далеч от дървото — казваха в градчето. — И Блейд Тейлър ще свърши като баща си.

Джени се омъжи за Дийн от страх, а не от любов. Ужасена бе от себе си, от онова, което бяха правили с Блейд. Знаеше, че би го сторила отново, само той да ѝ хвърлеше някой изгарящ поглед, за да ѝ припомни колко бе щастлива в прегръдките му. Но тя от малка се

стремеше да бъде безупречна. Вярваше, че с Дийн ще ѝ е по-лесно да бъде такава.

Всеки миг от брака си с Дийн тя се бе стремела да го овъзмезди за единственото прегрешение в живота си. Ала каквото и да стореше, все ѝ се струваше недостатъчно. Спала бе с неговия осиновен брат, единственият човек, към когото благородният Дийн изпитваше неприязън. Ако узнаеше, това би го убило.

Джени живя с Дийн осем години, обаче за него остана непознатата страстната жена, до която се бе докоснал Блейд. На съпружеската любов липсваше опасната възбуда, която Джени бе изпитала един-единствен път с Блейд. Знаеше, че това е грешно, ала желаше да почувства отново онази дива, сляпа страст, която бе извадила на бял свят всичките ѝ чувства. Погълнала я бе цялата, за да я остави след това безсилна, празна, тръпнеща. Когато се любеха с Дийн, тя често бе много мила с него. Той си въобразяваше, че причината за това е неговата мъжественост.

О, колко подло се бе отнасяла с него Джени!

„Безупречна във всяко отношение“ — бе казал за нея Майк. И той я познаваше колкото Дийн. И слава Богу! Добре, че никой не подозираше каква бе в действителност...

— Ти изобщо не ме слушаш — смъмри я внимателно Майк, като наруши хаоса на мислите ѝ. Гласът му я върна към действителността. — Явно цялата ми финансова експертиза е отишла на кино.

Осъзнала къде се намира, Джени стисна слушалката.

— Извинявай. Мислите ми бяха другаде.

— Обяснявах ти, че засега трябва да отложим продажбата на онзи парцел.

— Как така, Майк? Нали знаеш, че ми трябва пари за курорта!

При други обстоятелства тя би доловила острата нотка в гласа му. Сега обаче бе доста разстроена и не я усети.

— Не бива да се хвърлят пари на вятъра, Джени. Цената на пасищната земя расте. Според мен трябва да я запазиш, въпреки че курортният комплекс е на загуба.

— Майк, трябва да намеря пари!

— Успях да ти уредя заем при много изгодни условия. Засега няма да е наложително да продаваш земята.

— Това е идеално, Майк!

— Чудесно е, нали, Джени? — В гласа му се прокрадна нещо, което би трябвало да я накара да застане нащрек.

— Курортът беше най-важното нещо в живота на Дийн. Трябва да го запазя заради него!

— Дийн е мъртъв от две години. Време е да престанеш да живееш с миналото.

— Опитвам се, но понякога... Нали знаеш... На днешния ден...
— Не можеше да продължи.

— Да, зная.

— Странно, как една дата може да те върне към миналото...

— Не е чак толкова странно.

— Майк, днес не съм във форма.

— Всичко е наред. Разбирам, че не ти е лесно. Когато Дийн умря, сякаш си отиде част от теб самата. Нужно ти е време. Любовта ви беше като в романите. Завиждах му. Но краят бе ужасен.

— Да, като в романите — повтори тя тихо. Добре че Майк не знаеше нищо!

Мъжът, който знаеше, стоеше на шосе № 12.

До лъснатите му ботуши, на прашния чакъл лежеше торба на морски пехотинец. Съзрял най-послед кола в далечината, той вдигна ръка да я спре. Всъщност Блейд Тейлър не се надяваше, че някой ще го вземе на автостоп. Пресата беше подлудила хората с разкази за насилие. В лицето на непознатия стопаджия всеки виждаше убиец, насилник или грабител, дори ако това бе спретнат бивш офицер от морската пехота с изрядна риза и съвсем нови джинси „Левис“.

До Зачери Фолс нямаше автобус. Когато пристигна в Сан Маркос, Блейд установи, че няма на кого да телефонира. В градчето не го обичаха. Кейлъб бе умрял. Останала бе само Джени, ала тя го презираше. Не я винеше за това след всичко, което й бе сторил само два дни преди женитбата й с брат му. Какъвто и брат да му беше той. Двете момчета не се обичаха, още преди Кейлъб да осинови Блейд. Въпреки всичко, тя не заслужаваше да се отнесе с нея като с леснодостъпна вещ, която той имаше право да притежава. Но срещал ли бе момиче като нея? Жените, с които ходеше, изгаряха от желание и

биха се любили с който им падне. Как би могъл да разбере Джени? Тя бе девствена. А при всички си опит, Блейд не бе срещал девственица.

Червената спортна кола профуча надменно покрай него. Свали ръката си. Не очакваше да спре. Ала спирачките внезапно изсвистяха и автомобилът се върна на заден ход. Блейд грабна торбата и забърза към колата. В походката му се усещаше увереността на мъж, постигнал нещата от живота сам.

Руса коса, подстригана до раменете, се подаваше над облегалката на шофьора. Блейд изкриви устни в иронична усмивка. Жена. Отдавна не му се бе случвало да бъде с бяла жена, която да е свободна и да го желае. В Близкия изток морският пехотинец можеше да притежава само жени, които се продават и купуват.

— Блейд, нима това си ти? — Каdifеният глас не бе съвсем сигурен.

— Дявол да го вземе! Сюзън Харпър! — Блейд се овладя. — Извини ме, Сю. Току-що се уволних от Морската пехота. Още не съм си припомнил как трябва човек да се държи с дами.

— В миналото това не бе проблем за теб, Блейд Тейлър — подкачи го тя с копнено съблазнителен глас. — И сега няма да е така, ако не са те ранили на някое... много важно място — Алчният ѝ поглед сякаш опипваше силното му тяло.

— О, Боже! Не, разбира се.

Тя се засмя прелестно и се наведе да запали цигара. Беше много красива. А Блейд вече не помнеше кога за последен път е бил с жена. Но докато гледаше момичето с предизвикателно вчесаната настрани платинена коса, той не мислеше за него. Вместо Сюзън пред него бе Джени. Такава, каквато я видя последния път, на погребението на Дийн. В широка черна дреха и опъната назад тъмна коса. Нежното ѝ лице бе потопено в мъка. Искаше да я грабне в прегръдките си и да я целува, да облекчи страданието ѝ, да я накара да забрави Дийн... Понякога му се струваше, че цял живот е искал само това — тя да забрави брат му. Това бе най-голямото му желание, ала той знаеше от малък, че има неща, които човек никога не може да постигне.

Вместо да я утеши по този начин, той направи единственото, което според него можеше да ѝ помогне — отиде си от живота ѝ, преди изкушението да се върне при нея завинаги да му попречи да замине. Изминаха две години. Образът ѝ го преследваше навсякъде. А той не

бе мъж, който би устоял дълго на изкушението. И ето го отново в Зачери Фолс с надеждата, че Джени поне веднъж ще го погледне така, както го гледаше сега Сюзън Харпър — топло, нежно и с нескрито желание. Какво би станало, ако Джени го погледнеше по този начин? Блейд се питаше дали Сюзън знае как действат на мъжете такива погледи. Знаеше, разбира се. Момичетата като нея винаги знаеха какво причиняват на мъжете.

Той отвори вратата и хвърли торбата си между седалките. Намести мускулестото си гъвкаво тяло в колата.

— Голям мъж, а се вози в такава малка кола — бърбореше Сюзън, докато очите ѝ изучаваха тялото му.

— По-добре е, отколкото да ходя пеша. Благодаря ти, че спря да ме вземеш, Сю.

— Удоволствието е мое! — В гласа ѝ отново имаше многозначителна нотка.

— Ще намеря начин да ти върна жеста.

— Няма да е трудно, Блейд. Никак няма да е трудно.

Подаде му пакет цигари. Той взе от тях, навеждайки към Сюзън русата си глава. Запали цигарата си от нейната, като придържаше китката ѝ с топлите си загорели пръсти.

— Миришеш приятно, Блейд. На чисто и на мъж.

Усмихна ѝ се непринудено и се отпусна назад в седалката. Всмуква дима на цигарата. Хубаво беше да срещнеш познат.

Духаше прохладен вятър и разнасяше до болка познати ухания, с които Блейд бе израснал. Не предполагаше, че са му липсвали толкова много. Слънцето грееше ярко, но не бе горещо. Великолепен ден човек да се завърне у дома. За първи път от дълго време Блейд усети, че се отпуска.

Вятърът разроши златистата му коса и откри загорялото лице. От последното подстригване в казармата бе минало време и сега косата му стигаше до яката на ризата. Хвърли поглед към Сюзън и отново дръпна от цигарата. Бе приятно. Твърде приятно. Вероятно защото от известно време бе отказал цигарите. От доста време не бе правил и други приятни неща. Отново се сети за Джени, за старомодното ѝ държание, което го бе влудявало през всичките тези години. Всъщност влудяваше го не само то, но и споменът как тя бе отстъпила и бе станала жена...

— Опитвах се да откажа цигарите. Ти обаче винаги успяваш да накараш мъжа да кривне от правия път — засмя се приятелски Блейд.

— Така ли? Радвам се, че ме помниш, Блейд. Аз не съм те забравила.

— Да вярвам ли? — В гласа на Блейд се прокрадна цинична нотка. — Какво става с приятелчето Бил? Чух, че нещата между вас нещо не вървят.

— Разведохме се преди година.

— Имате ли деца?

— Две. Живеят при него. Вземам ги през почивните дни.

— Защо така? — Гледаше не Сюзън, а бягащата лента на пътя.

— Ами, аз пътувам...

— Аха, ти си амбулантна търговка — Блейд се разсмя. — Добър предлог!

— Не е това, което мислиш.

— О, аз пък се надявам точно на това!

Сега се разсмя Сюзън.

— Ами ти, Блейд, ожени ли се?

— Не.

— Звучи категорично. Хората правилно казваха, че не си от онези, които се женят.

— Да, но казваха и други работи.

— Така ли е, всъщност?

— Може би.

Беше му страхотно хубаво, че се завръща у дома. Какъв късмет, че Сюзън го позна на пътя!

— Хей, Сю, знаеш ли, че караш много бързо?

— Мнозина смятат, че съм бърза. Ти харесваше това качество у жените, Блейд.

— О, и сега си падам по него. — Отново мислеше за Джени. Как ли изглеждаше тя сега? Какво щеше да каже, когато го види? Какви чувства щеше да изпита? Искаше му се да може да се шегува с нея така, както със Сюзън.

— И защо реши да се завърнеш в Зачери Фолс? Тук нямаш семейство. И май никой в градчето не те очаква.

Блейд сви рамене.

— Връщам се, защото тук има нещо, което ми е необходимо.

Сюзън тръсна глава и впери поглед в Блейд. Косата ѝ докосваше рамото му.

— Сигурно много ти се иска да получиш това нещо, щом заради него си дръзнал да изпиташ отново неприязънта на градчето. И то като знаеш, че навсякъде другаде те очакват с отворени обятия.

— Така е.

— И какво е това нещо? Няма ли да ми кажеш?

— Не.

— Блейд...

— Защо не се върнеш при Бил? Лошо е, когато има деца, а родителите се разделят. Изпитал съм го. Сюзън, нека нещата между нас си останат такива, каквито са били винаги — лесни и непринудени.

— Както искаш, Блейд — засегна се тя.

Той усети промяната в тона ѝ и продължи:

— Но ще си останем приятели, нали? Както преди. Каня те на обяд в „Блубонет“. Задължен съм ти, че ме качи. Там ще ми разкажеш за всичко, което е станало в Зачери Фолс, докато ме нямаше.

— Не искаш ли първо да си поговорим на някое по-скришно място?

— Можем да свърнем по пътчето, което води до потока. Там има едно чудесно кътче — дъбовете и кипарисите се оглеждат във водата и расте най-буйната трева.

— Знам го, разбира се.

Сюзън зави, като почти изправи колата на две гуми. Спряха под дебелата сянка на огромен дъб. Запалиха по цигара. Хладният горски мирис на потока и уханието на цветята накараха Блейд да си спомни отново за Джени и единствения път, когато я бе любил. Сюзън му говореше, ала той не я чуваше. В мислите си виждаше тъмни коси, навити около ръката му, коси пропити със сладкото ухание на диви треви.

— Блейд, променил си се.

— В какъв смисъл?

— Някак по-освободен си. Не зная. Струваш ми се по-самоуверен. И не си така сърдит. Преди все беше бесен за нещо.

— Вярно, бях. Но имаше за какво.

— Какво ли ще си помислят хората, като те видят толкова променен? Представете си, Блейд Тейлър е пораснал и е поумнял.

Станал е човек! Знаеш ли какво ще си кажат? Че Кейлъб ти е оставил нещичко в завещанието си. И ще се чудят какво.

Блейд настръхна. При споменаването на Кейлъб лицето му помръкна. Когато заговори обаче, гласът му бе спокоен:

— Нека приказват. А ти ми кажи, какво стана с теб и Бил?

Тя не усети с каква лекота той насочи разговора от себе си към нея. Бъбриха дълго. Сюзън говореше, а Блейд я слушаше със съчувствие. Тя дори не подозираше, че той всъщност би желал да разговаря така с друга жена — с Джени. Ала с нея нещата никога не можеха да бъдат толкова прости и лесни.

Задаваше ѝ въпроси и я насърчаваше да разказва. Наложил си да се съсредоточи върху думите ѝ, макар че имаше да върши нещо много по-важно. За момент си позволи да забрави причината, поради която се бе завърнал. Знаеше, че тя ще шокира всички и най-вече Джени.

Блейд имаше достатъчно време, за да предяви правата си над онова, което му принадлежеше.

ВТОРА ГЛАВА

— Чухте ли? Блейд Тейлър се е върнал! — Новината се разнасяше от ухо на ухо, разклащаше като вятър игличките на кипарисите, набраздяваше с вълнички гладката повърхност на реката, нахлуваше през откренатите прозорци, за да достигне навсякъде до всички.

В градче като Зачери Фолс слуховете се разпространяваха светкавично. Червеното порше на Сюзън още не бе взело последния завой преди моста над река Бланко, а хората вече говореха само за това.

Никой нямаше коси с цвета на Блейд — наситено златни, като хълмовете на Тексас в късна есен. И никой не ходеше толкова рошав. Какво караше хората да си мислят, че в тази коса току-що са се ровили женски пръсти в пристъп на любовна страст? Бе напълно в стила на Блейд да се уреди с жена, още преди да стигне до градчето. А ако тя е Сюзън Харпър това вече бе клюка. Те двамата винаги са били лика-прилика!

Джени чу новината в железарския магазин. Беше дошла да пита Дон Уилкърсън за някаква телена мрежа. Искаше да огради мястото зад къщата, за да може Кати да играе там, без да е необходимо някой да я наблюдава.

До щанда с подправките и кухненските принадлежности стояха две жени. Шепотът им бе мъчително тих. Въпреки добродетелите си Джени бе обикновено човешко същество. Приблужи се към тях, за да чува по-добре.

— Блейд Тейлър се е върнал! Видели го в кафене „Блубонет“ със Сюзън Харпър. Между тях май пак има нещо!

— Защо ли се е върнал? Няма да е за добро! И едва ли е от любов към Зачери Фолс.

— Не разбирам, какво намираше в него Кейлъб Зачери!

— Някои неща са трудни за разбиране.

— Хубав е проклетникът! Висок и строен, жените се лепят по него, макар че за нищо свястно не го бива.

— Мъж като него само разбива сърцата!

— Баща му беше същият. Нали помниш какво стана с него?

Джени забрави за какво бе дошла в магазина. Обзеха я противоречиви чувства. Блейд се е върнал! Но бе отишъл със Сюзън Харпър в „Блубонет“! Дъхът ѝ секна. Испита силна болка при мисълта, че той е със Сюзън. Заслуша се в разговора на жените. Гняв и възмущение изместиха първоначалните ѝ хаотични чувства.

Тези стари кокошки — Кейти Скадър и Маргарет Харис, нямаха право да говорят така за него! Проблемът на Блейд беше, че никой в Зачери Фолс не му даваше възможност да бъде добър. Готова бе да избухне, но успя да се овладее навреме.

Какво ли щяха да си помислят, ако се нахвърлеше върху тях като разярена оса — тя, добродетелната Джени Зачери, да нападне две от най-уважаваните жени в градчето, за да защити покварения си девер? Трябваше да стане ясно, че и тя не пада по-долу от известната на всички Сюзън Харпър. Защо изобщо трябва да се застъпва за Блейд?

„Защото някой трябва да го защити!“ — крещеше съвестта ѝ. В същото време един друг вътрешен глас в нея нареждаше подигравателно: „Ти си покварена, Джени Зачери. Нищо не може да се промени. Не се променят сърцата и душите на хората. В градче като Зачери Фолс нещата са си същите.“

Никой не разбра за гнева ѝ, нито за онова, което го бе причинило. Но тя се почувства като ужасна лицемерка.

Изминаха два дни. Шумът около Блейд утихна, макар че нови и по-интересни теми за клюки не се появиха. Джени се впрегна да работи по-усърдно от когато и да било. Строителната фирма завършваше ремонта на десет стаи точно навреме за настъпващия летен сезон. Преди Джени да подпише последния чек, строителната фирма трябваше да доизпипа някои неща — да се боядисат первазите и да се прокарат електрически контакти в баните. Имаше и накриво залепени тапети. Предстоеше да се боядиса басейнът и да се купят някои градински мебели. Затова бе необходимо да отиде в Сан Антонио. Трябваше да намери главен готвач. Заплащането в Зачери Фолс не бе най-доброто. Понякога идваха кандидати за работа от по-

големите градове. Тя се опитваше да ги убеди, че животът тук е по-евтин, ала всички виждаха само малката заплата.

Разкъсваше се между Кати и курорта, но все пак успя да изпече сладки за сбирката на църковното настоятелство. Помогна за украсата. Постоянно си намираще работа. В мислите ѝ обаче цареше пълен хаос. И в центъра му бе Блейд Тейлър.

Защо не дойде да ѝ каже поне „здрости“? Нали бе израснал в ранчото Зачери? Нима бе толкова безчувствен? Забравил ли бе Кейлъб? Най-много я измъчваше въпросът дали не е забравил и самата нея.

Ясно, беше я забравил. Била е за него само една от многото авантюри. Сигурно изобщо не си спомняше за нея. Колко ли красиви и опитни жени бяха минали през ръцете му...

Друго нещо е мъжът. За момент Джени завидя на Блейд за бурния живот, който водеше. О, да бе свободна! Да не бе нужно да се прави постоянно на благовъзпитана! Каква несправедливост — обществото поставя вериги на жените, а оставя мъжете да ги изкушават. Ако жената се поддаде на изкушението, то тя е порочно, грешно същество... Въпреки всички приказки за еманципация, в Зачери Фолс нищо не се бе променило.

В петъчната вечер Джени Зачери хвана под ръка Майк Килпатрик, за да я придружи на сбирката на църковното настоятелство. Той носеше скъп костюм. А тя бе една съвсем объркана жена. Кати щапукаше по пътеката пред тях към елегантния син кадилак.

Той бе добър. Солиден. Мъж, на когото можеше да разчита. Трябваше да се омъжи за него. Щеше да е мил с нея и с детето. Защо тогава копнееше да види Блейд?

Когато се прибраха, минаваше полунощ. Кати спеше в прегръдките ѝ. Майк спря колата пред бялата къща. Ръката му се отпусна върху рамото ѝ. Наведе се към нея и нежно докосна устните ѝ. В този миг Кати се размърда и заплака.

Джени се отдръпна от него и притисна детето до гърдите си, за да го успокои.

— Съжалявам, Майк — каза тя. В действителност не съжаляваше.

— Всичко е наред — отвърна той с глас, изпълнен с безкрайно търпение, от което Джени се възхищаваше. — Тя беше царицата на бала и е уморена.

— Виж каква кукличка е! — промърмори гордо Джени, припомняйки си как Кати тичаше между хората, смееше се и бърбореше очарователно. — Понякога е голяма сладурана. — Детето започна да рита и да се дере от плач. — Както казах, такава е само понякога.

Майк излезе от колата, за да ѝ отвори вратата.

Тя пристъпи по пътеката със спящото дете в ръце и неочаквано забеляза светлина в стаята над гаража. Някога Блейд живееше там. Когато тръгваше с Майк за сбирката, лампата не беше запалена. В това помещение държаха стари документи, разписки и папки. Сигурно Чък бе донесъл нещо и бе забравил лампата. Беше много немарлив.

— Заповядай вкъщи, Майк — покани го тя, когато стигнаха до входа. — Ще ти направя кафе. Почакай само да сложа Кати да спи.

— Ще вляза за малко. Но пих достатъчно кафе на сбирката и предлагам да го отложим за друг път. Иначе няма да мога да заспя.

— Трябваше да пиеш пунш!

— Не обичам пунш.

Джени го остави, за да сложи Кати да спи. Облече ѝ нощничката. Детето гушна одеялцето и засмука палеца си. На сбирката дамите бяха посъветвали Джени да бъде по-строга с дъщеря си.

— Тя е само на две години — опита се да я защити Джени.

— Моята Лоти престана да си смуче палеца на по-ранна възраст — заяви гордо Луиз. — Трябва да ѝ намажеш с боя пръста и ще престане да го лапа.

В Зачери Фолс хората се интересуваха и от най-незначителните подробности в живота на ближния. Решаваха кое е правилно и кое е грешно, без да му мислят много. Джени често се улавяше, че разсъждава еретично — искаше да е като Блейд! Да не и пука какво ще си помислят другите. Винаги обаче се съобразяваше с тях. И сигурно така щеше да продължи и в бъдеще.

Майк я очакваше търпеливо. Приблужи се към него.

— Малкото чудовище най-после заспа.

— Най-после — усмихна се той под мустак. — И сега вече си само моя. — Привлече я на дивана и впи устни в нейните.

Тя отвърна покорно на целувката му с надежда, че този път ще я развълнува истински. Но, макар че целувките му бяха силни и продължителни, а той — любовник с опит, прегръдката на Майк не предизвика у нея тръпката, която копнееше да изпита.

— Омъжи се за мен, Джени! Да не отлагаме повече! — каза той задъхан, като се отдръпна от нея. — Не зная колко още бих могъл да издържа така... Познавам те твърде добре и няма да поискам да спиш с мен преди сватбата. Не си жена, която ще легне с мъж, с когото не е обвързана.

Тя ли нямало да го направи? Разбунтува се срещу добродетелите, които ѝ налагаха. От друга страна, наистина не искаше да спи с Майк. Не го желаше. Иначе не бе лошо хората да я мислят за по-добра, отколкото бе в действителност.

Безпокойството, което я обземаше напоследък, можеше да направи живота ѝ много по-труден. Човек не може да избяга от тайните, които носи в душата си.

— Прегърни ме, Майк — помоли го тя. — Прегърни ме! Толкова ме е страх! Напоследък сякаш не съм аз. Не знам какво искам! Не знам какво да правя...

— Много е просто. Омъжи се за мен! Ще поема комплекса и работата. Вече свикнах с Кати. А теб винаги съм обичал!

Джени обаче нямаше такива намерения. Изобщо не мислеше за Майк.

Впи в него поглед, изпълнен с болка. И той ѝ предложи единственото, с което можеше да я утеши. Държа я в обятията си, докато тя заспа на рамото му. Внимателно се освободи от прегръдката ѝ и я нагласи на канапето. Зави я с шал, целуна я по челото и си тръгна, като затвори грижливо входната врата след себе си.

Джени се събуди от хлопването на вратата. Разбра, че си е заминал и я е оставил сама. Отиде в спалнята. Щорите на прозореца бяха вдигнати. Светлината от стаята над гаража ѝ напомни, че можеше да помоли Майк да види какво става там. Сега трябваше да го направи сама.

Блейд чу леките стъпки на Джени по стълбите и придърпа чаршафа с одеялото над бронзовото си тяло, още влажно от душа. Килпатрик навярно си бе тръгнал най-последно. Блейд не съжаляваше за това, разбира се. Тъмната къща и колата отпред преди час му бяха

омразни. Не можеше да понесе мисълта, че Джени е сама с Майк. В същото време се надяваше, че няма да се наложи да застане лице в лице с Джени преди утрото. Умори се, докато разчисти жилището си. Стаята бе натъпкана с кашони, които едва успя да премести. Отнесе вехториите в гаража.

При мисълта, че ще види Джени сега и ще трябва да ѝ обяснява плановете си, силно се притесни.

Тя влезе в стаята и щом разбра, че там има някой, изпищя уплашено.

— О, по-скоро аз би трябвало да викам — усмихна се той непринудено. — Мислех, че дамите чукат на вратата, преди да влязат в мъжка спалня. Гол съм, дрехите ми са на стола. Ако искаш, ще стана да облека нещо прилично...

— Н-не ставай — извика тя засрамена. Под завивката се очертаваше неговото тяло, което ѝ бе забранено да гледа. Затрепери. Надяваше се, че той няма да забележи това.

— Блейд... Аз... Видях, че тук свети и дойдох да загася лампата. Не знаех, че си тук.

— Това е ясно. Радвам се да те видя, Джени. Заповядай! Знаеш, че съм мъж, на когото среднощните посещения на жени никога не са били неприятни, още повече, ако това е милата ми снахичка.

Джени се изчерви и той съжали за казаното. Кой дявол го накара да се шегува с нея! Знаеше, че тя взема всичко на сериозно. Никога не бе сигурен как да постъпи с нея, тя бе най-специалната жена, която познаваше.

Господи, колко красива бе тя! По-красива, отколкото я виждаше в мечтите си! Червилото ѝ бе размазано, вероятно от целувките на Килпатрик. Не се беше преоблякла — носеше дрехите, с които бе ходила на сбирката на настоятелството. Възможно ли бе, Килпатрик да прекара толкова време сам с нея в тъмната къща, без да я люби? Блейд бе доволен, но и озадачен. Джени харесваше такова джентълменско отношение. Ала как би могъл да се овладее мъж като Килпатрик?

Облечена бе в бяла дантелена рокля с дълъг буфан ръкав. Ръцете ѝ прозираха под тънката материя. Разбира се, дрехата беше без деколте. Копченцата бяха плътно закопчани догоре. Върху якичката ѝ светеше мъничко златно кръстче.

Сексапилната Сюзън Харпър не би носила такива дрехи и бижута, но той ги харесваше на Джени. Роклята подчертаваше малките ѝ стегнати гърди, гънките на плата меко обгръщаха бедрата и коленете ѝ. Блейд не желаше дрехите да разкриват тялото ѝ пред мъжете. Беше я любил един-единствен път и оттогава непрекъснато я желаше. Мисълта, че и други мъже могат да я притежават, му бе противна. Било то Дийн или Килпатрик. Що се отнася до Килпатрик, Блейд внезапно осъзна, че се е върнал точно навреме.

Когато Джени реши да се омъжи за Дийн, Блейд за малко щеше да умре от мъка. Страхотно намрази брат си. И как да го обича! Той притежаваше всичко, което Блейд страстно желаше. Беше законен син на Кейлъб, наследник на ранчото, за което той самият се бяхтеше, макар и с радост, от сутрин до вечер. Кръвта на пропадналия Джейми Тейлър не течеше във вените на самодоволния Дийн Зачери. От дете се радваше на обичта и почитта на градчето, докато Блейд бе презиран. Всички го смятаха за отрепка каквато той не беше, но със сигурност щеше да стане, ако Кейлъб не го бе осиновил. Освен него, никой в Зачери Фолс не се интересуваше от съдбата му.

Без Кейлъб Блейд не би се задържал в колежа пет години. Не би завършил офицерската школа. Десет години живя далече от Зачери Фолс и се увери, че не е отрепка. Срещаше хора, които не знаеха нищо за баща му и го уважаваха заради самия него и делата му.

Спомни си деня, когато Джени се омъжи. Искаше му се да умре. Отиде при Кейлъб и му разкри онова, което не бе признал дори пред себе си — обичаше Джени — още от времето, когато бяха малки деца. Но тя вече принадлежеше на друг и той не можеше да остане в ранчото. Кейлъб го разбра. Изпрати го в колежа.

Може би това не бе единствената причина Кейлъб да помогне на Блейд да напусне Зачери Фолс. Навярно бе видял как Джени гледа Блейд, когато Дийн не бе наблизо. Блейд я беше обладал по този начин, защото твърде често усещаше върху себе си пламъка на зелените ѝ очи и не можеше повече да се владее. Тя може би не съзнаваше какво му причинява с този поглед. Но когато я любеше в онзи далечен следобед, тя се оказа много по-отзивчива, отколкото би могъл да мечтае.

Да, Кейлъб разбираше много неща, които другите хора и особено тъпият му син Дийн, не можеха да проумеят. Той се ожени за Джени, обаче никога не я опозна истински.

Ако не бяха обичта и грижите на Кейлъб, дълбокият яростен гняв, който преследваше Блейд от малък, щеше да го погуби. Дори той вярваше, че носи в себе си някакво зло по рождение. То бе убило баща му и бе накарало майка му да го изостави. Ала Блейд бе твърдо решен да се издигне над него. Кейлъб разбра какви качества се крият в обиденото сираче, което ненавиждаше целия свят. В онези години само един човек, освен Кейлъб, проявяваше доброта към Блейд. Това бе Джени.

Дийн, Джени и Блейд бяха връстници и учеха в един и същи клас. Блейд бе само на шест години. Беше отишъл на училище с насинено око. Джейми го бе ударил със стола. Дрехите му бяха скъсани. Нямаше храна за обяд. Децата му се подиграваха. Всички, освен Джени. На следващия ден тя му донесе сандвич. Предложи му го срамежливо, но той бе твърде горд, за да приеме. Отказа ѝ грубо, с цялата нетактичност, на която е способно едно шестгодишно момченце спрямо момиченце на същата възраст. Тя избяга разплакана. Стана му много тежко, че я накара да плаче. Не знаеше какво да прави. Не разбираше защо му е приготвила сандвич. Запомни тази добрина за цял живот...

Бяха в пети клас. Джейми бе умрял наскоро и Блейд още не бе осиновен от Кейлъб. В училищната сладкарница Кели Робинсън и приятелките ѝ се тъпчеха с пасти. Блейд бе зад автомата за сода и чу как се гаврят с него.

— Този Блейд Тейлър е толкова зъл и гаден! Само като те погледне с неговата омраза в очите! И все се забърква в някакви каши. Пълен боклук. Скапан помияр, казва майка ми. Да пукне дано! — говореше благочестивата Кели. Мнението ѝ бе закон за момичетата от нейното обкръжение.

След като чу думите ѝ, намрази всички. Искаше му се да направи нещо толкова ужасно, че Кели да съжали за казаното. За негова изненада обаче плахиат гласец на Джени побърза да го защити:

— Според мен Блейд не е лош. Просто е самотен, няма си никого и навярно му е много тежко. Майка му избяга, баща му изгоря. Вие как ще се чувствате, ако останете съвсем сами?

— Ти пък, откъде знаеш толкова много за него? — подиграха ѝ се момичетата с гаден намек.

— Аз мисля така и не ме интересува какво ще кажете вие! — Бе готова да се разплаче. — Ако му дадете възможност, той ще стане подобър...

Това бе денят, в който Блейд я обикна. Криеше тази любов дълбоко в себе си. Но веднъж за малко не се издаде.

Завършваха десети клас. Джени държеше на оценките си. Най-трудна ѝ беше биологията. На изпита Блейд седеше зад нея. Навярно е била съвсем отчаяна, защото си бе приготвила пищов. Но не бе лъгала никога през живота си и не знаеше как да го извади и да препише. Изнервена и подплашена, събори изобличителния лист на пода. Беше толкова очебийно, че господин Джефриз незабавно се озова на пътечката между чиновете и го грабна.

— Джени! — Гласът на учителя бе безмилостно леден. Блейд не можеше да гледа бледото, уплашено лице на Джени. — Млада госпожице, знаете ли какво означава да те хванат, че преписваш на годишния изпит?

Знаеше разбира се. Означаваше слаба оценка. От ужас Джени не можеше да говори. Целият клас я бе зяпнал. До този момент тя винаги бе за пример.

Блейд нямаше време да мисли. Скочи от стола с предизвикателно самопризнание.

— Не е неин листът, господин Джефриз. Мой е — изрече с онзи непочтителен, враждебен тон, който учителите ненавиждаха. — Откраднах ѝ записките.

— Блейд, ти... — опита се да го спре тя.

— Млъкни, Джени. Винаги си ми била приятелче. Няма да го оставя да ти припише това.

— Добре, Тейлър. От теб друго не можеше и да се очаква — заключи учителят.

Изключиха го за три дни и получи слаб по биология. Кейлъб му чете конско. За Блейд това беше без значение, защото Джени дойде чак в ранчото да му благодари.

Намери го да поправя оградата. Спусна се от коня бавно и срамежливо. И той изведнъж видя колко е стройна и хубава в джинсите, лъчезарна и свежа, с великолепна пусната коса. Ръцете ѝ несъзнателно се протегнаха да го докоснат, а неговите се разтвориха в прегръдка.

Гласът ѝ бе пресипнал:

— Искам да ти благодаря за онова, което направи за мен, Блейд. Ужасно съжалявам, че те изключиха...

Джени неудържимо се разплака. Той я обгърна здраво. Притискаше я до гърдите си и от това на нея ѝ бе много хубаво. Почувства се силен мъж. Искаше да я закриля, да я утешава. Цял живот бе очаквал този миг.

— Никога, никога повече няма да лъжа! Какви неприятности ти довякох само... — успя да изрече тя между хълцанията.

— Нищо. Загазвал съм и преди. Един път повече или по-малко няма значение.

Милваше копринените ѝ коси. Ризата му бе разкопчана и той усещаше сълзите ѝ върху гърдите си. Топлината ѝ го изпълни с болезнено желание. Разбираше, че трябва само да сведе глава, за да докосне устните ѝ; да разтвори блузката, за да погали гърдите ѝ; да свали ципа на джинсите, за да открие меката женска плът... Представи си колко е прекрасна гола.

— О, Блейд — каза тя нежно, — всички казват, че си лош, но ти не си такъв. Знаем, че грешат.

Думите ѝ го спряха, не му позволиха да я прелъсти в този момент. Красивите ѝ очи блестяха, когато вдигна нагоре лице, за да го целуне в знак на благодарност по бузата.

Но тя не успя да стигне до бузата му. Той изви глава и устните им се срещнаха. Странно, тя не се отдръпна от неговата продължителна, силна целувка, докато кръвта не запулсира във вените му и нейният пулс не запрепуска в същия ритъм. Той се изплаши, че губи контрол над себе си. Боеше се от онова, което би ѝ сторил, ако не я пуснеше от прегръдките си. Отблъсна я грубо.

— Извинявай — промърмори. — Не трябваше да го правя.

Тя опипваше с пръсти подутите си устни. Лицето ѝ бе придобило напрегнато изражение. Красотата ѝ му причиняваше болка.

— Това е първата ми целувка — промълви благоговейно. И като скочи на коня си, порази окончателно Блейд с думите: — Не бива да съжаляваш за тази целувка, Блейд Тейлър. Защото аз не съжалявам.

След този случай тя му хвърляше зелени погледи винаги когато мислеше, че няма кой да я види. Той разбра, че Джени се срамува от онова, което бе изпитала с него, защото щом я погледнеше, тя

свеждаше очи. Уважаваше я и реши повече да не я закача. Беше приятелка на Дийн от училище. Вярно, бе защитила Блейд, когато бяха деца, но той знаеше, че е твърде добра, за да изпитва към него това, което той изпитваше към нея. И така, той ходеше с различни разпуснати момичета, привлечени от лошата му слава. А тази слава растеше и увеличаваше разстоянието между него и Джени...

Бе потънал в спомените. Същото се случи и с нея. Не сваляше поглед от Блейд. Очите ѝ грееха нежно. Обстоятелството обаче, че се намира в стаята му, явно я смущаваше. Това беше лудост! Блейд лежеше гол в леглото... Навън бе чудна пролетна нощ. Трябваше само да загасят лампата и да се докоснат... С него се чувстваше непринудена и женствена, имаше значение единствено това, че той е мъж, а тя — жена.

— Какво правиш тук, Блейд? — попита тя с напрегнат глас.

— Като знам колко са приказливи хората в Зачери Фолс, предполагам, вече си чула, че съм се прибрал.

— Чух. Ала ти не отговори на въпроса ми.

Блейд неволно бутна възглавницата си. Чаршафът се свлече до кръста му и откри загорелите мускулести гърди и плоския корем. Джени гледаше тялото му като хипнотизирана. Влажната му златиста коса блестеше. Видът му я замая.

Той бе прекрасен, греховно прекрасен и явно съзнаваше това. Защо, за Бога, не се завие! Не можеше да го помоли да направи това, защото щеше да разбере как ѝ действа — копнееше да го докосне. Толкова отдавна не се беше любила с мъж... Но знаеше, че за Блейд случилото се някога бе само смътен спомен за една лятна авантюра.

— Ами, аз някога живеях тук — започна той с глас, който я накара да потръпне. — И сега пак смятам да живея тук. Дойдох си, Джени. Завинаги.

— Това... Не го мислиш сериозно, нали, Блейд? Какво ще си помислят хората? Двамата не можем да живеем заедно! — Късно разбра какво е казала и как би могло да прозвучи то на мъж като него. Зениците ѝ се разшириха от ужас.

Пламенният му син поглед срещна нейния.

— Не съм споменал такова нещо, поне засега. Ти и аз да живеем заедно? Да, като идея не е лошо. Харесва ми повече, отколкото можеш да си представиш! А какво щели да си помислят хората — нали знаеш, това никога не ме е интересувало.

Очите му се плъзнаха по тялото ѝ като ръце, които я обгръщат, припомняйки ѝ какво бе изпитала в обятията му през пролетния следобед, в който отне девствеността ѝ. Нямаше право да я кара да се чувства така! Джени го ненавиждаше за властта, която притежаваше над нея и... над всички жени.

— Ще ти свърши работа, която и да било жена, Блейд. Чух за Сюзън. Целият град знае.

— Какво знае?

— Знае, че ти и тя...

— Да де, но какво точно аз и тя? — Впи поглед в нея. В очите му танцуваше дяволито пламъче. Тя почервения от гняв. Не можеше да говори спокойно за секс и той винаги ѝ се присмиваше.

— Това... Това всъщност не е моя работа — промълви обидено.

— Бих искал и останалата част от града да се отнася с такова благородно безразличие към моите дела!

— Сюзън каза, че сте ходили с колата ѝ при потока — изтърси тя.

Болката в думите ѝ сграбчи сърцето му. Искаше да открие причината за тази болка. Не беше толкова самонадеян, че да забрави какво изпитваше тя към него. Никога обаче не бе допускал, че може да го ревнува. Преди мислеше, че не е достатъчно добър за нея. По-късно постигна доста неща в живота, но болезнената мисъл още се таеше в душата му.

В миналото бе живял твърде бурно, за да може жена като нея да разбере и прости подобен начин на живот. После дойдоха ужасите в Ливан. Не можеше да се отърси от спомените за смъртта, за децата... Пропъди мисълта за войната, за да се върне към жената, застанала пред него.

Преди десет години, тя бе привлечена от непокорството и свободолюбието му. Но, осъзнала грешката си, побърза да се омъжи за Дийн. Всички казваха, че бракът им е свършен. На Блейд му бе неприятно да слуша това. Ала вярваше, че е истина. Срамуваше се за стореното с нея точно преди сватбата. Съзнаваше, че то я е накарало да

го намрази, както и останалите почтени момичета. Беше се пазила за Дийн. Блейд се питаше как е минала първата им брачна нощ. Все още изпитваше срам.

Думите му прозвучаха безизразно:

— Грешно ли е двама стари приятели да си поговорят?

— Само това ли правихте? — В гласа ѝ отново прозвуча болка, която той не можеше да проумее.

— Не вярваш ли?

— Хората в Зачери Фолс казват, че ти няма да се задоволиш само да поговориш с жена като Сюзън Харпър.

— Ти така ли мислиш?

— Нарочно ме объркваш! Не знам на кого да вярвам.

— Знаеш ли, не е твоя работа, нито на когото и да било друг, какво съм правил със Сюзън. Казах ти истината, но ако предпочиташ клюките, можеш да вярваш на тях.

— Аз... Аз не предпочитам клюките.

— Може би се чувстваш по-сигурна, като си внушаваш, че си падам по Сюзън. — Гледаше я напрегнато. — Страх те е от мен, нали, Джени? Боиш се, че ще те пожелае...

Тази мисъл го завладя толкова силно, че отвърна поглед от покрусеното ѝ лице. Тя не му възрази и Блейд се почувства още по-зле.

— Пак грешиш, моето момиче — каза той грубо. — Не се тревожи. Нямам намерение да се възползвам от онова, което се случи някога. — Внезапното ѝ изчервяване го преряза като нож. От чувството за вина гласът му стана още по-рязък: — И двамата знаем, че то беше грешка. Тук всички ме смятат за сексуален маниак, макар да не съм такъв. Никога не съм бил с жена, която не ме желае. И сега няма да го направя. Не съм дошъл, за да те притеснявам. Това е домът ми. Както и твоят. Надявам се, че ще бъдем приятели.

Душата на Джени виеше от мъка. Господи, та той наистина щеше да живее тук! Нямаше ли начин да му попречи?приятели? Как би могла да му бъде приятелка? Нима той не разбира какво става с нея само като го види?

Хукна към вратата.

— Джени!

Затича се презглава по стълбите. Блейд скочи от кревата, забравил, че не е облечен.

— Джени!

Но тя си бе отишла. Не можеше да хукне след нея в този вид. Чувстваше се ужасно. Знаеше, че тя не го иска в къщата, а той не можеше да направи нищо, от което да ѝ олекне, защото не биваше да променя намеренията си. Нещата нямаше да се оправят, когато ѝ кажеше защо се е завърнал. Боеше се от предстоящия разговор с нея.

Лежеше в леглото и мислеше за Джени. Колко хубава бе в бялата рокля! Заспа усмихнат, с мисълта за нея.

В съня му Джени бе онази, която го взе на автостоп. Носеше същата официална бяла рокля. Стигнаха с колата до онова отдалечено тайно място, където се бяха любили преди години. Треперещите ѝ пръсти бавно разкопчаваха копченцата на роклята, докато се откриха стегнатите ѝ гърди. Той разтвори краищата на меката дреха и започна да целува зърната, докато се втвърдиха.

Тя започна да го люби буйно и необуздано с език. Целуваше го на места, които жена като Джени Зачери никога не би докоснала. После Блейд пое устните ѝ с безжалостната настойчивост на умиращ от жажда.

След дългите разтапящи целувки, тя се качи върху него, покри бронзовите му мускули със стройното си тяло и започна да се движи, отначало бавно, а след това все по-бързо, като се извиваше ритмично. Възбуждаха го стоновете ѝ на удоволствие, нейното желание го влудяваше. Лицето ѝ, надвесено над него, бе неописуемо красиво. Лице на силно влюбена жена. Той отново я целуна, този път по-нежно. Тогавя тя коленичи до него и устата ѝ го пое. Кестенявата ѝ коса се разпиля върху корема му. Езикът ѝ го любеше страстно, както той я бе любил някога, докато тялото му се възпламени от нежните движения...

Събуди се треперещ и възбуден, с пулсиращо тяло. Дълго лежа, облян в пот. Беше постъпил идиотски. Въпреки всичко не преставаше да мисли за Джени в нейното самотно легло. Искаше му се да е при нея и тя да го желае така, както той нея. Разбираше, че тези мисли бяха не по-малко откачени от съня му. Та тя бе избягала като подплашена сърна само при мисълта, че той ще живее тук. Какво ли би направила, ако я докоснеш, или, не дай Боже, се опиташе да я люби?

Ако тя се отдръпнеше от него като от нещо скверно, той не би го понесъл. Както всички в Зачери Фолс, и тя сигурно считаше Блейд за

измет, а себе си — за твърде добродетелна, и се пазеше да не се зарази с неговата похотливост.

По дяволите! Щеше да покаже на Джени Зачери какъв е в действителност!

ТРЕТА ГЛАВА

През открития прозорец в стаята нахлуваха познатите звуци и ухания от фермата и околността. Доволен, Блейд се протегна в леглото. Каква прекрасна утрин! Чудесно бе, че се завърна в ранчото Зачери! Мястото му бе тук. Усети, че в мислите си се отдалечава от реалността — в градчето надали някой се радваше на завръщането му...

Това бе първият му ден в ранчото. Искаше да стане рано. Трябваше да свърши нещо много важно, преди да се заеме с онова, заради което се върна от Близкия изток.

Когато стана от леглото, слънцето току-що изгряваше. Наблизо гукаше гълъб, а в далечината се носеше тъжната песен на козодоя.

Избръсна се и облече чисти, изрядно изгладени „Левис“ и синя риза с дълги ръкави, отворена на врата. Сложи си коженото яке, което подчертаваше широките му рамене и тънкия кръст, обу ботушите и прекрачи прага.

„Горски кът“ бе модното име, което Дийн даде на курорта. Построй го след смъртта на Кейлъб. Имаше грандиозни идеи. Фермата не го задоволяваше. Смяташе, че по тексаските хълмове вече не можеше да се печели от скотовъдство. Пасищата трябваше да се изместят надолу в равнините, където тревата избуяваше. Прекрасните планински райони с кристалночистите реки и синьото небе бяха използвани безмилостно за паша в продължение на петдесет години и хумусният слой бе силно обеднял. Но Дийн винаги подчертаваше, че земята около Зачери Фолс е много ценна. Това бе най-близката гориста местност до Хюстън, само на три часа път от града гигант. Намираше се между Сан Антонио и Остин, най-бързо развиващите се центрове в щата.

В резултат на това цените на земите наоколо бяха астрономически и продължаваха да растат. Хората от големия град имаха нужда да се откъснат поне за малко от трафика и смога. Искаха да подишат свеж въздух, вместо влажния задух на Хюстън, да усетят

простотата и красотата на селския живот. Хотелите и курортите никнеха като гъби.

Идеята на Дийн бе да създаде малък рай за туристи, преситени от града. „Горски кът“ им предлагаше отмора и развлечения, свързани с живота на село.

Блейд бе съгласен с него до голяма степен, ала смяташе, че и ранчото може да е печелившо. Доволен бе, че Дийн се вслуша в съвета му и построи на едно място сградите на курортния комплекс — управлението, ресторанта, клубовете, хотелите, минералната баня, тенис кортовете, игрищата за голф, къщите под наем. Разположи ги в южната част на имота, на една височинка край реката. Същинското ранчо остана настрана и непокътнато. Къщата и гаражът, в които живееха Блейд и Джени, бяха построени от Кейлъб в северния край, на около три километра от комплекса. Въпреки туристите, те се радваха на уединение, сгушени под сенките на огромни дъбове и хвойни. Блейд обичаше свободата и простора. Той знаеше, че многото хора могат да притесняват без да искат, а ако го правеха съзнателно — животът се превръщаше в ад.

До гробището имаше два километра път през гъсти хвойни и шубраци. Но те не бяха пречка за него. Искаше да преброди земята на ранчото, да я усети под краката си. Внимаваше да не се набоде на кактусите, докато стъпваше тежко по варовиковите скали сред иглика и метличина.

Обичаше пролетта по хълмовете. Това бе най-красивото годишно време. За него то имаше особено значение, защото тогава се бе любил с Джени. Преди това не обръщаше внимание на цветята, които всяка пролет покриваха склоновете. Но когато бе застанал над нея, неочаквано забеляза чашките им, надвесени над лицето ѝ. Бяха прекрасни — крехки, нежни и благоуханни. Приличаха на самата Джени. Оттогава горските цветя винаги му напомняха за нея.

Стъпките му стреснаха един броненосец, който ровеше нещо в скалите. Когато се запуска към реката, пред него пробяга белоопашата сърна.

Гробището бе в долчинката, под дебелия сянка на вековна дъбова гора. Отстрани ромолеше реката. Тук бе прохладно дори в най-горещите дни.

Поспря за миг пред плочата на Дийн. После бавно се приближи към гроба на Кейлъб. Остана дълго край него с поглед, вперен в обикновения кръст с името му.

Има хора, които се извисяват над останалите. Кейлъб бе такъв. Блейд потрепери от мъка, като си спомни как преди осем години осиновителят му внезапно почина от сърдечен удар. Не можаха дори да се сбогуват. Блейд не изплака болката си по единствения мъж, когото бе обичал. Все още носеше скръбта в сърцето си. Имаше към него дълг, който не можеше да върне. И си спомняше за задължението винаги когато мислеше за човека, който го бе осиновил.

Кейлъб бе построил ранчото върху земя, купена от баща му по време на депресията. Започнал да прибавя по десетина акра, докато земята още не била поскъпнала. Ранчото бе всичко за Кейлъб. То бе творението на неговия живот. Вярна на паметта на Дийн, Джени бе готова да разпродаде безразсъдно земята, за да плаща дълговете на курортния комплекс. Ако Блейд не ѝ попречеше, ранчото щеше да се стопи за десет пъти по-малко време, отколкото е било необходимо на Кейлъб и баща му да го създадат.

„Трудното е да градиш, синко; да рушиш е лесно“ — казваше понякога Кейлъб на Блейд.

Кейлъб бе създател, а синът му Дийн — мечтател; Блейд бе практичен човек, умееше да разиграва картите, дадени му от съдбата. Той можеше да превърне мечтата на брат си в реалност. И смяташе да го направи.

Завърна се тук не само заради себе си. Най-последно виждаше начин да изплати дълга си към Кейлъб. Искаше да спаси ранчото за неговата внучка, дори ако трябваше да се изправи срещу жената, която обичаше.

— Блейд! — чу зад гърба си гласа на Джени. — Сигурна бях, че ще те открия тук!

Обърна се. На лицето ѝ бе изписан свенливият израз, който винаги го привличаше. Тя сведе поглед. Сигурно се срамуваше, че е дошла да го търси. Беше много хубава в червената си блуза с бели копченца и прилепналите джинси. Той трябваше да мобилизира цялата си воля, за да откъсне поглед от тялото ѝ.

— Извинявай за снощи. Съжалявам... Държах се зле. — В гласа ѝ звучеше неудобство. — Не те посрещнах както трябва...

Блейд се усмихна. Значи бе дошла да му се извини! Бе красива. Дори със старомодния кок, в който бе прибрала косата си.

— Сам си изпросих такова посрещане — отвърна той. Какво ли би помислила, ако направеше онова, което му се искаше в момента — да пристъпи към нея, да извади фибите от косата ѝ и тя да се разпилее по раменете ѝ, да зарови пръсти в блестящите кичури, преди да я целуне бавно по устните...

— Каня те на закуска, Блейд!

— О, предложение за примирие? Приемам с удоволствие!

— Тук съм с джипа. Да те закарам ли до къщата?

Той кимна и тръгна след нея. Джени скачаше пъргаво по скалите надолу към паркираната в подножието кола. В главата му имаше само една мисъл — колко стегнати и закръглени са бедрата ѝ за слаба жена като нея.

Мина от страната на шофьора, за да ѝ отвори вратата. Близостта на тялото ѝ бе толкова осезателна, че той не знаеше какво да прави. Беше сам с тази прекрасна беззащитна жена. Очите им се срещнаха. И нито той, нито тя имаха сили да ги отместят.

— Как я караш, Джени — попита той нежно, — след като Дийн умря?

Начинът, по който я гледаше, свободното му държание и добрината в гласа му, внезапно ѝ припомниха какво бе загубила; Дийн, мечтите на тяхната младост, илюзиите ѝ за самата себе си... Избухна в сълзи. Не можеше да спре риданията си. Болката, която бе носила в себе си толкова дълго, сега се изливаше.

— О, Блейд, ужасно е! Толкова съм самотна... Не знам какво да правя. Все греша. Изцяло зависех от Дийн. След като умря, ми е трудно да се справям сама. Никога не съм имала свой живот... Каква глупачка съм! Ти ме попита нещо толкова обикновено, а аз се разревах... Не ти е до моите проблеми.

Без да се замисля, той я прегърна. Болеше го, че тя все още обича Дийн. Но Блейд искаше да я държи в обятията си. Това бе най-съкровено му желание, откакто се бе прибрал в Зачери Фолс.

— Стига, стига, успокой се! Аз съм глупак. Не биваше да ти задавам такъв тъп въпрос. Знаем какво е, когато отвътре те боли толкова силно, че те е страх да дадеш воля на мъката си, защото тя би могла да те убие... Толкова дълго ме е боляло... Бях забравил какво е да

живееш без болка. По-добре споделяй тези неща с някого, недей да ги таиш в себе си. Не мога да понеса сълзите ти... Но ако така ти олеква, ще стоя тук с теб целия ден, за да се наплачеш... — Погали косата ѝ. — Да, ако трябва ще остана тук с теб завинаги. Ще пренебрегна дори къркореция си стомах и твоята мила покана да ми приготвиш закуска. — Искаше да я разсее с шега.

Тя оцени усилията му.

— Сега ще спра... да плача... — Опитваше се да сподави хълцанията си, ала сълзите продължаваха да текат.

Той прокара пръст по пътечката от сълзи върху бузата ѝ.

— Толкова ли са зле нещата? Е, Дийн беше голяма работа... Целият град го обичаше. Живя добре. Имаше всичко, което би могло да направи един мъж щастлив. Имаше теб.

Това ѝ припомни колко лошо се бе отнасяла с Дийн, като копнееше да бъде в прегръдките на друг. И тя продължи да плаче.

— Разстроена си, защото се върнах — предположи Блейд. — Виновен съм. Не биваше да те изненадвам! Трябваше да помисля какъв шок ще е това за теб.

— О, не, не е това — изпусна се тя, твърде обърквана, за да се прикрива пред него. — Исках да се върнеш в ранчото! Беше ужасно, че не си идваш! Чудех се къде си. А хората разправяха, че си при Сюзън Харпър. — Разбрала какво признание е направила, се изчерви.

Ако не я познаваше, би помислил, че го ревнува. Обаче жена като Джени нямаше причини да се страхува от някоя си Сюзън Харпър. Не можеше да бъде това! И все пак на лицето на Джени бе изписано страдание и той знаеше, че вината е негова. Следващите думи на Джени го изненадаха още повече.

— Радвам се, че се върна, Блейд! — изрече тя пламенно и увисна на врата му. Прилепи тяло към неговото и го прегърна здраво. — Вече не съм сама.

Усещаше как гърдите ѝ се повдигат и спускат до сърцето му. Ръцете ѝ галеха врата му, докосваха златистите косъмчета над яката на ризата. Страхотно женско присъствие! Тялото ѝ великолепно си пасваше с неговото. Спомни си как се любеха в тревите край Кипарисовия поток. Желанието му да я обладае отново бе толкова силно, че на челото му избиха капки студена пот. Стисна юмруци. Ноктите му се забиха в дланите.

Необходимо му бе огромно усилие на волята, за да не сведе устни и да усети сладостта на нейните. Знаеше, че ако го стори, няма да може да спре. Страхотно я желаше! Желал я бе през целия си живот. Но Джени бе много по-различна от Сюзън. Прегръщаше го, защото искаше да бъде утешена, а не защото искаше да усети ръцете му върху тялото си. Свикнала бе със сдържани мъже като Дийн и Майк Килпатрик, докато на Блейд сега му бе адски трудно да се държи като джентълмен. Ала този миг с нея беше нещо изключително и той не искаше да го пропусне. А точно това щеше да стане, ако не овладееше страстта си. Тя търсеше от него приятелство, утеха и съчувствие. И, по дяволите, той щеше да ѝ ги даде, каквото и да му струваше това!

Ясно му бе, че тя не иска да я люби. Какво ли щеше да направи, ако разбереше, че допирът на бедрата ѝ до слабините му го е влудил достатъчно, за да разкъса дрехите ѝ и да я откъдне в най-гъстата част на гората? За себе си Блейд знаеше само как би се почувствал, ако след това доверието ѝ се превърнеше в отвращение. Помнеше какво е да те смятат за пропаднал тип. Мразеше онова гадно чувство. Не би могъл да понесе подобно отношение от Джени.

Стоеше облегал на джипа, докато тя притискаше тяло към неговото. Дългите ѝ стройни крака и гърдите ѝ се допираха в неговите. Държа я в обятията си, докато хълцанията ѝ утихнаха. Но тя не се отдръпна. И той продължи да я притиска, а тялото му сякаш полудяваше от сладостни желания. Разкъсваше се между физическата възбуда и желанието да бъде търпелив джентълмен — типът мъже, какъвто тя харесваше.

Най-после Джени вдигна глава. Лицето ѝ бе смутено и объркано.

— Сега съм по-добре. Май е трябвало да се наплача...

Красива бе дори със стичащите се сълзи по страните ѝ. Няколко копченца на блузата ѝ се бяха разкопчали и той надзърна в деколтето ѝ. Носеше прозрачен сутиен. Виждаше се гладката заобленост на гърдите с тъмните ареоли около зърната. Прииска му се да я докосне, да я погали, да сведе устни и да целува розовите връхчета, докато се втвърдят... Страхотно му се искаше да го направи!

— Благодаря ти! Много си добър, Блейд! — Лицето ѝ светеше невинно.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, Джени — успя да изрече дрезгаво. Внимателно освободи тяло то си от нейното.

Помогна ѝ да се качи в джипа, мина зад колата и се настани на седалката до нея.

Колко непоносимо тежко бе да се държи като джентълмен!

Кухнята изглеждаше на Джени странно тясна — Блейд сякаш я изпълваше с присъствието си. Дългите му крака бяха протегнати под масата, докато пиеше кафе и преглеждаше вестника. Мария къпеше Кати. От банята се чуваха пронизителните писъци на детето. Искаше да види чичо си Блейд.

Когато влезе за първи път в къщата, той отиде в стаята на Кати. Тя обикновено се срамуваше от непознати, но сега най-неочаквано се затича към Блейд с пръстче, пъхнато в усмихнатата устица.

— Вече си голямо момиче, недей да си смучеш така лакомо палеца — засмя се Блейд.

На Джени не ѝ беше смешно. Нима мъж като Блейд Тейлър си въобразяваше, че едно двегодишно момиченце е вече голям човек?

— Палеца — изгука гордо Кати и извади пръстчето от устата си, за да го покаже на Блейд.

— С тези трапчинки на бузите приличаш на дядо си, сладурче! И Кейлъб бе такъв — гордееше се с всичко, което правеше, дори то да не беше кой знае какво. Да можеше да те види сега... — И той целуна златистите ѝ къдрички.

Детето и мъжът се заиграха. Все пак Мария отведе момиченцето, преди търпението на Блейд да се изчерпи. Джени се чудеше как такъв огромен мъж можеше да е толкова внимателен с едно двегодишно дете.

Завръщането му едновременно я радваше и озадачаваше. Беше се променил. Станал бе по-уверен в себе си, по-общителен. Нямахше усещането, че всеки момент може да избухне гневно, както в миналото. Всъщност той никога не бе избухвал пред нея след онзи случай със сандвича, когато тя неволно накърни гордостта му.

Джени опита да се съсредоточи върху филийките, които пържеше, обаче мислите ѝ отново се върнаха към чудото, което бе изпитала в прегръдките на Блейд. Това не ѝ се случи нито веднъж през десетте години с Дийн. Ето, сега изля мъката си пред Блейд и неговата топлина и отзивчивост облекчиха мъката ѝ. Дийн идваше при нея с

проблемите си, но нямаше време за нейните! Тя чувстваше Блейд много близък, по-близък от когото и да било.

Кати се нахрани и Мария я изведе навън да поиграе с кучето. Блейд и Джени довършваха закуската си мълчаливо. Това бе приятелско, необременяващо мълчание. Разтребиха масата и отново седнаха, за да си допият кафето.

— Джени, днес можеш ли да дойдеш с мен? — попита неочаквано той.

Тази най-обикновена покана накара сърцето ѝ да подскочи. Очите ѝ срещнаха неговия вълшебен син поглед. Имаше най-прекрасните очи, твърде красиви за мъж. Поразително сини, с гъсти черни мигли. Страстта в тях я хвърляше в огън.

— Още не мога да оправя моя стар мотор. Но дори да стане, мисля, че ми трябва нещо по-практично. Искам да отида в Остин да си купя малък камион. Ела с мен! Роднини сме от десет години, а никога не сме си говорили. Време е да го направим.

Това ли бил Блейд, за когото казваха, че не умеел да общува с жени? Който ги използвал само за едно? Тя знаеше, че това е истина, защото и с нея се бе отнесъл по същия начин. Срамното бе, че тя не се беше съпротивлявала.

Изпълни се с трепет, но успя да се пребори вълнението да не проличи в гласа ѝ. Знаеше, че щом изпитва такива чувства към него, трябва да му откаже. Разбира се, направи точно обратното.

— Защо не, Блейд, ще ми бъде приятно!

В Остин прекараха чудесно. Цял час се пазариха с един ужасен продавач ѝ Блейд се сдоби с форд бронко. Щяха да го докарат в курорта на следващия ден. Купи си и някои неща. На Джени ѝ беше приятно да го придружава по магазините. Всяка дреха, която обличаше, му стоеше прекрасно. Беше строен и мъжествен, зрелостта само подчертаваше неговата привлекателност.

Тя бе приготвила сандвичи. На връщане минаха през Саут Леймър. Спряха в Зилкър парк на високия, обрасъл с трева, бряг на Колорадо. Слънцето се прокрадваше през плътния листен чадър над главите им и хвърляше златисти отблясъци в реката. Влюбени лежаха прегърнати под дърветата. Дечица плаваха с лодки сред рояк патици.

Кану набразди с греблата си спокойните тъмнозелени води на реката. Няколко по-смели плувци се състезаваха — за повечето хора водата бе твърде студена. Тук имаше локални извори. Изкуственият варовиков басейн бе леденостуден, дори в най-горещите летни дни.

Блейд и Джени изядоха сандвичите. Изтегнаха се един до друг на одеялото и се загледаха в облаците.

— Много мило беше от твоя страна, че дойде с мен — започна той. — Благодаря ти! Добре притисна продавача на форда! — Стана му смешно, като си спомни как тя принуди онзи дребосък да приеме нейните искания.

— Той искаше да те изнуди!

— Ти винаги водиш битка за някой друг! Сигурно, защото си дъщеря на проповедник. — В думите му се прокрадна следа от някогашния цинизъм. — Иначе как щях да знам, че съществуват и такива хора? Водил съм много свои битки, ала не умея да се боря за другите. Милата ми, Джени! Ние с теб сме пълна противоположност! — В гласа му вече прозираше гняв.

Не бе дошла с него от благородство или милосърдие! С напредването на деня, причината за нейното идване я занимаваше все по-често. Явно бе толкова порочна, колкото и той. В този момент, например, изучаваше широките му рамене, очертанятията на гърдите и корема, тесния кръст и мислите ѝ съвсем не бяха благочестиви!

Възхищаваше се на великолепното му тяло, сякаш сдържащо мощта и гъвкавостта на хищно животно. Желанието да го докосне и той да я докосне, беше нов вид мъчение за нея. Никога не бе изпитвала подобно нещо с Дийн. Не можеше да си обясни силата на привличане на Блейд. Знаеше, че трябва да се радва на новите си приятелски отношения с него. Но дяволчето в нея помнеше предишния Блейд! Беше ѝ трудно да се радва на това приятелство, когато желаше нещо по-различно.

Представи си, че е Сюзън Харпър. С нея той не би се държал по този начин. Нямахше да си лежи спокойно в тревите и да къса маргаритки, загледан в облаците. Щеше да я привлече към себе си и да я целува със страстните си завладяващи устни. Тя, разбира се, щеше да му отговори със същото, без да се срамува. Щеше да ѝ предложи да отидат в мотел и тя щеше да приеме без капчица угризение...

Въпреки хладния пролетен въздух, Джени внезапно се сгорещи при мисълта как Блейд разпалва с целувки плътта ѝ. Ако отиде в мотел, навярно би направил и много други прекрасни неща с нея. Тя помнеше как някога я бе целувал. Устните му бяха докоснали всички нейни тайни кътчета, които Дийн никога не бе познал.

Беше отвратително, че си спомня за това толкова ясно. Блейд бе до нея и тя усещаше топлината на тялото му. А спомените за онзи следобед прииждаха неудържимо. И докато тя отново изживяваше страхотното срамно великолепие на любовта му, той си играеше с тревичките и не ѝ обръщаше никакво внимание.

Той си спомни как властно и настоятелно целуваше устните ѝ, докато тя най-после ги разтвори и пое езика му. Въвеждаше я постепенно в очарованието на страстта, запознаваше я с песента на сирените. Събуждаше непосветеното ѝ тяло за удоволствията, за които бе създадено.

Събличаше дрехите ѝ една по една, като обсипваше с целувки всяко кътче плът, което се разкриваше. Шептеше ѝ колко е красива. Възбуждаше я както с устни, така и с думите си. Ръцете му бяха невероятно нежни. Нима това бе дивият необуздан Блейд Тейлър? Как умееше да докосва жените така, че да изтръпват само при допира му?

Устните му я изгаряха. Изучаваха нежната кожа на врата ѝ. Играеха си с връхчетата на гърдите ѝ. Слизаха още по-надолу, отместваха ръцете ѝ. Шепнеха ѝ нежно: „Нека го направя, Джени! Няма нищо срамно да бъдеш жена! Ти си толкова прекрасна!“ И, ликуваща, тя му позволи...

Изпълнена със спомена как Блейд я бе любил някога, Джени заспа на одеялото до него. В съня лицето ѝ бе спокойно и красиво. Беше толкова наивна и доверчива! Той покри раменете ѝ с якето си. Тя произнесе на сън името му с нежност, която го учуди. Инстинктивно потърси топлината на тялото му и се сгуши в него. Преметна ръка през кръста му. Гърдите и бедрата ѝ се притиснаха към неговите.

Защо правеше това, за Бога? Можеше ли един мъж да остане неподвижен и безучастен, когато го разпалват с такъв непристоен жест? Усети през пуловера зърната на гърдите ѝ. Простена. Тялото ѝ се стегна, но той не помръдна от страх да не я събуди.

Не можа да устои на желанието си. Погали косата ѝ и извади фибите. Блестяща, тя се разпиля върху гърдите му. Зарови лице в нея,

макар че това бе особено мъчително. Прекара пръсти по гърба ѝ, проследявайки нежната линия на бедрото. Тя се размърда и той помисли, че ще се събуди. Отдръпна ръката си. Съзерцаваше Джени и се наслаждаваше на красотата и близостта ѝ.

Лежаха прегърнати и накрая Блейд също заспа, обгърнал здраво жената, която обичаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Развлекателното влакче, натоварено с пищящи и смеещи се деца, пухтеше по маршрута си из Зилкър парк. Близо до дървото, под което лежаха Джени и Блейд, то наду свирката и ги стресна. Събудиха се с вплетени един в друг ръце и крака. Джени се учуди, че косата ѝ е пусната и покрива раменете на Блейд. Копченцата на блузата ѝ се бяха разкопчали и се виждаше ивицата между гърдите ѝ.

Какво ли си е помислил той? Засрамена, тя се изчерви. Побърза да стане, за да се откопчи от тялото му. Където се бе докосвала до него, кожата ѝ гореше и я изпълваше с приятни усещания, които при тези обстоятелства бяха недопустими.

Пръстите ѝ се справяха трудно с копченцата. Не смееше да го погледне. Но Блейд виждаше в това объркване само възмущение, че се е събудила в прегръдките му.

Нищо не се е променило, мислеше с горчивина той. Свободата в отношенията им изведнъж изчезна. Тя не бе по-различна от останалите порядъчни жени в Зачери Фолс. Смяташе го за развратник, а себе си за твърде благочестива, за да има нещо общо с такава отрепка. Старият гняв го сграбчи. Въобразяваше си, че се е разделил с него преди десет години. Бързо се изправи и започна да прибира нещата от пикника. Лицето му бе толкова студено и безразлично, че на Джени ѝ се доплака.

По обратния път мълчаха. Всеки бе затворен в собствената си драма, макар че усещаше болезнено присъствието на другия. Хълмовете прелитаха край тях, но те не ги забелязваха. Блейд спря само веднъж — купи цигари от крайпътно магазинче. Тя остана в колата и от яд гриза нокътя си, докато го разрани.

Беше ѝ казал, че е отказал цигарите. А сега отново пушеше. Значи бе страхотно ядосан. Тя се вглеждаше в лицето му, искаше да открие причината... Изражението му обаче беше непроницаемо. Да, това вече беше необяснимо променящият се Блейд от миналото... Не разбираше с какво го е ядосала.

Стигнаха отбивката за „Горския път“, но той продължи по главния път. Осмели се да го попита с треперещ глас:

— Блейд това не беше ли...

— Не се прибираме — отвърна той, овладял гнева в гласа си.

— Защо? Къде отиваме сега?

— Имаме среща с Килпатрик.

— Каква среща? Днес е събота!

— Майк ще бъде в кантората. Имал нещо да довършва...

— Никой от вас не ми е казал за такава среща!

— Помолих го да не те безпокои.

— Какво си направил? Нищо не разбирам! Какво има, Блейд?

— Ще разбереш. На Майк му се плаща. Той ще ти обясни законното положение.

— Защо ти не ми го обясниш?

— Защото не ми се приказва в момента, ако нямаш нищо против.

Имаше против, разбира се. Но той не проговори до края на пътуването. Слязоха от колата и влязоха в кантората. Лицето на Блейд бе все така мрачно. Гневът, който го гризеше отвътре, му придаваше опасен вид. Пред сградата срещнаха някои познати. Кейти Скадър така се заяпа в него, че изобщо не забеляза Джени. Маргарет Харис не удостои с поглед нито него, нито нея. Никой никога не бе обръщал гръб на Джени. Но с Блейд се бяха отнасяли винаги по този начин.

Тя забеляза, че устните му са здраво стиснати. Крачеше бързо и тя едва го догонваше. Явно не му беше безразлично, че го мразят. Джени осъзна — гневът му е бил всъщност защита срещу тяхната омраза! Тя се ядоса. Как можеха да се отнасят така с него! Блейд не беше престъпник! Той бе само едно бедно момче, родено в семейство с лоша репутация. И хората в градчето злоупотребяваха с това. Не заслужаваше такова отношение. Нищо чудно, че преди се държеше грубо с тях.

Майк ги посрещна любезно. Нервите на Блейд се опънаха от интимността, с която пое ръката на Джени и я целуна по бузата. Тя прие това с усмивка, не се изчерви — както в парка, когато се събуди раздърпана и невероятно привлекателна в прегръдките му. Как силно я желаше, преди да разбере чувствата ѝ на съжаление и отвращение към него! А след това така му причерня пред очите, че му идеше да

изпочупи всичко наоколо. Какъв ад е, Господи, да желаеш някого, който не те иска!

Майк нервно подаде на Джени папка с изрядно подредени документи.

— Това е завещанието на Кейлъб... И регистрацията на курортния комплекс. Защо... — започна Джени.

— Давам ти ги, за да ги разгледаш сама на спокойствие — произнесе бавно Майк. — Ако искаш, мога накратко да обобща фактите, които те интересуват. Между другото, винаги съм смятал, че трябва да знаеш тези неща.

Джени не проумяваше какво става. Какво общо имаше Блейд с документите? Той стоеше мълчаливо до нея, небрежно кръстосал крака. Облегна се назад и запали цигара. В стаята цареше напрегната тишина.

— Не разбирам какво означава присъствието на Блейд тук? Защо трябва да ми се дават обяснения за моята собственост пред него?

Майк и Блейд се спогледаха. Майк започна, макар че явно му беше неприятно:

— Най-напред, Джени, тази собственост не е само твоя.

— Какво?!

— Тя е и на Блейд. Кейлъб му остави половината от имота си, включително половината от ранчото си. Когато Дийн и аз извадихме документите от курортния комплекс, те двамата бяха пълноправни партньори.

— Не може да бъде!

— Това е истината. Исках да ти я кажа, когато Дийн умря. Всичко е описано в документите, които притежаваш.

— Аз... Не съм ги чела.

— Знам. Блейд трябваше да ти го каже. След смъртта на Дийн обаче той не искаше да те разстройва. Двамата ме бяха предупредили да не те информирам, ако не е наложително. Настояваше да се придържаме към обещанието, което бе дал на Дийн.

— За какво обещание става въпрос?

— Когато Дийн построи комплекса, те сключиха сделка. Дийн щеше да ръководи имота и да изпраща на Блейд дяла му от печалбата. Той обеща да не му се меси, освен ако реши, че е крайно необходимо. За съжаление, Джени, той смята, че сега трябва да го направи. Заемите,

които ти намерих през последната година, за да поддържаш „Горски кът“, без да продаваш от земите, бяха от него. Сега Блейд е силно разтревожен от състоянието на курорта. Дошъл е да вземе управлението в свои ръце.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Втренчи се в двамата мъже с горчиво разочарование. Значи Дийн нарочно не я е допускарал до тази толкова важна информация! А Майк е знаел от самото начало, но не ѝ бе казал през двете години след смъртта на мъжа ѝ, че половината ранчо е собственост на Блейд! Беше страхотно ядосана и на двамата. Отнасяха се с нея като с малолетна!

А и тя самата се държа толкова глупаво с Блейд след завръщането му! Жадуваше да го види, макар че се боеше от срещата с него. Когато той се нанесе в ранчото, наивно си въобрази, че се е загрижил за нея и Кати...

Не, той не се бе върнал в ранчото поради никакви чувства към Кейлъб, Дийн или нея. Дошъл бе за парите си! Беше стоял надалеч цели десет години. Докато ранчото печелеше, нямаше желание да се върне. Явно предпочиташе кръчмите и жените, както и да работи в ранчото, а хич не го беше грижа за нея! В яда си Джени вярваше на всичко лошо, което се приписваше на Блейд.

Бе се върнал заради парите. А тя толкова се вълнуваше през целия този ден! Лежеше до него в парка и си спомняше как я беше любил някога... Държеше се като влюбена ученичка. Как е могла да си помисли, че се е върнал заради нея?

Бе постъпила неразумно и когато избухна в сълзи и му разказа колко е нещастна. Чувството на близост между тях е било измамно! Хич не го е грижа за нея! Интересуваха го единствено парите.

Най-много обаче Джени се ядосваше на себе си, макар че бе успокояващо да излее гнева си върху Блейд.

— Ти защо мислиш, че можеш да ръководиш „Горски кът“ по-добре от мен? И че аз ще позволя това? — нахвърли се тя върху него.

— Едва ли, бих могъл да се справя по-зле от теб. — Блейд я гледаше със студен поглед. — Курортът трябва или да печели, или да се продаде. При тези дългове повече не можем да си позволяваме да губим. Позаинтересувах се и намерих една фирма, „Никълс Инкорпорейтид“. Смятам да я наема. Видях се с Боб Никълс в Тенеси.

Направи ми добро впечатление. Изправил е на крака курорти, които са били в по-лошо състояние от „Горски кът“. Ще доведе тук хората си.

— Решил си да наемеш някой си Боб Никълс, без изобщо да се посъветваш с мен, така ли?

— Точно така.

— Ами ако не съм съгласна?

— Нямах избор. Имам повече капитал в „Горски кът“ от теб. През последните четири месеца си получила над сто хиляди долара от мен назаем, за да го поддържаш. Виж документите, които си подписала и ще разбереш каква власт притежавам сега.

— Не мога да повярвам, че ти...

— Ще трябва, Джени. Небрежна си в бизнеса. Ако сега си изненадана от някои неща, вината е само твоя.

— Блейд Тейлър, ти винаги си бил безмилостен! Хората в Зачери Фолс са прави! — изкрещя тя. Съзнаваше, че не е справедлива, но беше твърде ядосана, за да се съобразява с каквото и да било.

Той сви рамене. Мрачното изражение, което тя ненавиждаше, бе отново върху лицето му.

— Възможно е. — Той стана и се запъти към вратата.

— Блейд, не мога да повярвам, че ще ме изоставиш, че ще си отидеш, без да помислиш за мен...

— Щом искаш, наречи го така. Не съм направил нищо лошо. Наел съм специалист с двадесетгодишен опит в хотелиерския бизнес. Никълс също има хотели. За разлика от теб си разбира от работата. Аз поне признавам, че не разбирам. Но имам сериозно намерение да се науча. Ако искаш да работим заедно, ще съм щастлив. Ако не желаш... — Той млъкна и на устните му се появи частица от дяволитата усмивка, на която тя не можеше да устои, когато бяха скарани. Сега, в яда ѝ, тази усмивка ѝ се стори подигравателна. — Ако не желаш, можеш да си стоиш вкъщи и да си намериш някакво хоби. Например да мажеш палчета с боя. Доколкото разбирам, в Зачери Фолс биха погледнали на това с добро око.

Последните му думи я накараха да почервенеет от яд. Тя се опита да каже нещо, но само заекна истерично. Той блъсна вратата и си тръгна. Майк прегърна Джени и започна да я успокоява. Блейд видя това. Мисълта, че ги оставя сами го изгаряше.

Старото чувство на изолация, което изпитваше винаги когато виждаше Дийн с Джени, се бе върнало. Трябваше да се махне от Зачери Фолс, преди да направи нещо, за което после да съжالياва!

Блейд не се прибра в ранчото две денонощия. Джени си повтаряше, че я е вбесил, че го мрази за коравосърдечието му, че не я е грижа къде е и какво прави... Тя работеше в курорта както обикновено, без да споменава пред служителите, че предстоят важни промени в ръководството.

Беше решила повече да не се интересува от Блейд. Но щом се върнеше вкъщи, поглеждаше към гаража, за да види дали фордът му е на мястото си и дали в стаята му свети. Утешаваше се, че любопитството е присъщо на човека. Ала знаеше, че го прави не само от любопитство... „Ти си лъжкиня!“ — нашепваше ѝ един помъдрия глас.

На третата нощ от неговото отсъствие тя се събуди от шум в двора. Хайди и кученцето ѝ лаеха. Разнасяха се тъпи удари. Джени нахлузи робата си. Изтича до задната врата и погледна през прозорчето. В стаята на Блейд светеше. До кучешката колибка мъжка фигура бяхтеше с мотиката нещо на земята. Най-после спря и се облегна уморено на дръжката. Кучетата завиха. Чу гласа на Блейд, който ги успокояваше. Отвори вратата. На лунна светлина формите на тялото ѝ прозираха под тънката дреха.

— Джени, какво, по дяволите, правиш тук? Може ли да излизаш навън сама по нощите? — измърмори Блейд. Очите му шареха по нея.

— Може би и аз трябва да ти задам същия въпрос — отговори тя и излезе на терасата.

Той галеше Хайди зад рунтавите уши. Кучката много обичаше това. Блейд умееше да докосва жените и животните така, че да им доставя истинско удоволствие! Джени се чудеше дали не е полудяла, щом толкова се радва, че се е върнал.

— Чух, че кучетата лаят и излязох да видя какво има — обясни той. Гласът му звучеше странно и дрезгаво.

— И какво имаше? — попита тя студено.

— Ами една гърмяща змия.

— Гърмяща змия? В задния двор? — Уплашена, Джени се спусна по стълбите, за да разгледа безжизненото кълбо до кучешката колибка.

Нощницата и робата се вееха около тялото ѝ и подчертаваха формата на гърдите ѝ, тънката талия и дългите бедра.

— Знаеш ли, докато мачках змията, май съм съсипал цветята ти.

— О, това няма значение — започна тя развълнувано.

Внезапно усети миризмата на алкохол в дъха му.

— Блейд, ти си пил!

— Ами... Не съм бил на неделно училище... Боя се, че нямам претенции да бъда джентълменът на твоите мечти. Не съм Килпатрик, нито Дийн. — Гърленият му смях прозвуча вълнуващо в тъмнината.

— Няма защо да се гордееш с това.

— Кой е казал, че се гордея?

— Къде беше? При Сюзън Харпър, нали? — Кой дявол я накара да му зададе този въпрос?

— Каква Сюзън ти е влязла в главата, момиче? — Той пристъпи към нея и тя усети познатото чувство на опасност, което се излъчваше от него. Очите му дръзко я разсъбличаха. Не биваше да излиза при него в тъмното. — Бях в Тенеси. Боб Никълс дойде тук с мен. Незабавно се захващаме на работа.

— О!

— Ясно. Ти все още ме считаш за някакво зло, както всички в Зачери Фолс. Мислите си, че си падам само по жени и по пиене. Може би е време да започна да живея според тези твои представи. Или всъщност да се принизя до тях. Такъв живот сигурно е приятен! А за теб е време да разбереш, че освен църковните сбирки, има и други, много по-важни неща в живота. — Смехът му я влудяваше, горещият му поглед пробягваше по тялото ѝ. — Не знаеш ли, че е опасно да стоиш нощем с мъж като мен, при това пил?

Тя неволно потърси опора в къщата. Страхуваше се от него, а в същото време я привличаше. Желанието ѝ бе да се хвърли в прегръдките му, а не да бяга, искаше да я притисне към тялото си, за да усети опустошителния пламък на устните му.

Не съзнаваше, че на лицето ѝ е изписано желание.

— Джени — грубо каза той, — прибирай се, преди да е станало късно!

Господи, той никога ли нямаше да разбере, че и тя е като него? Търпението ѝ се бе изчерпало. Време бе да му покаже каква е! Не

отстъпи, омаяна от необузданото му мъжко излъчване. Копнееше за магията на неговото докосване.

— Момиче, не знаеш какво вършиш!

О, тя знаеше много добре какво прави!

— Красива си — произнесе той пресипнало.

— Блейд — промълви с треперещ глас, когато ръцете му се плъзнаха под прозрачната роба, за да докоснат тялото ѝ. Бавните му милувки предизвикаха тръпки на възбуда. — О, Блейд!

Звездите блестяха като брилянти в тъмното небе. Хладният нощен въздух бе изпълнен с уханието на диви цветя и треви. Той не можеше да повярва, че тя го иска. Обзе го неописуема радост. Грабна я през кръста и я завъртя в омайната нощ. Косата ѝ се разпиля върху лицето му. Дрехите ѝ се носеха като ефирен воал над нея. И двамата се смееха от щастие.

Постави я бавно на земята. Плъзна гъвкавото ѝ тяло покрай себе си, за да ѝ покаже колко е възбуден. Тя го гледаше безпомощно. Срамуваше се. Опита да се отскубне, да избяга от него. Ала той я държеше здраво, а устните му потърсиха нейните.

Целувката му бе дълга и всепоглъщаща. Езикът му нахлу в устата ѝ, а тялото му се притисна до нейното. Ръцете му галеха гърдите ѝ. Когато я пусна, тя залитна, ала не откъсна поглед от него. Лицето му бе потъмняло от страст, в сините му очи играеше див пламък. Този Блейд ѝ беше непознат...

— Блейд, не мога... Ти и аз не бива...

— О, трябва да го направим!

— Не! — отстъпи тя крачка назад.

Той не я последва, защото разбираше, че ще побегне. Лесно би могъл да я обладае със сила. Но не мислеше, че това ще е нужно.

— Голяма съблазнителка си, Джени — каза, без да се гневи. — Идваш и ме подмамваш от правия път — о, не, че някога съм имал нещо против, но все пак, ти го правиш! И когато вече съм се разпалил, си вземаш кукличките и парцалките и си заминаваш. — Приглушеният му смях се подиграваше и с двамата. — Знаеш ли, понякога ми се струва, че не си по-различна от Сюзън Харпър. Макар че добре се преструваш. — Видял шокирания ѝ поглед, той поясни: — И това не е никак лошо.

— Страх ме е, Блейд!

— Страх те е, че си жена?

— Не знам. Винаги съм се страхувала... да бъда самата себе си — призна тя.

— Тогава престани да се страхуваш.

— Дийн...

Дийн! Винаги Дийн! Нямахте да издържи, ако тя заговори за него в този момент. Нима щеше да бъде с тях и мъртъв?

— Не ме интересува колко обичаш Дийн, чуваш ли?! — изръмжа той и пристъпи към нея.

Гневът му ѝ припомни страховете. Затича се към къщата, като се мъчеше да се изплъзне. Той я настигна с лекота и я хвана през кръста, още преди да стигне вратата. Притисна я до стената с тялото си. Целуваше я отново и отново, докато я превърна в слаба безволева жена, вкопчена страстно в него. Тялото ѝ се гърчеше от неистово желание.

— Мария спи в къщата — заплаши го тя, въпреки възбудата си. — Ще викам...

— Тази вечер няма да викаме, Джени. — Бе заровил устни във врата ѝ. — Само ще се любим — промърмори той с възбуждащ смях. Устните му спряха вика ѝ, а ръцете се плъзнаха по нейните коси. — Джени... Господи, толкова си хубава! И така страхотно ми се иска да те имам. Желяя те толкова отдавна... Вече ми се струваше, че така ще си умра... — Очите му се забулиха от страст.

Грабна я и без усилие я пренесе по стълбите до стаята си. Пред прага бе само леко задъхан. Бутна с крак вратата.

В малката, безукорно чиста, стая той я положи на леглото и легна до нея. Продължи да я целува, а ръцете му се движеха по тялото ѝ, като бавно и опитно откриваха ерогенните зони. Тя бе останала вече без дъх от страхотната възбуда, когато той най-после развърза връзките на робата ѝ. Смъкна я от раменете ѝ. Лампата светеше и Джени помоли безпомощно:

— Блейд, загаси...

— Искам да те гледам!

— Аз...

— За мен си прекрасна! Защо се срамуваш?

С Дийн се любеха на тъмно. Тя се стесняваше, а и той нямаше нищо против.

Блейд свали нощницата ѝ и впи устни в пъпа ѝ. Оттам езикът му разпращаше вълни на желание по всички кътчета от тялото ѝ. Джени притисна към себе си русата му глава. Цял живот бе желала да направи това. Но никога не го бе признала дори пред себе си.

Той се изправи и започна да се съблича. Гледаше го като хипнотизирана. Загорелите пръсти разкопчаваха копченцата отдолу нагоре. Свали си ризата. Тя бе очарована от играта на мускулите му, когато се наведе да остави дрехата на стола. Откопча катарамата на колана. Свали джинсите. В следващия миг бе гол. Приличаше на античен бог. Беше страхотно красив! Неговата жизнена мъжественост я изпълни с трепет. Искаше да го докосне, но беше твърде уплашена и засрамена, за да го направи.

Когато отиде при нея, ръцете му трепереха от възбуда. Легна върху нея и зацелува устните ѝ с такава страст, че разтърси душата ѝ до дъно.

Ръцете му искаха да се уверят, че Джени е готова. Внезапно вратата под тях се разтвори с трясък. На терасата се появи светлина и те чуха тревожния глас на Мария. Прекрасните усещания, обзели Джени при допира на Блейд, моментално изчезнаха.

— Госпожо Зачери! — викаше настоятелно Мария.

Замръзнаха в прегръдките си, превърнати целите в слух. Блейд бе объркан, Джени — ужасена. Мария влачеше чехлите си по верандата. Джени наблюдаваше подскачащата светлинка в ръката ѝ през прозореца. Гувернантката мина зад къщата. След малко щеше да се появи отново и може би щеше да се качи по стълбите до стаята на Блейд.

— Не мога да си позволя да ме намери тук в това положение — обясняваше, отчаяно Джени, докато търсеше нощницата и робата си.

— Разбира се, че не можеш. — Гласът му бе изпълнен с цинизъм. Заболя я.

Чувстваше се измамена и трябваше да си наложи да се откъсне от него. Не направи опит да я спре. Тя бързо нахлузи дрехите си.

— Аз... Ти, надявам се, разбираш — каза тя, като завързваше робата си.

— О, да, всичко разбирам...

Лицето му бе мрачно. Широка подигравателна усмивка и циничният тон ѝ се сториха изпълнени с омраза. Той тихо се изсмя.

— Не, нищо не си разбрал — промълви тя отчаяна и изтича в тъмнината.

Слезе в задния двор и се обади на слугинята.

— Мария, не викай така, ще събудиш и мъртвите.

— Къде бяхте? — Черните очи гледаха подозрително.

— В задния двор имаше гърмяща змия... Прибирам мотиката.

— О! — Мария не ѝ вярваше, защото мотиката бе облеgnата на кучешката колибка.

— Виж там, до колибката — промълви студено Джени, като се промъкна покрай Мария, за да влезе в къщата.

На безопасно място, в собствената си спалня, Джени се замисли за Блейд. Какво ли правеше сега?

Едва ли му бе приятно, че го остави. И на нея не ѝ беше добре. Колко дълго бе чакала този миг! Кръвта ѝ кипна при мисълта за допира и целувките му. Страстта му беше изострила многократно чувствата, които дремеха в нея, и ги бе възпламенила. Разтърсващото преживяване, което бе имала някога с него, изглеждаше измамно близко само преди няколко минути...

Сега всичко бе загубено. В студеното легло се чувстваше винаги самотна, а сега то ѝ бе по-противно от всякога.

Блейд също не можеше да заспи. Облече се и излезе навън. Застана под кестена и дълго гледа тъмната къща. До болка желаше Джени. Хайди дойде за милувка. Погали я зад ушите.

— Поне ти получаваш това, което искаш, кученце! — промълви той. Отново прикова поглед в прозореца на Джени.

За кой ли път бе пожелал нещо, което не можеше да притежава. Джени го искаше, както и преди, но се срамуваше от това. Не би понесла никой да узнае за чувствата ѝ, които тя със сигурност смяташе за срамни. И той нямаше право да я вини.

Но това не означаваше, че може лесно да го преглътне. Болката, която Джени му причини, прерасна в гняв срещу нея. Ако не бе дългът му към Кейлъб и неговата внучка, още тази нощ щеше да напусне Зачери Фолс завинаги. Вместо това обаче реши да отиде до бара в „Горски кът“ и да потърси Боб Никълс...

ПЕТА ГЛАВА

Джени се събуди изтощена, сякаш изобщо не бе заспивала. Много болезнено бе силно да желаеш някого и постоянно да потискаш това свое желание. Защо не посмя да се отдаде на Блейд? Но той не я искаше истински! Беше пил, а тя му беше под ръка. Добре че Мария излезе на двора, за да я спаси от самата нея.

Джени обаче не бе доволна от развоя на нещата и това беше лошо. В такъв случай всичките ѝ мисли и постъпки през последните дни са били греховни. Какво ставаше с нея? С моралните ѝ ценности?

Греховно бе да изпитва удоволствие в прегръдките на мъж, който никога не ѝ бе споменал за чувствата си към нея. Блейд не я обичаше като Дийн — по онзи достоен, благороден начин, който води до олтара и съединява завинаги живота на двама души. Блейд надали изобщо можеше да обича така някоя жена, да не говорим да се ожени за нея и да заживее почтено. Но той се нуждаеше от нея така, както никога не бе необходима на Дийн. Беше против разбиранията ѝ да спи с мъж, за когото не е омъжена, ала всепоглъщащата страст на Блейд я караше да копнее за това. Приятно ѝ бе, че той не само я уважава за нейните качества и добродетели, но действително я желае.

„А как да те уважава, като те познава в истинската ти светлина?“ — заяждаше се постоянно с нея вътрешният глас. Какво ли щяха да кажат хората, когато научат всичко това?

Лицемерката в Джени не желаше хората от Зачери Фолс да си развалят мнението за нея. Именно силата на общественото мнение я накара да побегне от ласките на Блейд, щом чу гласа на Мария. За вдовицата Зачери би било крайно неприлично гувернантката да я открие в леглото на Блейд Тейлър. Но жената Джени изгаряше от копнеж, макар да знаеше, че това не бива...

Сноп слънчеви лъчи нахлу в стаята на Блейд и озари лицето му. Усети ужасна болка в главата си и простена. Скочи от леглото. Болката

се засили.

— Какво, по дяволите... — Това състояние му бе познато, макар че през последните години не страдаше често от него.

Спомни си как пиха уиски с Боб Никълс. После си припомни случилото се с Джени. В съзнанието му изплува нейното красиво лице, изпълнено с желание.

При вида на смачканата възглавница зарови лице в дланите си. Боже, какво е щял да направи!

Но той знаеше, че не го е сторил и когато се измъкна от леглото и се запъти към душа, вече жестоко съжаляваше. Почти бе взел онова, което жена като Джени никога не би му дала доброволно. Спомни си как бе опитала да избяга от него. На верандата искаше да вика за помощ. А после, щом чу гласа на Мария, побърза да го напусне... От тези спомени му стана още по-зле.

Застана под душа. Гадеше му се, обаче си наложи да понесе ледените иглички на водата. И как ще погледне отново Джени? Знаеше, че не може да го стори, поне не днес. Облече се набързо и отиде да закуси с Боб в ресторанта.

Джени чу, че моторът на форда ръмжи. Изтича до прозореца. Видя как камионетката отпраши нанякъде. Изпълнена с тъга, остана да съзерцава как се отдалечава.

Дали я презираше за снощи? Щеше ѝ се да потъне вдън земята от срам. Бе разбрал, че го желае силно. Но видя и колко лицемерна бе тя... Кати се разплака и Джени се отдръпна от прозореца, за да се заеме с нея.

След закуска облече сива памучна рокля с дълъг ръкав, скромна като пуританско расо. Прибра косата си в кок на тила и се изправи пред голямото огледало в спалнята. По кожата ѝ нямаше следи от страстните сцени. Доволна, тръгна на работа.

Видя форда на Блейд пред офиса. Беше нервна и изпълнена с очакване. Но не го срещна цяла сутрин. Приключи с писмата и слезе в ресторанта да обядва. Вече бе в салона, когато чу смеха му. Нямаше как да се измъкне. Беше унизително да избяга. Запъти се към най-близката маса и се отпусна на стола с гръб към мястото, където седяха той и няколко непознати мъже. Даде поръчката си на келнера и се опита да превъзмогне неудобството от близостта на Блейд.

Ресторантът бе постлан с плътен мек килим и тя не чу стъпките му, когато той се приближи до масата ѝ.

— Джени — чу зад гърба си плътния му глас.

С огромно усилие вдигна поглед към Блейд. Лицето му бе мрачно. В очите му прочете мъка, която разтърси душата ѝ. Искаше ѝ се да изпита отново близостта, която се бе зародила помежду им. Дали бе загубила и нея през миналата нощ?

— Би ли дошла при нас? Искам да те запозная с Боб Никълс и екипа му.

В гласа му нямаше капчица нежност. Никакъв знак, че между тях се бе случило нещо. Стомах ѝ се сви. Доплака ѝ се. Трябваше да се уедини някъде, за да ѝ олекне. Това обаче беше невъзможно. Не можеше да откаже такава покана. Кимна мълчаливо. Единственото ѝ желание в момента бе да се намира на стотици километри от него.

Джени не знаеше каква болка му причинява нейното мълчание и нещастното изражение на лицето ѝ. Едва се съдържаше да не се хвърли в краката ѝ да моли за прошка. Никога не я бе обичал толкова силно... Ужасно бе, че загуби приятелството ѝ завинаги!

Докато я водеше към неговата маса, ръката му докосна кръста ѝ. Тя почувствува този допир толкова осезателно, че потръпна и инстинктивно се отдръпна. Не видя как помръкнаха очите му от тази нейна реакция.

Боб Никълс, около шестдесетгодишен мъж, имаше посребрени коси и бе бащински настроен. Напомни ѝ за Кейлъб. Може би затова Блейд толкова го ценеше. По време на обяда Никълс им даде някои практични съвети за разходите и за евентуални промени. Предложи им поэтапен проект как да направят курорта печеливш. Разговорът я заинтригува. Съпротивата ѝ се изпари. Слушаше решенията на проблеми, които преди ѝ се струваха непреодолими. Разбра, че със завръщането си Блейд сваляше от раменете ѝ огромен товар. Припомни си със срам как се държа с него в кантората на Майк. Каква глупачка! Тогава избухна и му наговори куп неща, за които сега съжаляваше.

Боб похвали някои от промените, които тя бе направила, и това я поласка. С учудване установи, че с нетърпение очаква неговото съдействие. Нямаше да бъде лесно. Ала в края на обяда тя вече вярваше, че нещата ще започнат да се оправят.

През следващата седмица отношенията на Блейд и Джени не се подобриха. Денем тя работеше в кабинета си, а Блейд се губеше из комплекса. Вечер се връщаше доста след като тя си бе легнала. В самотното легло тя с часове се измъчваше от мисълта, че той е отишъл при Сюзън.

Когато случайно се срещаха в административната сграда или на друго място, той се държеше делово и бе неспокоен в нейно присъствие. Намираще извинение и си тръгваше. Въпреки това тя всяка вечер заспиваше, обляна в сълзи, едва след като чуеше завръщането на Форда и стъпките му по стълбите.

Как ѝ се искаше той да се прибере по-рано, да дойде на верандата, да почука на вратата и да влезе при нея! Да вдигне Кати високо над главата си и детето да цвърчи от радост. А когато то се заиграе с играчките си, той да прегърне Джени и да я притисне силно до себе си. Щяха да се смеят и да си говорят тихичко за онези съкровени неща, които си казват само влюбените. Болката, която се събирала в нея от толкова време, щеше да изчезне. Джени щеше да обича и да бъде обичана...

Но Блейд не бе мъж, който да постъпи по такъв начин. Продължаваше да я отбягва. А тя все така копнееше по него, с дух, сломен от скритата ѝ болка. Питаше се дали с времето тази болка няма да намалее, дали ще може някога да застане пред него с безразличие. Откакто се върна, той преобърна живота ѝ наопаки. Тя вече нямаше представа кое е добро и кое лошо...

Блейд работеше много усилено, по-усърдно от Джени, от Боб или от когото и да било друг в комплекса. Тя му се възхищаваше как напредва, без да се бои от трудностите и огромното количество знания за курортния бизнес, които трябваше да усвои.

Той заведе на отчет всички вещи и мебели в хотела. Разгледа данъчните документи, провери счетоводните книги и разговаря надълго със служителите.

Можеше ли Джени да знае, че копнежът му по нея го кара да работи, докато падне от изтощение в леглото? Ставаше в зори и си лягаше след полунощ. Въпреки това дълго не можеше да заспи, като мислеше за нея. Когато се срещаха случайно, се опиваше от поразителната ѝ красота. Не можеше да забрани на въображението си да я съблича и да си припомня еротичната ѝ женственост, макар че

тези видения му причиняваха страдание. Внимаваше да не разкрие чувствата си, главно заради нея. Помнеше, че мъжът, когото тя би пожелала, без да се срамува, трябваше да бъде като Дийн и Килпатрик.

За Джени дните бяха изпълнени с апатия и безнадеждност...

Една петъчна сутрин през май, Керъл Томсън, домакинята, дойде в кабинета на Джени с новината, че от къща № 34 са откраднати два телевизора. Тя извади папката с описание на имуществото и установи, че апаратите са били съвсем нови, а само преди месец пак оттам са изчезнали предишните два. Понечи да се обади по телефона на полицията, но внезапно ѝ хрумна да разговаря първо с Блейд.

Секретарката я покани в кабинета му и затвори вратата. Бяха само двамата. Той говореше по телефона. Кимна ѝ да седне. Непозната мъка прониза сърцето ѝ. От месец насам за първи път го виждаше насаме. Беше загорял, а златистият кичур над челото му бе изсветлял още повече. Усещаше болезнено както неговото физическо присъствие, така и своя копнеж да се хвърли в прегръдките му и да се слее с него.

Беше страхотно красив. Джени знаеше, че би могъл да има всяка жена, която пожелае. Дори онези, които се правеха, че го презират. Трябваше да се пребори с отвратителната ревност — отново мислеше за жените, с които той навярно се срещаше.

— Какво има, Джени? — попита я той, като затвори телефона.

Напрежението бе изчезнало от погледа му. Очите му грееха жизнерадостно. Тя усещаше по-силно от когато и да било мъжествената му привлекателност. Лицето ѝ пламна от непристойните мисли, нахлули в главата ѝ.

— Извинявай, че те безпокоя за тези неща — започна тя притеснено.

— Знаеш, че точно ти никога не би могла да ме обезпокоиш — изрече той с онази свобода, която съществуваше помежду им преди нощта на страст и... лицемерие.

— Блейд, откраднати са още два телевизора от къща № 34.

— Още два? Знаеш ли, че през последните два месеца са откраднали осемнадесет телевизора?

— Знаех, че са изчезнали няколко...

— Няколко. — Блейд стана от стола, пъкна ръце в джобовете си и отиде до прозореца, който гледаше към басейна и тенис кортовете. — Един телевизор струва петстотин долара.

— Какво можем да направим?

— Ще измислим нещо...

— Какво?

— Ще видиш — отвърна ѝ загадъчно. Джени нямаше повече оправдания да се застоява в кабинета му и стана да си ходи. Беше до вратата, когато гласът му я спря:

— Джени!

Обърна се. В сините му очи съзря нещо, което не можеше да определи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от неочаквана радост. Не би я гледал така, ако не изпитваше някакво чувство към нея!

— Чудех се... — Той се подвоуми.

— Да, Блейд? — Тя сведе глава в очакване. Не смееше да се надява.

— Чудех се, дали ще искаш да ми помогнеш за едно нещо.

— Разбира се, че ще ти помогна.

— Тази вечер е празникът на сенокоса. Човекът, който трябваше да кара трактора с ремаркетото и да бъде домакин на тържеството, е зает. Предложих да го сменя, но никога не съм правил това. Ще ми помогнеш ли?

Ставаше въпрос за работа. Не ѝ предлагаше среща. Въпреки това Джени се развълнува и засия от радост.

— О, да, ще бъде чудесно! Ще дойда, ако Мария няма никакви планове за тази вечер — каза последното само за да не изглежда прекалено нетърпелива.

Вечерта беше подходяща за празника. Слънцето залязваше от едната страна, а на противоположната изгряваше пълната жълта луна. Въздухът ухаеше на напъпили цветя и тръпчива хвойна.

Деца и възрастни се катереха със смях върху сеното в ремаркетото зад трактора. Джени раздаваше билетчета и листчета с имената на гостите. С Блейд почти не бяха разговаряли тази вечер. Но той я посрещна с усмивка, която ѝ отне дъха като на девойка при първата ѝ среща. Чувстваше се млада — лекомислено, възторжено млада, каквато не е била никога през живота си.

Ремаркетото се напълни. Джени даде последни инструкции по безопасност и понечи да се качи при гостите в сеното. Неочаквано

Блейд се приближи към нея. Докосна фамилиарно лакътя ѝ. Тя поруменя от мислите, които я връхлетяха.

— Трябваш ми отпред в кабината, ако нямаш нищо против. Да ми показваш пътя — поясни той с онзи глас, който предизвикваше у нея тръпки. Тя кимна, онемяла от радост, че я кани при себе си.

Защо ли Блейд искаше да му показва пътя, след като бе израснал в ранчото Зачери и познаваше всички негови кътчета по-добре от когото и да било? Не го попита. Не искаше да промени решението му. Тя сияеше от щастие, докато той ѝ помагаше да се качи при него.

Пътуваха мълчаливо. Всеки се надяваше другият да проговори пръв. Накрая Джени поде разговор:

— Помня този празник, когато бяхме деца. Кейлъб канеше баща ми и той водеше младежите от църквата.

Блейд също помнеше, при това твърде добре. Беше много самотен, когато гледаше как другите деца се катереха по сеното и правеха лудории. Той никога не се почувства като тях. А му се искаше. Някога му се струваше, че се е родил възрастен. Може би, това бе резултат от побоищата на Джейми и липсата на човек, който да се грижи за него.

Блейд не каза нищо на Джени за детските си спомени, защото не искаше да ѝ напомня за пропастта, която винаги ги разделяше.

— Пеехме, целувахме се и през цялото време се смеехме. Знаеш ли, песните звучат най-прекрасно на открито, когато си млад и усещаш тръпката на приключението.

Не разбираше за какво говори тя. Но му беше приятно да слуша гласа ѝ в здрача и да я усеща до себе си.

— Ти защо не идваше с нас на празника на сенокоса? Баща ми винаги те канеше. Спомняш ли си, веднъж дойдох чак в ранчото да те викам. Но ти отказа...

Помнеше поканата ѝ. Винаги бе много мила и внимателна с него. Той беше съблякъл ризата си и поливаше тревата. Чу входния звънец и отиде да отвори. На верандата стоеше Джени, прекрасна в роклята с волани. За момент сърцето му спря да бие, после лудо запрепуска. Понечи да се върне за ризата. Струваше му се опасно интимно да стои с нея гол до кръста. Но тя го повика с онзи мил и стеснителен глас, на който не можеше да устои.

— Не си отивай, Блейд! Моля те.

— Искам да си взема ризата — каза пресипнало.

Тя му заговори нежно:

— Защо ти е ризата? Аз те харесвам и без нея! Много си хубав!

— Изчерви се от смелостта си. От това стана още по-прекрасна, а думите ѝ — още по-предизвикателни. Въпреки смущението си продължаваше да разглежда тялото му.

На Блейд му беше страхотно приятно да усеща върху себе си горещия ѝ поглед.

Именно през онази нощ за първи път откри, че не може да живее, ако тя не е негова.

— Дойдох да ти кажа, че вече сме се събрали при хамбара и тръгваме за празника. Хайде, ела с нас! Тази година завършваме училище. Това е последната ни възможност да бъдем заедно!

— Остави ме на мира! Нали си дъщеря на проповедник... — Гласът му бе груб от вълнението, което предизвика поканата ѝ. Полагаше огромно усилие да прикрие истинските си чувства. — Нима не знаеш какво говорят за мен?

— Чувала съм. Но не вярвам на хорските приказки!

— Трябва да им вярваш.

— Така ли? — Миглите ѝ трепнаха. — Наистина ли си толкова лош и opak? Ако приказките им са верни, защо тогава излезе в студа да помагаш на кравата при раждането? Защо се грижеше денонощно за болното теленце, докато ти самият се разболя? Защо се притесняваш, че стоиш пред мен без риза? Не си лош и opak! Ти си стеснителен и напласен! Страхливец си! Като мен самата...

— Не съм страхливец! — кресна ѝ той, макар да знаеше, че е права. Ризата му трябваше, защото дрехата му се струваше надеждна бариера между двамата. Уважаваше Джени повече от което и да било друго момиче. Стана му неудобно, че тя знае толкова много за него. Не очакваше такова нахлуване във вътрешния му свят. — Не трябваше да идваш тук, проповедническа щерко — заяде се с нея. — Защото не ме познаваш. Аз не съм като приятелчетата ти при хамбара!

— Знам, ти си различен. — Изкусително нежният ѝ глас отвея гнева му.

На негово място се появи онова чувство към нея, което дремеше под повърхността, и което той всячески се опитваше да прикрие.

Джени не се опита да избяга, когато я прегърна и притисна към колоната, като простена от надигащото се в него желание. Беше истински ад да иска това девствено и непорочно момиче!

— Разбираш ли, лудост е тип като мен да те желае. Но аз те искам! Постоянно!

Изливаше пред нея душата си като в сладникава оперета. Блейд Тейлър не бе казвал такива неща на нито едно момиче. Но Джени беше по-различна. Тя заемаше специално място в живота му. Гледаше я и му се завиваше свят от младостта и красотата ѝ. Бялата ѝ кожа блестеше, копринените коси ограждаха красивото ѝ лице. Беше изящна, грациозно източена, със закръглени твърди гърди, които издуваха предизвикателно роклята ѝ, и докосваха голото му тяло при всяко поемане на въздух. О, тя бе мъчителка, но той не искаше да я пусне от обятията си!

Притисна я до себе си. Наведе се и целуна устните ѝ. Бавно изучаваше кътчетата на меката ѝ, удивена от чудото, уста, докато тялото му се разтапяше в растящото желание.

Знаеше достатъчно за жените, за да му стане ясно, че въпреки цялата си чистота и непорочност, Джени е много по-отзивчива към целувките му от което и да било друго момиче. Устните ѝ трепереха под неговите. Между тях съществуваше магията на взаимното докосване, която се получаваше само когато мъжът бе с предопределената за него жена.

— Отвори си устата — нареди ѝ той.

Тя простена и се подчини. Езикът му проникна дълбоко в нея. Ръката му се плъзна по гърдите ѝ. Тя не помръдна. Дори нарочно се наведе, за да могат пръстите му да поемат едната ѝ гърда. Тялото ѝ търсеше допира на ръцете му. Отмаляваше от неговите целувки и ласки. Блейд усети как тя плахо погали широките му рамене.

Изведнъж Джени се отдръпна, сякаш не можеше да понесе силата на съприкосновението си с него. Инстинктите му крещяха да я задържи, ала той я пусна.

— О, Блейд! — изстена тя. Очите ѝ бяха потъмнели от страст.

Тогава тя направи нещо неочаквано. Сложи ръцете си отстрани на лицето му, сякаш поставяше в рамка нещо много скъпо и свидно. Този жест бе изпълнен с еротика, но Блейд повече нито я целуна, нито я прегърна. Макар че страхотно му се искаше.

— Ако ти си лош, то тогава каква съм аз? Какво правя тук сега? Щом обичам Дийн, твоите целувки трябва да са ми противни! Той ми предложи щом завършим, да се омъжа за него. И аз ще го направя. Но защо мисля все за теб? Защо се чувствам особено само като те погледна? Както виждаш, Блейд Тейлър, на мен ми е ясно кой какъв е. И двамата с теб сме еднакво лоши...

Тя се разплака точно когато Дийн се появи иззад къщата. Той видя своя разголен брат и разплаканата си приятелка и разбра, че се е случило нещо.

— Какво ти направи той, Джени? Да не се е държал с теб, като с някоя от неговите уличници?! — викна той. — Защото ако го е сторил, аз...

Джени моментално застана между двамата.

— Не, нищо такова няма, Дийн.

— Не бих се учудил...

— Какво, по дяволите, знаеш за мен, ти, Дийн Зачери? — изкрещя Блейд, засегнат от обвинението и от ревността, която предизвика в него покровителствено обвитата ръка на брат му около раменете на Джени.

— Аз съм виновна — рече тя тихо. — Дойдох да го поканя за събирането на сено и той каза...

— Защо правиш глупости? — скара ѝ се Дийн. — Нали знаеш какво говорят хората за него...

При тези думи Блейд не издържа и скочи със свити юмруци срещу брат си. Но, преди да го удари, ръката на Джени лекичко докосна голото му рамо. Големите ѝ зелени очи бяха изпълнени с молба.

— Моля те, Блейд, не се бийте! И двамата сте полудели... Не искам да се карате заради мен!

Молбата ѝ го обезоръжи.

— Добре, де! — отсече грубо и се прибра в къщата. Испита болка, че ги остави двамата сами. Представи си как се заравят в някоя купа сено и брат му я целува по онези нежни, прекрасни места, които той самият искаше да докосва с устните си.

Вечерта излезе. Беше с момичета, пи, танцува, щуря, за да си достави удоволствие. Но нищо не му помогна да забрави думите на Джени, че го харесва...

От този момент желанието да я притежава страхотно го измъчваше. Търсеше я, за да чува стеснителния ѝ сладък глас, когато му говореше. Искаше да усеща върху себе си горещия ѝ зелен поглед, когато го наблюдаваше скришом.

Скоро след този случай, един ден тя отиде в ранчото на кон и каза, че търси Дийн. Блейд бе чул със собствените си уши как той ѝ обясни по телефона, че ще бъде в Остин до вечерта. Блейд предложи да я изпрати. Докато яздеха през земите на ранчото, преднамерено ѝ подхвърли да спрат и да си поговорят при Кипарисовия поток. Малко след това тя вече бе в прегръдките му и той я покриваше с бавни жарки целувки, които възбуждаха и двамата с изгарящата страст на необузданото младежко желание.

Онзи следобед се любиха за първи път и след това тя плака. Това го накара да се почувства ужасно. Ако не се бе разплакала и не изглеждаше толкова уплашена и засрамена от себе си, той надали щеше да изпита угризения.

След този случай той умишлено я избягваше. Самообвиняваше се за чудовищния си егоизъм. Беше я обладал, въпреки че тя обичаше Дийн...

— Тази вечер си мълчалив, Блейд — думите на Джени го върнаха към действителността.

Той дочу рева на мотора, смеховете и песните на гостите от хотела в ремаркетото и най-вече усети нейното присъствие.

— Мислех си за времето, когато бяхме деца. — Беше всичко, което ѝ каза.

Нещата си оставаха същите. Джени се питаше дали нещата изобщо някога ще се променят.

Блейд я погледна. Бе недосегаема. Както винаги. И както винаги, изпита непреодолимо желание да я люби. Да я притежава.

Какво можеше да стори?

ШЕСТА ГЛАВА

Докато тракторът подскачаше по пътя в кадифената, осеяна със звезди, нощ, Блейд нито веднъж не попита Джени за посоката. Стигнаха поляната край реката, където всяка година се провеждаше празникът на сенокоса. Площадката за танци бе осветена от фенери, окачени по клоните на околните дъбове. Готвачите се суетяха около скарите. Покрай реката бяха подредени дълги маси с покривки на червени и бели карета. Оркестърът посрещна гостите с познати кънтри мелодии и скоро всички припяваха с ентузиазъм.

Блейд помогна на Джени да слезе от кабината. Без да си разменят нито дума, двамата се заеха със задълженията си. Тя посрещаше гостите, показваше им масите с наредените ордъври.

Веселбата напредваше, а Блейд все така я избягваше. Настроението ѝ спадна. Нищо не се бе променило между тях! Каква глупачка бе да си въобразява, че той я е поканил, за да бъдат заедно тази вечер...

Всички жени, от осем — до осемдесетгодишните, се тълпяха около него. Най-неприятното бе, че това явно му допадаше. Той се смееше, разговаряше, шегуваше се с всяка една от тях. С всички, освен с Джени. В момента танцуваше под дърветата с едно красиво момиче на име Луиз, най-много на двадесет години. Главата ѝ с гарвановочерни коси почиваше на рамото му, очите ѝ бяха мечтателно притворени.

Ревността причиняваше болка на Джени. Що за глупав мазохизъм, да стои и да ги гледа как танцуват! Трябваше да си намери някакво занимание! Запъти се към открития бюфет. Неочаквано пред нея изскочи Рос Джекнъс, богаташ от Сан Антонио. Той бе на средна възраст, вече понапълнял, но въпреки това много приятен. Лицето му светна в усмивка:

— Точно вас търсех, млада госпожо! Ще танцувате ли с мен?

Джени избягваше да танцува с гости на хотела, но отново мерна двойката под дърветата и ревността, която я прободеше, я накара да

приеме поканата му. Рос беше голям бърбивец и не спря да говори докато танцуваха.

— Страхотно съм впечатлен от вашия курорт, госпожо. Много ме заинтригувахте и дори се изкушавам да инвестирам в някой и друг парцел тук. Интересувам се и от къщата, която е обявена за продан.

— Благодаря за вниманието, господин Рос. Можете да направите това веднага щом пожелаете.

— Блейд Тейлър е умна глава, каквото и да приказват хората за него.

При споменаването на Блейд и клюките в градчето, Джени се наежи. Нямаше ли най-после да спрат да се занимават с Блейд? Та той бе човек като всички останали!

— Много работлив и способен е! Винаги е бил такъв — защити го тя. — Не слушайте какво говорят хората за него!

— Точно такова впечатление ми направи... Но хората разправят друго. Претендирал за половината от вашата и на детето ви собственост.

— Не е тяхна работа — каза строго Джени.

— Много бързо реагирате в негова защита. Прекалено бързо — повтори той многозначително — Чудя се дали...

— Какво странно има? Той е мой девер. И партньор в бизнеса. Хората тук все коментират някого и това е отвратително. Подхванат ли те, не спират. Откакто се е родил, Блейд все им е на устата.

— Ами така е навсякъде в Тексас. Но ако бях на ваше място, госпожо, нямаше да ми бъде приятно хората да сплетничат. Щях да го накарам да се изнесе от жилището над гаража, при това незабавно. Хората говорят, нали разбирате...

— Какво говорят?

Лицето му изразяваше дълбока загриженост.

— Какво можете да очаквате от градче като Зачери Фолс? Приказват, че двамата живеете сами в ранчото...

Джени почервеня от гняв. Яд я беше не на Рос, а на клюката, пусната зад гърба ѝ. Напоследък често усещаше върху себе си многозначителни погледи. Отминаваше ги, без да се замисля.

За щастие, музиката спря. Джени беше много разстроена. Трябваше да остане сама за момент и да се съвземе, за да може отново да поеме ролята си на домакиня на празника. Остави Рос, но не се

върна на тържеството. Тръгна по пътеката покрай реката. След завоя брегът се разширяваше и бе осеян с гладки бели скали. Приседна на една от тях. Впери невиждащ поглед в сребристите води, които се изсипваха в искрящ водопад по изкуствения бент. Защо хората бяха толкова жестоки? Защо винаги мислеха най-лошото за Блейд, а сега и за нея?

„Но това е истина, хорските приказки са верни“ — шепнеше познатото гласче.

Не, не беше истина, за съжаление. Блейд не я поглеждаше от седмици. А това бе по-болезнено и уничително дори от клюката...

Тя не усети как той се бе приближил до нея в тъмнината. Бълбукането на реката и цигулките в далечината прикриваха шума от стъпките му.

Гласът му бе приглушен от болезнено желание:

— Джени...

Сърцето ѝ подскочи. Не искаше да я намери тук. Но не можа да устои на нежността в гласа му.

— Тук съм — обади му се унило.

— Добре ли си?

— Да.

— Случило ли се е нещо? Рос да не е налетял да те целува? Аз ще го...

— Не ставай смешен! Разправяше ми колко е впечатлен от онова, което ти направи в курорта откакто се върна. Иска да инвестира.

— Чудесно, Джени! Знаеш ли каква хубава работа ще ни свършат парите му!

Блейд се приближи и тя можеше да го разгледа на лунната светлина. Рошавата му коса се издигаше като сребрист пламък над бронзовото лице. Беше висок, с великолепно тяло и широки рамене. Присъствието му винаги я възбуждаше щом оставаха сами. Прииска ѝ се ръцете му да я обгърнат, тялото му да се притисне до нейното и да усети жарката сила на мускулите му. Но той мислеше единствено за парите и за курорта. Избягваше я и търсеше други жени, като Луиз, с която танцуваше...

— Страхотно е — отсече Джени и се извърна ядно.

— Кажи ми какво те разстрои! — упорстваше той.

— Моля те, остави ме сама!

— Няма.

Гласът му прозвуча точно над нея. Пръстите му я докоснаха нежно по рамото. Вълнението я заля.

— Джени...

Само да чуеше името си, произнесено от него, моментално се възбуждаше и ставаше жена до мозъка на костите си.

— Момиче, ние с теб изобщо ли не можем да разговаряме?

— Ами да, точно това казват за теб! — нахвърли се тя безразсъдно върху него. — Че не можеш да разговаряш с жени. Че ги използваш само за едно!

— По дяволите, защо е всичко това? — Първите признаци на гнева се прокраднаха в гласа му.

— Върни се при танците!

— Няма да те оставя, докато не ми кажеш какво е станало! — Пръстите му си играеха с крайчетата на косата ѝ. Близостта му я разтапяше.

Обърна се ядосано. Как можеше да е готова да се хвърли на врата му, след като го видя преди малко да танцува с онова момиче!

— Добре, щом толкова искаш да знаеш... Рос ми каза, че хората говорят за нас двамата, че живеем сами в ранчото. И това не ми е приятно!

— Така значи... — Нежността си бе отишла от гласа му. Сега бе рязък и гневен. Пръстите му се стегнаха около китката ѝ. — Нищо не се е променило...

— Май че е така. Поне в Зачери Фолс — изрече тя печално.

Той пребледня от гняв. На лунната светлина лицето му изглеждаше мъртвешки бледо. В погледа му се появи познатото чувство на изолация, което тя ненавиждаше.

— И за теб е ужасно, че свързват името ти с моето... Да, ти още първата вечер ми каза, че не искаш да живея в ранчото, защото хората щели да говорят...

Беше ли го казала наистина? Навярно го бе наранила с думите си, защото в гласа му имаше болка... А той интересуваше ли се от нея?

— Блейд, казала съм го, без да искам.

— А може би си искала да кажеш точно това? И ти, както всички тук, ме мислиш за толкова покварен, че да налетя на жената на брат

ми! Голям глупак съм! Защо се върнах тук и се трепя да спасявам ранчото за теб и за детето ти...

— Нима дойде, за да ми помогнеш?

— Разбира се, че затова съм тук! Как можа да повярваш на клюките за мен! — Силно развълнуван той я привлече към себе си. — Знаем какво говорят зад гърба ми — че съм страхотен егоист, върнал съм се да ти взема ранчото и ако мога да се възползвам от теб като част от сделката... Дявол да ги вземе клюкарите от Зачери Фолс! Писна ми да се ровят в живота ми и да ме изкарват какъв ли не! — Ръцете му нетърпеливо милваха тялото ѝ. — Ти си моя, Джени! Знаеш, че винаги си била моя! И те донякъде имат право. Върнах се, защото искам теб! Дойдох да взема онова, което ми принадлежи!

Чувствените му устни бяха жестоко стиснати. Наведе се над нея заплашително.

— Недей Блейд! — Тя го желяеше, ала не такъв. Не когато бе бесен и мразеше целия свят. Докосна с ръка гърдите му.

— Защо не искаш, за Бога? — Той сграбчи ръката ѝ и я притисна ожесточено към устните си. Целуваше китката ѝ с такава болка и страст, че тя се разтрепери. Беше сигурна, че е усетил вълнението. — Какво ли ще кажат хората, ако разберат истината? — В гласа му желанието се смеси с цинизъм. — Ако узнаят как ме изкушаваш с целувките и лудата ти страст към мен? Как ме възбуждаш, а после се криеш лицемерно зад проклетите си добродетели? Ако научат, че страхотно си падаш по мъжа, когото те презират, но те е страх да бъдеш с него?

— Блейд, аз...

— Не искам обяснения, Джени! Хората имат право. Наистина не ме бива да разговарям с жените. Мога да правя с тях само онова, за което са създадени. Ти си жена, колкото и усилия да полагаш, за да прикриеш този факт. И аз най-после ще те направя моя жена!

Ръцете му сграбчиха тялото ѝ. Устните му търсеха нейните с отчаяна настойчивост. Цял месец дори не я бе докосвал. Мислеше, че тя иска точно това — да бъде оставена на мира. Но през това време не се беше любил с други жени, въпреки че доста кокетки се увъртаха около него. Влудиха го думите ѝ, че не ѝ било приятно да свързват името ѝ с неговото. Каквото и да направеше, не можеше да ѝ угоди. Тя винаги успяваше да го унижи. Разгневен и обиден, Блейд я целуваше

ожесточено, без да го е грижа, че ѝ причинява болка. Нима тя се съобразяваше с него?

Джени сви ръце и го заблъска в гърдите, ала не можа да се освободи от силната му прегръдка. Той се засмя.

— Не разбра ли, скъпа, че колкото повече се дърпаш, толкова по-голямо удоволствие ми доставяш? — Усещаше как бедрата ѝ се притискат в тялото му.

— Как може да си толкова нахален! — проплака тя.

— Какво се чудиш, нали знаеш що за стока съм... Предполагам, разбираш добре как си ме възбудила с еротичната си красота, с тези страстни погледи и с предизвикателното си държание... Ако беше друга, вместо теб, досега да съм...

Прегръдката му бе като затвор. Наложил ѝ безочливата интимност на устните си. Принудил я да разтвори уста, езикът му се вмъкнал при нейния. Разкопча блузата ѝ. Ръцете му мачкаха и стискаха гърдите ѝ. Нахвърлили се върху нея с изтощително дълги целувки. Когато езикът му се плъзна в ухото ѝ, Джени се замаяла от възбуда. Той дръпнал блузата от раменете ѝ и я захвърлил на земята. Свалил презрамките на сутиена. Оголил гърдите ѝ с изкусително сочните розови връхчета и впи устни в тях.

— Недей, о, Блейд, недей! — простена тя.

Но когато главата му се заровила между гърдите ѝ, Джени изпитала неопишуема наслада. Простена и заровила пръсти в златистите му коси. Езикът му се спуснал с ликуващи милувки по хълмчетата на гърдите ѝ. Галеше я, ближеше я, целувал я, докато я накара да забрави всичко, освен собственото си тяло, гърчещо се под милувките на езика му. Неговият жесток необуздан гняв я изгаряше цялата, както всичко, което той правеше за нея. И почтеното ѝ решение да се бори срещу него се изпари набързо.

Не биваше да му позволява да върши тези неща! Между тях не съществуваше любов... Блейд по-скоро я мразеше... Но непознатият нов свят на върховна наслада я поглъщаше изцяло. Вече не помнеше нищо за себе си или за него. Знаеше единствено, че повече от всичко на света желае той да я докосва, да усеща дивата му страст.

Той откъсна устни от тялото ѝ. Лишена от ласките му, тя се отпуснала безпомощно на скалата. Той трепереше и дишаше тежко, но не

направи ни най-малък опит да я докосне отново. Знаеше, че ако го стори, нищо няма да го спре да я обладае.

— Знаеш ли какво ми е да те желая и да знам, че според теб не ти подхождам? Не съм достатъчно добър... Може да ти се стори странно, ала не искам да те любя, докато продължаваш да презираш и мен, и себе си заради онова, което винаги е било помежду ни! Нищо не се е променило, откакто ти спа с мен, а се ожени за Дийн, защото ме считаше за боклук!

— Не това беше причината да се омъжа за Дийн!

— Дявол да те вземе, знаеш, че беше! Искаш ме в леглото си, а пред хората желаяш до себе си мъж като Дийн или Килпатрик! Аз ставам за тайна любовна авантюра, но не бива да те виждат с мен... Знаем си мястото, моето момиче! Обаче в душата ми има отворена рана. Адски ме боли! Ти ненавиждаш чувствата си към мен. А това ми причинява много повече страдание от клюките в градчето...

Блейд си тръгна, без да я погледне. Никога не се бе чувствала толкова самотна. Облече си блузата. Изгаряше от прекрасните чувства, предизвикани от допира му... Защо той продължаваше да мисли, че тя го презира и го смята за по-ниско качество човек от себе си? Господи, колко дълбоко грешеше той! Кога най-после щеше да ѝ даде възможност да му каже истината? И щеше ли да ѝ повярва?

СЕДМА ГЛАВА

Джени се върна при гостите, сякаш нищо не се бе случило. Блейд се прибра в ранчото и като буреносен облак изкачи стълбите към стаята си. Тя бе отново ледено недосегаема! А в него бушуваше вулкан от чувства. След като разкри душата си пред нея, нямаше настроение за танци, флиртове и скара. Помоли един от келнерите да върне гостите с трактора. Не можеше да остане повече там, където бе Джени. Трябваше да се справи с ада в себе си. Потърси убежище в спартанската си стая. Как бе възможно една жена да влезе под кожата на един мъж и да остане там завинаги? Не можеше да я прогони от мислите си, каквото и да направеше. Сякаш бе обсебен от нея за цял живот. Дори когато я целуваше с яростна обида, тя караше кръвта му да кипи, както никоя друга жена. Какво толкова имаше в Джени? Сляпата, безумна страст към нея го разтърсваше. Винаги. Но тази нощ я ненавиждаше, както и себе си. Разбираше, че желанието да я притежава го погубва.

Можеше да остане в армията, на хиляди километри от Зачери Фолс и Джени. Представи си мръсотията и мухите... Артилерийските атаки... Миризмата на горящия петрол... Отпуснатото детско телце в ръцете му... Прогони ужасните спомени. Не желаше да се връща там! Имаше дом и копнееше да живее спокойно в него.

А повече от всичко на света желаше Джени да е с него сега в леглото... Голото ѝ тяло да се притиска до неговото... Тъмната ѝ копринена коса да се пилее по възглавницата и пръстите му да си играят с нея... Да слуша как тя мълви любовни думи и стене от страст... Да ѝ е нужен, както тя на него... Да го моли да я доведе до екстаз, без да се срамува, че се люби с него...

Прогони това видение. То само разпалваше кръвта му, а никога нямаше да се сбъдне. Усмихна се горчиво. Как биха му се подигравали в градчето, ако разберяха, че опасният Блейд Тейлър, който знаеше как да се справи с всяка жена, чезнеше по дъщерята на проповедника и не

можеше да я притежава! Така му се пада, защото е лош и порочен, щяха да кажат те. И щяха да бъдат прави.

Блъсна вратата и влезе в стаята. Усети миризма на цигара и натрапчив скъп парфюм, който му бе познат отнякъде. До леглото светеше връхчето на запалена цигара.

— Цяла вечер те чакам, Блейд — измърка като котка Сюзън. — Вече мислех, че никога няма да дойдеш...

— Виждам — рече сухо той. — Къде е колата ти?

— Оставих я зад гаража. Искях да те изненадам.

— Е, изненада ме.

— Искаш ли цигара?

— Благодаря.

Приблужи се до леглото и запали клечка. Очите им се срещнаха. Нейните бяха изпълнени с желание и молба. Полата с цепка откриваше бедрото ѝ. Плъзна поглед по крака ѝ.

Беше страхотно изтощен. Не знаеше какво да прави. Не обичаше жените да го преследват. Но те не разбираха тази особеност на мъжете.

— Отдавна не си се обаждал...

— Ами... Зает съм — отвърна предпазливо.

— Кой би помислил, че Кейлъб ще ти остави половината ранчо в завещанието си? Ти защо не се върна по-рано?

— Нямахше причини. Дийн се грижеше за всичко.

— Сега си богат... Какви шеги си прави понякога съдбата...

— С мен — повече от когото и да било даже — съгласи се той. Но чувството му за хумор го нямаше тази вечер.

— Не си ли доволен поне мъничко, че дойдох чак тук да те потърся? — опита се тя да привлече вниманието му. — Липсваш ми, Блейд...

Страстта, разпалена от Джени, все още бушуваше във вените му. Поканата на Сюзън беше повече от ясна. Тя бе хубава, зряла, руса и сочна. Беше по-красива от Джени. Знаеше какви удоволствия би могла да му достави. Но не я желаше. Погледът му се спусна отново по разголения крак. Имаше огромна нужда от жена в момента, ала въпреки яростта си към Джени, обичаше и искаше само нея. И не искаше тя да намери Сюзън в стаята с него.

— Сюзън... — започна той внимателно.

Нямаше намерение да я наскърбява. Приседна на леглото до нея, за да ѝ обясни отново онова, което и бе казал при първата им среща. Можеха да бъдат само приятели. Но тя разбра жеста му погрешно. Хвърли се на врата му. Преди той да успее да каже каквото и да било, тя вече го целуваше.

Джени паркира колата пред къщата и постоя известно време сама в тъмнината, за да събере кураж. Отиваше при Блейд. Не можеше да чака повече. Едва ли щеше да има по-подходящ случай да се разберат. Зад щорите на прозореца му се прокрадваше слаба светлина. Фордът беше спрял на алеята.

Ще му каже, че греша по отношение на нея. Ще признае, че самата тя не е била права. Причинила му е болка, без да иска. Не го е разбирала. Мнението ѝ за него няма нищо общо с подозренията му. Пречеа ѝ нейните объркани чувства, а не неговата репутация. Никога не бе вярвала на клюките за него...

Докато изкачваше тесните стълби, сърцето ѝ биеше лудо от страх при мисълта как ще застане пред него. Беше си тръгнал страхотно ядосан от празненството... Дали щеше да ѝ прости?

Вратата бе откряната и тя надникна неуверено в стаята, позасрамена и уплашена от когато и да било. Ръката ѝ, протегнатата да доотвори, замръзна във въздуха. Гледката, която видя на мъждивата светлина, вледени кръвта ѝ.

Стори ѝ се, че ще се разпадне. Не можеше да откъсне поглед от Блейд и Сюзън, които се целуваха на леглото. Ръката на жената обвиваше широкия му гръб. Дългият ѝ крак бе разголен. Все още бяха облечени. Но не беше необходимо голямо въображение, за да си представи докъде може да доведе целувката между мъж като Блейд и жена като Сюзън...

Измъкна се, без да я усетят. Стана ѝ лошо от неудобство и ревност. Предател! Как бе възможно след страстното обяснение край реката да потърси Сюзън, сякаш чувствата му към Джени не значеха нищо...

Хората са имали право! Блейд би се любил с коя да е жена, стига тя да пожелае. Само глупачка можеше да се влюби в него... И той да ѝ разбие сърцето... А дали самата Джени беше влюбена в него? Не,

разбира се! Любовта е възвишено чувство, а не тази глупаво надигаща се страст, която изпитваше към него... Но влюбена или не, болката оставаше.

Сълзи заслепяваха очите ѝ, докато тичаше към спалнята си. Каква наивност — да повярва, че се е върнал от благородство, за да ѝ помогне за ранчото! Беше и се подиграл... А най-ужасното бе, че дори след като видя Сюзън в обятията му, продължаваше да го желае. Дори по-силно от преди.

Някакъв звук на стълбите накара Блейд да се опомни. Освободи се от прегръдките на Сюзън и се изправи.

— Най-добре ще е да си отидеш — беше всичкото, което и каза.

— Да си отида? — втренчи тя невярващ поглед в него и прекара крака си по леглото.

— Между нас не може да има нищо. — Гласът му бе дрезгав. Не можеше да се познае. Дали не беше откачил? Не желаше да се люби със Сюзън, когато така ужасно се нуждаеше от жена.

— Не може да бъде, Блейд!

— Може. Казах ти, че искам да сме само приятели.

— Разбрах, но...

— Сюзън, ти заслужаваш някой да те обича! Аз не мога. Опитай да се сдобриш с Бил!

— Дотрябвал ми е Бил, щом ти си тук. Или има друга жена? — Той не отговори и тя продължи иронично: — Аха, вярно е онова, което се говори в града, нали? Падаш си по Джени Зачери! И може би вече спиш с нея?

— Не я намесвай в разговора! — прекъсна я грубо той. Гневът му показа на Сюзън, че е налучкала.

— Значи Джени е жената! — скочи разярена тя — Ти какво си мислиш, че си по-добър от мен ли? Боже, колко смешно! Блейд Тейлър си въобразява, че бил по-добър от Сюзън Харпър и тя не била за него!

— Сюзън, моля те, върви си!

— И какво намираш в тази скучна Джени? Тя не знае как да завърти един Килпатрик дори! Да не говорим за мъж като теб! Съжалявам те, Блейд — изля тя злобата си. — Нали мразеше

лицемерите в градчето? А Джени Зачери е най-ужасната от тях! Басирам се, че те презира! И така ще бъде винаги!

— Вече наговори твърде много глупости — разсърди се той.

Сюзън изпита жестока наслада от мрачното изражение, което се появи на лицето му. Тя си тръгна, като затръшна вратата.

Джени прекара следващите дни в тревога. В събота прие поканата на Майк да отидат на градския бал. Той беше мил с нея, както винаги, обаче тъкмо това я караше да осъзнава още по-болезнено колко ѝ липсва Блейд. Забеляза, че присъстващите я заглеждат с любопитство. Подозираше защо... Сидни Радърс, дебела, завистлива клюкарка, изчака Майк да отиде при бара и се приближи към Джени.

— Не очаквах да те видя с Майк тази вечер — подхвърли с лукаво любопитство.

— И защо не си очаквала? — реши да я атакува Джени. Със Сидни не бяха приятелки.

— Ами, говори се, че ти и Блейд...

— Защо слушаш клюки? — отрязва я Джени.

— Как да не слуша човек, когато става въпрос за Блейд? Аз съм жена и... Нали разбираш какво искам да кажа?

— Не понасям клюки! Няма нищо вярно! Той не е лош човек!

— Че аз да не би да съм казала такова нещо! — Черните очички надничаха жадно изпод ситно накъдрената коса.

— А какво точно искаш да кажеш, Сидни Радърс?

— Интересно, как живеете там сами двамата... Всички знаят, че той не прощава на жените.

— Щом знаеш толкова много за него, би трябвало да ти е ясно, че не би се занимавал със сухарка като мен. Той може да има, която и да било друга жена. При това, дамите в града явно проявяват към него по-голям интерес от мен...

— О, не съм сигурна...

— Блейд и аз сме роднини и партньори. Имаме общ бизнес. Той има право да живее в ранчото точно толкова, колкото и аз. Да ти кажа, почти не го виждам. Работи денонощно. И не сме сами в ранчото! Мария и Кати също живеят в къщата. А курортът е пълен с хора.

Очите на Сидни се окръглиха от недоверие.

— Вие двамата сте като огън и слама. Само трябва някой да драсне клечката. Блейд Тейлър е направо динамит! — отсече тя и си тръгна, като остави Джени да размишлява над думите ѝ.

В неделя сутринта Джени отиде на църква. След службата обядваха с Майк и негови приятели в „Блубонет“. После заведе Кати в зоопарка в Сан Антонио. Опитваше се да не мисли за Блейд. Но споменът за него и Съюзът постоянно я измъчваше.

През следващата седмица се срещаша рядко, макар че тя усещаше с цялото си същество присъствието му. Той явно я избягваше. Би трябвало да е доволна от това, защото и тя се стремеше към същото. Всъщност през цялото време се питаше къде и с кого е той в момента. Въпреки решението си да го намрази, копнееше да го срещне...

Беше събота следобед. Джени се приготвяше за среща с Майк, ала вниманието ѝ бе привлечено от камион с ремарке и два коня в задния двор. Отиде види какво става. Блейд беше там. Развеждаше чистокръвен черен.

— Блейд, какво правиш? — Тя пристъпи в ограденото пространство пред обора, за да наблюдава по-добре как той укротява коня и мускулите на гърдите му играят.

Той и конят бяха два великолепни мъжки екземпляра от своите видове, еднакво бесни и решени да вземат надмощие един над друг.

— Пази се от Мак, Джени! Див е, повече от година не е язден. Купих него и тази кобила преди две седмици. Ти ще можеш да я яздиш, кротка е. Но аз трябва първо да го обуздая — ако това изобщо е възможно.

— Какво е това странно име за кон — Мак?

— Той е необикновен кон. Не се отличава с добър характер.

— Но защо го наричаш Мак?

— Съкратено от Макиавели. Имало някога такъв коварен държавник в Италия...

— О, Боже, как си го измислил!

— Приличат си по характер...

Блейд се зае с коня. Говореше му нежно, галеше го по лъскавия врат. Разбираше от коне, както от жени. Ако някой би могъл да обуздае Мак, това бе единствено той. Загледана в тях, тя забрави за момент

ужасния си гняв и обидата от връзката му със Сюзън. Как би искала и нея да докосва нежно и да ѝ говори като на Мак. Но Блейд не ѝ обръщаше внимание. И тя реши, че е време да върви да си оправи косата за срещата с Майк. На излизане от обора тя бутна някакви дъски, подпрени на оградата. Отскочи встрани и избегна удара. Шумът обаче подплаши коня и той се отскубна от Блейд. Тя чу зад гърба си бясното му цвилене.

— Джени, внимавай! — изкрещя Блейд.

Обърна се и видя как той се хвърли пред коня, за да я предпази. Чу копитата да се забиват глухо в тялото му. Бързата реакция на Блейд отклони коня и той прехвърча на косъм от нея, преди да препусне в галоп през отворената врата.

Тя се затича към Блейд, който лежеше повален на земята. Надигна се бавно. С усилие седна. Стиснатите му устни показваха, че изпитва силна болка. По бузата му се стичаше кръв. Тя коленичи до него в прахта. Докосна раната.

— Блейд, как си? — Беше бяла като платно от ужас. Само за миг копитата на коня можеха да го превърнат в кървава пихтия.

— Май не съм съвсем добре в момента — отвърна той унило, като опипваше бузата си. Вдигна очи към Джени. И в тях тя неочаквано откри удивителната светлина, която ги озаряваше винаги когато той се усмихваше. Стисна ръката ѝ.

— Мина толкова близко от теб! — Ръката му я сграбчи и после се плъзна по лицето и тялото ѝ, сякаш да се увери напълно, че нищо ѝ няма. — Дяволски близко беше! — Джени усети, че той трепери, но не подозираше, че е от страх как конят можеше да я стъпче. — Стой настрана от обора, докато обуздая този дявол! — рече рязко и я пусна.

— Блейд...

Той се обърна и слънцето заблестя в златистите му коси. Върху ризата му аленееше петно кръв. Конят за малко щеше да го убие заради нея... При тази мисъл сърцето ѝ се сви от болка. Не можеше да си представи какво ще прави, ако той умре...

— Моля те, не тръгвай след него! Остави го!

— Ей сега ще го настигна! Ще види той!

— Недей, моля те, ще ти направи нещо...

Съчувствието в гласа ѝ го разстрои. То му напомни, че тя ненавиждаше чувствата, които изпитва към него. Нервите му бяха

обтегнати. Не можа да прикрие гнева си.

— Теб какво те интересува? Защо не вървиш да се гласиш за срещата с Килпатрик? Той е мъж, достоен за твоите грижи. Аз предизвиквам у теб само чувства, от които се срамуваш!

— Ти откъде знаеш, че имам среща с него?

— Забравяш, че в Зачери Фолс няма тайни... Новините се разпространяват бързо! Ще взема и аз да си уредя среща с някоя жена, дано хората да престанат да приказват за нас двамата... Не разбирам само защо още не съм си хванал някоя.

„Нали си хвана Сюзън?“ — искаше да изкрещи тя. Значи, освен женкар, той беше и лъжец! И кой знае още колко пороци имаше...

— Мисля, че е най-разумно да излезеш с Килпатрик. Така слуховете за нас ще секнат. Ще можеш отново да вървиш с гордо изправена глава! — Усмихна се подигравателно. — И ще измиеш петното от връзката си с мен.

Джени си спомни как той се целуваше със Сюзън. Изпълни я болка и омраза към Блейд. Как можеше да сменя жените така безразборно? Беше вбесена от себе си — да се загрижи за мъж, който изобщо не се интересува от нея. Какво унижение! Изпита желание да му причини болка, както той бе постъпил с нея.

— Да — започна тя ядно. — Надявам се, че ще измие петното от теб, Блейд Тейлър. Всяка жена ще е горда да я видят с мъж като Майк. Той е джентълмен! Уважава ме! А ти... Можеш само да накараш жената да слезе до нивото ти, да загуби достойнството и гордостта си!

Блейд мълчаливо я наблюдаваше. Вятърът рошеше косите му. Самообладанието му я обезоръжаваше и тя се засрами от необмислените си думи. Сцената със Сюзън не беше оправдание за тях. Внезапно осъзна, че той се приближава към нея. Обзе я ужас. Спокойствието върху лицето му се замени с гневна ярост. Поиска да се измъкне назад, ала той я хвана и я притегли към себе си.

— Измий това, ако можеш! — Впи устни в нейните и преви тялото ѝ под своето. Бедрата му я притискаха, а гърдите му сякаш искаха да я смажат. Целуваше я страстно, без никакъв свян. Прегръдката му бе преднамерено безочлива. Но всичко това предизвикваше в нея прилив на чувства, които я объркваха и плашеха. Слаба, покорна и изтръпнала, тя забрави всичко на света, освен ръцете и устните на Блейд, които се движеха по нея.

Както винаги, любовната игра изостри желанието и у двамата, макар Джени да съзнаваше, че той само я унижава. Бавните му пламенни целувки я караха да трепери. Устата му слезе по врата към пътечката между гърдите ѝ. Струваше ѝ се, че ще се разтопи от възбуда. Изстена и покорно се остави в ръцете му. Единственото ѝ желание бе той да я грабне, да я отнесе на някое скришно място и да я люби. Представи си плевнята, пълна с ухаещо сено. Но той нямаше предвид това.

Освободи я от прегръдката си и я отблъсна. Желанието продължаваше да ги разтърсва и караше Блейд да се гневи още повече на себе си, а в Джени засилваше усещането, че се унижава. Беше твърдо убедена, че за него е нещо като Сюзън Харпър.

— Мразя те! — Гласът ѝ бе задавен от болка. — Не смей да се отнасяш с мен като с някоя от твоите евтини жени!

— Така ли? Та нали самата ти искаш това! Какво, по дяволите, мислиш, че правиш тук? Защо ме зяпаш целия следобед? Стой настрана, щом ме презираш! Щом не искаш целувките ми и мен! Аз гледам да не ти се изпречвам на пътя... Тичай след Килпатрик, нали желаяш него!

Наранена, тя премина в настъпление:

— Точно това ще направя!

— А целувките му карат ли те да припадаш? Мога да те имам веднага и ти прекрасно го знаеш! Както всяка жена! Дори по-лесно от някои... — Тази истина, произнесена от неговите уста, я прободеше като нож. Ненавиждаше го!

— А ти изобщо не можеш да се сравняваш с Майк! Различни категории сте! Той е джентълмен!

Блейд сви устни презрително.

— Само приказваш така, но като знам колко си страдна и необузdana, чудя се как не умираш от скука с него...

— Ти пък какво знаеш... — Тя се овладя навреме. — Изобщо не ме познаваш! Не знаеш каква съм в действителност!

— Аз ли не знам? — Погледът му беше дързък и опасен. На устните му играеше лукава усмивка. Явно имаше предвид онзи следобед, когато езикът и устата му бяха изучили всички тайни кътчета на нейното тяло. — Познавам те толкова, колкото един мъж

може да опознае една жена. Ще ми е приятно да си поприказвам за някои наши общи спомени, но трябва да догоня Мак!

Той я оставяше... Тя нямаше значение за него. Джени не устоя на желанието да има последната дума:

— Щом си толкова твърдоглав и хукваш след коня, да знаеш, че ще се радвам, ако те направи на кайма с копитата си! — Беше вбесена и крещеше.

— Хубава работа! — Усмивката му бе язвителна. — Приказки за убийства и кръв от устата на примерната, благородна и благочестива дъщеря на проповедника!

— Дано си счупиш главата!

— О, вярвам, че ми го желаеш — засмя се той. — Но можеш да си спестиш по-нататъшните обиди, защото човек умира само веднъж.

— В такъв случай наистина е жалко...

— Така казват хората — беше сухият му отговор.

Тя се втурна към къщата. Чуваше подигравателния му глас зад гърба си.

— Усмихни се! Може точно днес да имаш късмет! Да речем, този необуздан звяр да ме стъпче с копитата си. Ще дойдеш на погребението ми... Това ще бъде радостно събитие за теб и за всички в Зачери Фолс. Жалко, че няма да мога да ви се порадвам.

Смехът му я шибна като с камшик. След миг вече ужасно съжеляваше. Обаче беше късно да му се извини. Отишъл бе да търси Мак. Часовете минаваха, а той не се връщаше. Тя се изплаши. Представяше си, че конското копито го е улучило в главата и сега лежи в безсъзнание някъде из пасищата... Тази мисъл я изпълваше с ужас. Искаше да хукне да го търси. Но колко уничително щеше да бъде, ако той не беше ранен и разбереше, че тя отново се е загрижила за него.

Блейд беше отвратителен! Защо се върна и наруши спокойствието ѝ? Непрекъснато мислеше за него. Не знаеше какво да прави. Вече не можеше дори да се държи естествено. Не обичаше да се кара с хората. Защо тогава непрекъснато се дърпаха с Блейд?

Доста по-късно, когато излизаше с Майк тя съзря от колата Блейд. Самотната му фигура се откроява на кървавочервения фон на залеза. Водеше Мак вкъщи. Като го видя ѝ олекна. Опитваше да си внуши, че за нея е важно ЧОВЕКЪТ Блейд Тейлър е здрав и читав, а

МЪЖЪТ Блейд Тейлър не я интересува. Щеше да е много нещастна, ако с него се бе случило нещо лошо, след като го бе изкарала от нерви.

Не го видя до неделя вечер. Знаеше, че нарочно я избягва. Но непрекъснато мислеше за него. Питаше се чии устни целува в жаркия мрак, чие тяло се притиска до неговото. Струваше ѝ се, че ще умре.

В понеделник сутрин стомахът ѝ се сви на топка от притеснение. Трябваше да отиде на работа. А там с Блейд можеха да се срещнат по най-различни поводи. Взе решението от страх — обади се по телефона и излъга, че е болна.

Играеше с Кати и Хайди в задния двор, когато видя форда да се задава по пътя. Представи си Блейд в прегръдките на Сюзън и ѝ причерня от болка. Наведе се да вдигне от земята плюшеното мече, което Кати подхвърляше с радостни възгласи. Подаде ѝ разсеяно играчката. Вниманието ѝ бе насочено към шума от камиона по входната алея.

Блейд се появи иззад къщата. На лицето му бе изписана загриженост. Но тя се стопи в усмивка, щом видя Джени да си играе със златокосото момиченце. Гневът му от събота се беше стопил. Утешил се бе при някоя жена, помисли си Джени.

Кати се отскубна от майка си и се хвърли в силните загорели ръце на чичо си. Джени завидя на дъщеричката си за свободата, с която можеше да направи това. Блейд се засмя на детето и му подхвърли мечето. Кати засия в усмивка, когато се изви да вземе любимата си играчка.

— Помислих, че си болна — подхвърли на Джени над къдричките на детето.

Нима се беше загрижил толкова за нея, че да се върне само за да я види? Това предположение носеше много надежди, ала тя моментално го отхвърли. Винаги търсеше нещо романтично в постъпките му... Държеше се като последната глупачка, щом ставаше въпрос за този рус мъж с дяволска усмивка и ужасна репутация.

— Днес не ми се работи — отвърна рязко. — А ти как така си се загрижил за мен?

Очите му помръкнаха и от това ѝ стана много неприятно.

— Разбира се, не е моя работа... — започна той бавно. — Знам, че далеч не си свършена. Познавам характера ти и... — В безсрамния му син поглед тя видя мъжа, пред когото не минават номера. — Е, да речем, знам някои твои слабости. Но не съм очаквал, че си кръшкачка.

Тя стисна гневно устни. Искаше да го нападне заради нахалния поглед и обидите, ала навреме се сети за поговорката „Гузен негонен бяга“.

— Не кръшкам — успя да каже накрая.

— Да ти кажа право, не те обвинявам. Комплексът е в такова състояние в момента... Понякога и на мен ми се иска да зарежа всичко. — Той отново подхвърли мечето на Кати, която се захласна от удоволствие, и се завтече да го вземе.

— Не съм се отказала от тежката работа! — възмути се Джени. — Ти нищо не разбираш...

— Значи си послушала съвета ми и оставаш у дома, за да отучиш тази палавница да си смуче пръстчето. — Той погали детето и го вдигна високо във въздуха заедно с мечето. — Е, да, както обикновено, то е пак в устата ѝ.

— Пъстче, чичо Блейд — цвърчеше гордо Кати.

— Стига глупости! — опълчи се Джени. — Тя е само на две години! Ще престане да го смуче, когато му дойде времето. Аз отивам на работа!

— Така си и мислех — засмя се Блейд и това я вбеси.

Отиде на работа със съзнанието, че той я провокира да го направи — след като се убеди, че ѝ няма нищо, я предизвика да тръгне, макар че не желаше.

О, наистина бе невъзможен!

Въпреки това в дъното на душата си тя беше щастлива, че се загрижи за нея!

ОСМА ГЛАВА

— Господин Тейлър помоли да отидете в кабинета му, госпожо Зачери — каза Лили с многозначителна усмивка, от която Джени се разгневи.

— Добре, ще отида — тросна се тя.

Той искаше да се срещне с нея за петнадесети път днес, а тя не можеше да свърши нищо, защото непрекъснато прекъсваше работата ѝ. Знаеше, че в главата на секретарката витаят непочтени мисли за нея. Напоследък всички в Зачери Фолс я гледаха по същия начин, включително и Майк.

След онази майска утрин, когато се върна вкъщи специално, за да я изнуди да отиде на работа, Блейд промени коренно отношението си към нея. Вече не я избягваше. Тъкмо обратното, нарочно търсеше срещи с нея.

Настояваше тя да го придружава, когато инспектираше къщите със стаи под наем — фирмата бе сключила договори със собствениците. Случваше се да останат някъде сами цял час. Той се занимаваше с документацията. А тя мислеше за клюките, които щяха да плъзнат за тях. Защото камериерките ги виждаха как идват и си отиват заедно.

Джени искаше да проведе един разговор с Блейд, но проблемът беше много сложен. Той хвърляше всички сили, за да подобри комплекса. Не можеше да го обвини за този ентузиазъм — от работата му имаха полза много хора, включително тя самата. Усилията му вече даваха резултати. Месечните приходи нарастваха стремително. Курортът бръмчеше постоянно като добре смазана машина и това се дължеше на Блейд. Персоналът бе доволен повече от когато и да било. Гостите на хотела постоянно сипеха похвали.

Но защо той искаше тя да е постоянно с него? Канеше я при пътуванията си до Сан Антонио, защото не обичал да взема сам решения. Тя се опитваше да му откаже, ала той продължаваше да я увещава, докато приемаше. Разбира се, това не бе чак толкова трудно,

защото тя искаше да пътува с него, въпреки въпросите, които хората си задаваха за отношенията им.

Когато бяха на работа, постоянно говореха по телефона. Блейд сякаш не можеше вече да вземе и най-незначителното решение без нея. Най-много я беше яд, че неговото внимание и приятелство ѝ доставяха удоволствие, докато за него те не означаваха нищо.

Вечер идваше при нея в къщата. Казваше, че имат да обсъждат важни проекти, а всъщност не вършеха никаква работа — разговаряха, той играеше с Кати. През цялото време Джени усещаше как Мария ги наблюдава с многозначителната усмивка — същата, каквато виждаше по лицата на хората в Зачери Фолс, когато я срещаша с Блейд.

Той я взе на обиколка с конете из ранчото. На проверка, както ѝ обясни. Тя така и не разбра какво проверяваше той. Мак бе все още полудив и тя се уплаши, защото Блейд настояваше да го язди.

С конете излизаха винаги заедно. Яздеха с часове в събота и неделя следобед. Понякога ходеха до гробището. Един ден той я заведе до колибата, която използваша с Кейлъб и Дийн някога, за да ловуват в най-отдалечената и дива част на ранчото. За нейна изненада то бе почистено и подредено. Блейд ѝ призна, че е идвал тук неведнъж след завръщането си, винаги когато му се е искало да остане насаме със себе си. Тук бе прекарал първите нощи в Зачери Фолс, преди да се нанесе в жилището над гаража. Джени мислеше, че е ходил някъде с жени. Възможно ли бе наистина да е търсил уединение?

Блейд не бе докосвал Джени от следобеда в обора. Но винаги когато я гледаше, в погледа му припламваха дяволити пламъчета. Вече не правеше усилия да прикрива чувствата си както пред нея, така и пред другите. Постоянно я държеше под око сякаш очакваше нещо да се случи. Но тя не можеше да разбере какво е то. Знаеше само, че все повече се изнервя и промяната в него хвърля и нея в непрекъснато очакване.

Веднъж в града Сюзън мина покрай тях в червеното си порше. Блейд ѝ махна. Тя обаче не отговори на поздрава му и извърна глава настрана.

— Не си ли говорите напоследък? — учуди се Джени.

— Аз ѝ говоря. Но тя на мен — не — отвърна той безразлично, сякаш темата не представляваше интерес за него.

— Чух, че напоследък пак се срещала с бившия си мъж.

— Ще се радвам, ако се съберат отново. — Блейд говореше без капка ревност. — Знаеш ли, тя вижда децата през неделите. А на тях им трябва майка всеки ден.

— Аз пък мислех, че вие двамата...

— Била си на грешен път — изглежда я косо той.

— Всички казваха...

— На всички ще им се стъжни, ако не ме оставят най-после на мира! — Тонът му беше категоричен.

Темата Сюзън Харпър бе приключена. Джени искаше да забрави страстта, с която той целуваше тази жена в леглото си. Ала споменът за разголението ѝ крак и прегръдката им не можеше да се изличи от знанието ѝ. Преследваше я навсякъде и ѝ причиняваше огромна болка. Пречеше ѝ да повярва, че Блейд би могъл да обича истински една жена. Тогава той се обясни в любов на Джени, а само час по-късно в прегръдките му беше Сюзън, която сега пък зарязваше. Блейд не можеше да обича и да бъде верен само на една жена, мислеше Джени. Тя, разбира се, не го обичаше. Той я привличаше само физически. Защо трябваше да се тревожи, че не можел да бъде верен някому, щом и нейните чувства към него не бяха особено дълбоки...

Тръгна за кабинета на Блейд по-объркана от когато и да било. Страните ѝ аленееха от яд. Чък се ухили разбиращо, когато мина край него. Сигурно си имаше своя хипотеза за изчервяването ѝ... Усмивката му я разгневи още повече — за всички хорски сплетни бе виновен Блейд!

Реши да му каже, че ѝ пречи да работи, като непрекъснато я безпокои. Ядните думи обаче заседнаха в гърлото ѝ. Той не беше сам в кабината. Пълно бе със служители от охраната. Атмосферата изглеждаше много напрегната.

Блейд седеше зад бюрото си нехайно. Стана да я посрещне. Всички в стаята видяха как свойски постави ръка на талията ѝ. Усмивката му бе предназначена единствено за нея.

— Дами и господа — започна той непринудено, с ръката все още на кръста ѝ, — вие познавате моята партньорка Джени. — Синият му поглед бе преднамерено интимен и безочлив.

Вече не я наричаше пред хората госпожа Зачери. Без съмнение, те разбираха, че той се интересува от нея като от жена.

Мъжете кимаха и ѝ се усмихваха — всички, освен едно момче с болнав вид на около осемнадесет години. То бе с белезници. До него седеше шериф Гланзър. Беше се свило на стола с поглед, вопит в земята. От време на време поглеждаше нагоре. Тръсваше глава, косите му падаха назад и очите оглеждаха присъстващите с омраза.

— Блейд, какво става тук? Кое е това момче?

— Решихме загадката с изчезналите телевизори — обясни той накратко. — Няколко почивни дни наблюдавахме незаетите къщи, за да хванем крадеца и снощи най-после успяхме. Залових Рик в дом 48 когато откачаше кабела на телевизора. Призна, че е откраднал ключовете от една камериерка, с която се срещал. Крадял телевизорите в неделя следобед. Семейството му се нуждаело от пари.

Момчето стрелна с яден поглед първо Блейд, после Джени. Беше му противно да разговарят за него.

— Имаме достатъчно доказателства да го пратим в затвора за няколко години, госпожо — каза важно шериф Гланзър. — В случай, че вие се съгласите да предявите иск.

— Разбира се, че ще предявя, щом господин Тейлър смята, че е редно. — Джени гледаше момчето. Какъв ужас да отиде толкова млад в затвора!

— Точно там е въпросът. Господин Тейлър не иска да повдига обвинение.

— Какво? — Джени се вгледа в Блейд учудена.

— Джени — започна той, — говорих с момчето и с майка му. Положението им е отчайващо. В семейството има пет деца. Бащата пие. От две години това момче, Рик, издържа сам всички. Напуснал училище, за да работи. Преди пет месеца е останал без работа и до този момент не си е намерил нова. Майката е болна.

— Нали има някакви агенции за оказване на социална помощ... Не им ли дават пари?

— Дават им, но недостатъчно. Реших да платя телевизорите и да поема попечителство над момчето. Ще го наема на работа. Част от заплатата му ще се удържа за откраднатите апарати.

Джени гледаше сърдитото момче. Разумно ли беше Блейд да поема такава отговорност заради него? Ами ако то нападнеше някого? Например гост на хотела? Или Кати? В най-добрия случай, щеше пак краде.

— Блейд, убеден ли си, че постъпваш правилно?

Той погледна момчето и очите му се изпълниха с дълбоко състрадание.

— Да, напълно — каза той накрая.

— Ще съжалявате, господин Тейлър — предупреди шерифа. — Не разбирате какво правите. Бащата е пияница, майката — лъжкиня, а момчето краде. Измет е като цялото си семейство.

Момчето се опита да скочи от стола като разярено животно, ала двама служители на реда го спряха.

Блейд погледна Гланзър и момчето, изпълнено с горд гняв — бяха го нарекли измет! Ако си спомняте, шерифе, така казваха и за мен, мислеше гневно Блейд.

След час той, Джени и Рик останаха сами в кабинета. Момчето разтриваше китките си, освободени от белезниците.

— Защо правиш това, Тейлър? — попита то едва чуто.

— Искам да ти дам възможност да докажеш, че не си онова, което каза за теб Гланзър.

— Не ми трябва твоята милостиня!

— Това не е милостиня... Да речем, че по този начин връщам някакъв мой стар дълг.

— На мен нищо не ми дължиш, защото аз никога за никого нищо не съм направил. А и от къде на къде да правя нещо за теб?

— Този дълг е особен. А и човекът, на когото съм длъжник, е мъртъв.

— Знаеш, че мога да избягам, нали? Или да ви изпокрада всичко! — рече сърдито Рик.

— Така ще отсечеш клона, върху който седиш ти и цялото ти семейство. Рик, в кърпа си ми вързан сега, защото отговарям за теб. А аз се отнасям сериозно към отговорностите си. Не обичам да ме крадат. Нито ти, нито който и да било друг. Ако си умен, няма да помислиш повече за кражби. Ще работиш и ще покажеш на мен и на всички останали, че в действителност си по-добър, отколкото всички те смятат. Или наистина си такъв, какъвто каза Гланзър?

— Не съм!

— Как ще го докажеш? Доколкото разбрах, хората тук са ти набрали доста.

— Ще им покажа какъв съм!

— Какво искаш да работиш? — смени темата Блейд. — Имаш богат избор. Ще започнеш от най-ниското стъпало, разбира се.

Последва продължителна пауза. Накрая Рик проговори. В гласа му имаше далеч по-малко гняв, отколкото преди:

— Разбирам от коне, господин Тейлър.

— Значи реши — усмихна се Блейд. — Добре. Утре в осем сутринта да си в конюшните. А сега се прибирай вкъщи и кажи на майки си какво се разбрахме.

— Искате да кажете, че мога да си отида?

— Не обичам да повтарям. Хайде, разкарай се оттук!

Рик изскочи от стаята. Очите на Джени и Блейд се срещнаха.

— Хубаво е, че се опитваш да направиш нещо за това момче.

Той сви рамене и се усмихна. В очите му играеха немирни пламъчета.

— Нищо чак толкова не съм направил. Можеш да пишеш една червена точка там, където са отбелязани черните.

— Дори най-добродетелните граждани на Зачери Фолс не биха се загрижили толкова много за някой непознат! Не биха рискували!

— Значи не са чак толкова добродетелни, за колкото се представят. И през ум не им минава, че в човека има нещо добро, дори ако той е сгрешил един-два пъти, като Рик Джонсън, например. Но мен изобщо не ме интересува какво мислят те!

Тя хвана ръката му. За всеки друг това би бил само един приятелски жест. Но между тях се появяваше искра дори при най-лекия допир. Ръцете му внезапно я обгърнаха страстно. Лицето му се напрегна. Устните му се надвесиха над нейните и тя остана без дъх от целувката му. Беше жадна за ласки и объркана. Не я бе целувал от седмици.

Той моментално разбра, че постъпва неразумно. Това не влизаше в плановете му. Ала не можеше да устои на нейното красиво и мило лице. Изпитваше райско блаженство, докато целуваше устните ѝ. Тя го прегърна през кръста и се притисна към него. Нуждаеше се от близостта му, така както той от нейната. И вече не отричаше надигащата се в нея вълна от желание. Целувката на Блейд стана по-страстна. Езикът му се плъзна в устата ѝ и докосна връхчето на нейния. Слабините му се разтопиха, когато тя пламенно отвърна на

целувките му. Беше щастлив, че тя го желае толкова силно, колкото той нея.

Предлагаше му се без задръжки. От устните ѝ се отронваха стонове на радостно вълнение. Събудена бе цялата ѝ чувственост. Блейд усещаше до себе си стройното ѝ тяло, така желано в мечтите му. Всичко нейно му принадлежеше в този миг — стегнатите гърди, дългите бедра, сладките устни.

Нямаше нужда от думи. Нямаше обяснения в любов. Говореше страстта и инстинктите им. И двамата бяха твърде горди, за да декларират чувствата си. А те преливаха от всеки техен жест и милувка...

Искаше да бъде сам с нея на някое отдалечено скришно място. Господи, толкова отдавна не се бе любил с жена! Слабините му изгаряха.

Внезапно вратата се отвори и секретарката му нахлу в стаята. Прекрасният миг бе прекъснат.

— О, извинете! — възкликна Нанси и се изчерви от неудобство. — Мислех, че сте сам, господин Тейлър.

Ръцете на Блейд се отпуснаха. Джени поруменя от унижение, че са я видели как се целува с него. Чувстваше се безпомощна. Виеше ѝ се свят. Беше напълно опустошена. А той изглеждаше абсолютно спокоен, сякаш нищо не се бе случило... Тя не забелязваше, че ръцете му са свити в юмруци.

— Какво има, Нанси? — попита той спокойно.

— Някакъв господин Томас иска да ви види. Относно възможността в „Горски кът“ да се проведе семинар по компютърно програмиране.

— Боя се, че бях забравил за тази среща.

Нанси се изчерви още повече, когато хвърли поглед към Джени, която прибираше немирните кичури коса, измъкнали се от кока ѝ.

— Покани го, след като си отиде Джени. Още не сме довършили нашия... делови разговор — каза той с нагла усмивка.

Вратата се затвори внимателно зад гърба на Нанси.

— Как можа да го направиш! — нахвърли се Джени срещу Блейд.

— Кое как посмях да направя?

— Да се държиш така, сякаш нищо не се е случило!

— А няма се е случило нещо лошо?
Спокойствието му я подразни още повече.

— Не, нищо лошо. Само репутацията ми е съсипана!

— Ами тя отдавна е съсипана, ти не си ли забелязала?

— Искаш да кажеш, че през цялото време си знаел как отношението ти към мен кара хората да мислят, че сме любовници?

— Това доказва колко малко е нужно да направи човек в този град, за да го набедят, че е лош.

— Но аз не съм направила нищо лошо!

— Точно така — усмихна се лукаво.

— Ти си мошеник!

— Вече си ми го казвала.

— Не те ли е грижа какво мислят за теб сега?

— Отдавна не се интересувам от хорските приказки за мен.

— Никога ли няма да се промениш?

— Искам да бъда такъв, какъвто съм. Не желая да се променям само за да се харесам на някого.

— Репутацията ми е съсипана заради теб, а ти ми се хилиш, сякаш се гордееш с това. Не те интересува какво си ми причинил!

— Не, не ме интересува. Живял съм дълго с лоша репутация. Сега, когато се съсипа и твоята, ще ни разделят по-малко неща. Преградата между твоите добродетели и моите грехове се срина, момиче. И двамата сме на един и същи бряг. Надявам се, че ще се научиш да се радваш на свободата, която имаш, след като изгуби тази твоя безценна репутация. Първо, можеш да дойдеш в леглото ми, без да ти пука кой какво ще каже. Хората вече са си помислили най-лошото.

— Значи ти си планирал всичко?!

— Дявол да го вземе, Джени! Ти никога не си била онази, за която те мислеха, нали? Не си нито безгрешна, нито толкова почтена и вярна на Дийн! — Тя почервения под прямия му поглед. — Защо не опиташ да бъдеш такава, каквато си в действителност? Сигурно ще ти хареса повече отколкото непрекъснато да се притесняваш какво ще кажат хората.

— Мразя те, Блейд Тейлър! Нарочно съсипваш живота ми!

— Не съм искал да го съсипя...

— Е, да, обаче го направи!

— Сигурна ли си? Кажи ми това отново довечера, след като с теб...

Беше много сърдита и не го остави да продължи.

— За твое сведение, приключила съм с теб. Завинаги! Нямам намерение да ти позволя да ме докоснеш — нито тази, нито която и да било друга нощ!

— И мислиш, че тогава аз ще променя мнението си за теб, така ли?

— Ти... — Думите се задавиха в гърлото ѝ. Разбираше, че не може да го нарани с нищо.

Той се усмихна, когато тя изхвърча от стаята. А очите му бяха пълни с обещание за щастие...

Вечерта Майк се отби неочаквано в ранчото. Когато Джени го посрещна на входа, слънцето залязваше зад позлатените хълмове. Мария беше завела детето в конюшната да гледат как Блейд тренира Мак.

— Майк, много мило е от твоя страна, че дойде — каза Джени, като се приближи по терасата към него. — Ще постоиш, нали? Искаш ли да пийнеш нещо студено? Да седнем на люлката, за да си поговорим. Отдавна не сме имали време за това. — Намерението ѝ бе да използва Майк като прикритие, когато Блейд се върне вкъщи.

— Това не е официално посещение... Искам да поговорим, Джени. Носят се слухове за теб и Блейд Тейлър.

Както го водеше към люлката Джени се вцепени.

— Не се боя да разисквам този проблем с теб или с когото и да било друг. Нищо лошо не съм направила. Нямам намерение да се защитавам.

— И за миг дори не съм си помислил такова нещо! Ала той открито ти руши репутацията. Непрекъснато се върти около теб. Гледа те, сякаш си някоя от неговите евтини жени. Той знае какво мнение имат хората за него. Ако е джентълмен, ще стои настрана от теб. Достатъчно беше, че се върна и взе онова, което по право се падаше на теб и Кати. А сега оставя на свобода разни престъпници.

— Непростимо е да се говори срещу хората, когато те не са дали повод за това — разгорещи се Джени. Искаше да избегне разговора за

Блейд. Неприятно ѝ бе да злословят за него, макар че тя самата бе вбесена от поведението му.

— Смятам, че има само един начин да се разреши този проблем и хорските уста да се затворят завинаги — заяви Майк.

— И какъв е той? — Джени не разбираше нежния му тон и топлината в очите му.

— Време е да се омъжиш.

Блейд беззвучно се приближи до терасата, яхнал Мак.

— Точно това исках да кажа и аз, Килпатрик. Омъжи се за мен, Джени! Имам най-доброто желание да те направя почтена жена.

— Нямах предвид теб, глупако! Аз искам да се ожения за нея! — кресна Майк, като се изправи и застана срещу Блейд.

Мак подскочи от неочакваното движение. Блейд му заговори успокоително.

— Спокойно, момчето ми. Не ми прави номера! — След това се обърна към Майк: — Ще ти бъда благодарен, ако си седнеш в люлката и не ми плашиш коня. Що се отнася до плановете ти за женитба с Джени, не забравяй, че свързват името ѝ с мен, а не с теб. Какво ще кажат за теб хората, ако се ожениш за някоя от любовниците на Блейд Тейлър?

Майк седна и се облегна назад в люлката. Дишаше като риба на сухо. Джени бе вбесена. Как можеше Блейд да се шегува с предложението за женитба и в същото време така ужасно да я обижда? Ако поне малко го беше грижа за нея, не би се държал по този начин! Стисна зъби и се вторачи в него. Мразеше го най-вече заради вълнението, което предизвикаха у нея заядливите му думи за женитбата.

— Не бих се омъжила за теб, Блейд Тейлър, дори ти да беше единственият мъж на планетата!

— Разбира се, че няма да го направи, Тейлър. Никоя добродетелна жена, която се уважава, не би те взела. Поне в този град — намеси се Майк, набрал увереност.

— А тази ще го направи! — изсмя се Блейд, като посочи Джени. — Хайде, кажи му истината! Кажи му, че искаш мен, а не него! Винаги си искала мен, дори без да се женим! Кажи му, че си моята жена!

— Ти си лъжец, Блейд Тейлър! — проплака Джени.

— Аз съм много неща, при това почти всичките са лоши. Но не съм лъжец и ти добре го знаеш. Кажи му, момиче, какво има между нас двамата от десет години, от времето преди да се ожениш за Дийн. Или ще накараш и него да се измъчва заради теб цял живот?

Майк се обърна недоумяващ към Джени.

— За какво говори той? Та между вас няма нищо! Ти винаги си обичала Дийн!

Джени притисна ръце към устата си и въздъхна приглушено. Нужно бе само да отрече казаното от Блейд. Майк никога не би му повярвал.

— Майк... — започна тя, но не ѝ достигна въздух.

— Кажи, че Тейлър лъже! — настоя той. Очите му я пронизваха.

Нещо в нея се пропука. Вече не я интересуваше какво ще кажат хората. Не можеше да излъже. Беше приключила с фалшивата представа за себе си.

— Не... Не мога — призна си тя, — защото това е истина.

— Какво?!

— Ти чу какво каза тя, нали, Килпатрик? А сега, ако нямаш нищо против, бих искал да разменя две думи с моята... хмм... годеница.

Майк изгледа Блейд, сякаш виждаше самия дявол, и хукна по пътеката към кадилака си. Джени се подвоуми за момент и се затича след него. Искаше да му обясни нещата, ала когато стигна до алеята, там беше останала само пушилката от колата. Червената светлина от стоповете се стопи в мрака.

— Майк! — извика тя след него, но той не я чу. А и да беше чул, нямаше да спре.

Запъти се към къщата. Искаше да е сама. Гордостта ѝ бе наранена. Изпитваше жестока болка. На пътя ѝ се изпречи Блейд, възседнал величествено Мак. Никога не ѝ бе изглеждал толкова красив и мъжествен. В сиво-лилавия здрач косата му падаше като златен фонтан над загорялото чело. Трите горни копчета на ризата му бяха разкопчани и разкриваха бронзовото му тяло. Прилепналите джинси очертаваха силните му бедра. Но погледът му я плашеше. Очите му бяха потъмнели и в същото време излъчваха поразителна светлина. В тях се четеше недвусмислено желание. Никога не бе го виждала такъв. Внезапно я обзе страх.

— Махни се от пътя ми, Блейд Тейлър!

— И ти да се прибереш в стаята си, за да се цупиш? За нищо на света! — изсмя се той.

Джени се чудеше какво да направи. Свечеряваше се, а Мария и детето все още ги нямаше.

— Къде е Кати? — попита го тя, усетила някаква смътна опасност.

— В курорта дават филм за деца. Казах на Мария да я заведе. Така че двамата да сме сами. — Гласът му беше нисък и дрезгав. Тембърът му я възбуждаше и разтреперваше.

Сама с него! Тези думи се запечатаха в съзнанието ѝ и разпратиха сигнали за надвисналата заплаха.

— Без мое позволение? — Тя леко се задъха, като се опита безуспешно да мине покрай него.

Блейд се засмя. В безочливите му сини очи можеше да види, че се забавлява.

— Да, Джени. Ние с теб имаме да говорим за много неща. Не искам малкото ти ангелче да ни отвлича.

— Няма за какво да разговарям с теб! — извика тя.

— Мила, това е най-добрата ти идея за тази вечер!

Наведе се над шията на коня и изцъка в ухото на Мак. Поведе го срещу нея. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ и тя разбра какво възнамерява да направи. В Блейд постоянно тлееше едва прикривана необузданост. Сега изражението му беше на човек, който ще се сдобие с онова, което иска, без да се замисля.

Джени хукна да бяга. Тичаше пъргаво и леко като подплашена сърна. Тичаше към гъста редица дъбове и хвойни. Ако Блейд не беше застанал между нея и къщата, можеше да се скрие вътре и да заключи. Но щеше ли да ѝ помогне това? Между дърветата бе тъмно. Тя едва виждаше пътя си. Препъна се, падна, стана и отново се затича. Чуваше зад себе си копитата на Мак по скалата и ехото от приглушения смях на Блейд.

Той се забавляваше!

Но тя не знаеше как го измъчва нейното гъвкаво, устремено напред тяло. Нарочно задържаше коня, за да гледа как тя се стрелка между дърветата и дългата ѝ тъмна коса се развява над раменете. Красива бе като горска нимфа — с тясна талия, заоблени бедра и

дълги, грациозни крака. Приличаше на искрящо, рядко и много ценно бижу. Твърдо бе решен, че ще я притежава.

Желанието му да почувства тялото ѝ под своето надделя. Играта на гоненица му омръзна. Заби пети в хълбоците на Мак и препусна в луд галоп след нея. Настигна я и я грабна на гърба на коня до себе си. Топлината на тялото ѝ го хвърли в огън. Джени се изви в ръцете му и Мак изцвили диво от изненада. Изплаши я повече от Блейд.

— Стига си се дърпала, защото конят ще скочи и това ще е краят и на двама ни!

Желанието да се бори с него я напусна. Страхът ѝ от неуправляемия кон беше по-силен. Бе твърде изтощена и останала без дъх, за да се съпротивява срещу силния мъж, чиито ръце я притискаха здраво. Мак препускаше в здрача през пространства с кактуси, храсталаци и дъбове, към най-отдалеченото кътче на ранчото. Мъжът и жената на гърба му усещаха все по-силно еротичното удоволствие от общата езда.

Хълбоците на Джени бяха плътно прилепени към слабините на Блейд. При всяко движение на копитата те се люшваха заедно. И най-малкият допир разпалваше телата им. Ръцете на Блейд разкопчаха блузата ѝ, въпреки нейните слаби опити да го спре. И пръстите му докоснаха нейната жарка гола плът.

Тя усети жадните му устни под разпилените си коси. Знаеше, че може да се бори срещу него и да вика, обаче докосването му и страхът от коня приспаха слабата ѝ съпротива. Неясно съзнаваше, че не бива да позволява на Блейд да прави с нея каквото си иска толкова лесно. Но дори когато мислеше да се бори с него, една част от нея се наслаждаваше на дивното великолепие на този миг, по-хубав от най-чувствените ѝ мечти.

Срамът и удоволствието бяха отнели всичките ѝ сили. Мъжът и жената препускаха в спускащата се нощ — към един първичен и тъмен свят, изпълнен с всепоглъщаща страст.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Блейд спря запъхтияния Мак и Джени забеляза в здрача, че бяха стигнали до ловната хижа. Той слезе от коня и завърза юздите за близкото дърво. Свали я от седлото, като нарочно плъзна тялото ѝ покрай своето. Желанието му да я притежава ставаше неудържимо. На нея това безочливо отношение вече ѝ бе познато... Внезапно осъзна в какво положение се намира.

Щом стъпи на земята, опита се да побегне. Но той я привлече към себе си и впи устни в нейните. Пъхна език между зъбите ѝ. Целуваше я с яростен глад и тя напразно се бореше да се освободи от него. А когато престана да се съпротивлява, целувките му се изпълниха с безкрайна нежност. Накрая се откъсна от нея, но продължи да я държи в обятията си. Целият трепереше.

— Знаеш ли какво ми стана, като те видях с Майк тази вечер? — шепнеха тръпните му устни, милващи косата ѝ, и разпрацаха еротични вълни по цялото ѝ тяло. — Като си помислих, че ще се омъжиш за него... Че ще легнеш с него... Че ще те притежава като Дийн! — Изтерзан от тези мисли, той сграбчи слабите ѝ рамене. — От месеци те искам, Джени. Няма да понеса той да те отнеме от мен, както го направи Дийн! Ако не си моя тази нощ, сигурно ще умра! Но ти сама трябва да ме поискаш. Или да си вървиш. Можеш да избереш.

— Защо ми даваш право на избор? — Бе останала без дъх. — Мислех, че ме отвличаш, за да...

— ... те изнася — довърши той.

— Да, така мислех. — Чуваше бесните удари на сърцето му.

— Никога не съм обладал жена насила. Тази вечер почти щях да го направя... Ала сега можеш да се върнеш вкъщи. Ако искаш. Няма да те спра.

Притискаше я плътно до тялото си и тя разбираше каква болка би му нанесла, ако си отиде. Беше ѝ дал онова, за което се бореше така отчаяно, когато побягна от него в гората — свободата да избере. Трябваше само да му каже: „Върни ме у дома“ — и той щеше да го

стори. Но тя не го изрече. Гледаше го втренчено. Измъчваше я хаосът на чувствата им. Желаше го, а знаеше, че не трябва, щом не са женени. Дори в този важен момент той не спомена нищо за брак... Говореше само за страстта си. Тя не бе свикнала на безотговорните отношения, които той смяташе за нормални между мъж и жена.

Блейд бавно наведе глава към нея и ръцете му се склупчиха на кръста ѝ.

Силното му тяло излъчваше сила и мъжественост. Бе изпълнен с енергия. Всичко в него я възбуждаше — неговите ръце на кръста ѝ, устните му, докосващи косите ѝ, пулсиращата, едва сдържана страст...

— Джени — започна той, като я милваше нежно, — последните месеци бяха ад за мен. Знаем, че не те заслужавам, но винаги съм те желал. Не можех да понеса да мислиш за мен, както всички останали в градчето — че съм мръсник и връзката с мен ще те опетни.

— Никога не съм си мислила така, Блейд! — прошепна тя.

— Каза го. В обора.

— Да, но ти ме подлуди с приказките за Майк и каза, че ще започнеш да излизаш с други жени. Ревнувах те и ме болеше!

— Не съм поглеждал друга жена, откакто се върнах в ранчото.

— А Сюън Харпър? — настъпи тя.

— Пак ли тази Сюън? Няма ли най-после да я оставиш на мира? Изобщо не се интересувам от нея.

— Блейд, аз... — В гласа ѝ прозвуча болка.

— Сюън никога не е била от значение за мен, както и аз за нея. Нали ти ми съобщи, че се е върнала при бившия си мъж?

Понечи да му каже, че ги е видяла в стаята му. Но щеше ли да има полза? За него това е било само начин да задоволи моментните си нужди. Навярно и желанието му към Джени беше такова.

— Блейд, не знам какво да правя. Толкова сме различни... Не споделяме едни и същи ценности.

— Да, сигурно се различаваме. Ала аз ценя теб, Джени. А това е най-важното в отношенията между мъжа и жената.

Дали той можеше да оцени в нея друго, освен тялото ѝ?

— Казах си, че е лудост да те искам. Аз не съм мъжът, когото ти желаеш и заслужаваш. Опитах да те прогоня от мислите си и да ги запълня само с курорта... С всичко друго, само не с теб! Въпреки това имаше моменти, когато едва се овладявах да не нахълтам в стаята ти и

да не взема насила онова, което толкова желяех. Чувствах се паднал ниско, като някакво животно, което не може да се владее. Не можех да те гледам спокойно, затова те избягвах. А ти беше винаги някъде наоколо — спокойна и недосегаема. Толкова си хубава, направо полудявам! Все така те исках, мечтаех да бъдеш моя. Понякога ми се струваше, че ако те обладая насила, ще те накарам да забравиш и Майк, и Дийн, и който и да било друг... Но не можех да те насиля, Джени! Не исках да те наранявам. Извинявай, че така те изплаших тази вечер с моето преследване. Дяволът се всели в мен, като те видях с Майк!

Нещо в нея се предаде. Изведнъж разбра, че винаги го е обичала. И винаги се е страхувала от чувствата си към него. Затова се омъжи за брат му. Боеше се не от порочността на Блейд, а от неговата способност да разкрива сърцето ѝ, което тя държеше строго заключено със своята привидна благочестивост. Страх я беше да обича истински, да се отдаде напълно на някого, да поеме риск. Двамата бяха съвсем различни! Не можеше да свърже представата си за Блейд с предложение за женитба или вечна вярност. Но никога нямаше да узнае какво ги свързва, ако не изминеше своята част от пътя между двамата.

В този миг тя реши да му се отдаде — така, както той я желяе, без да изисква нищо от него. Нямаше значение какво щеше да ѝ струва.

— В мислите ми си само ти, Блейд Тейлър! — В очите ѝ проблеснаха сълзи от любов и щастие. — Ти вече ми развали репутацията, нали? Време е да си заслужи лошото име.

Той я разбра. Усмихна се и ѝ олекна. Той внимателно обхвана лицето ѝ и започна да я целува бавно, със страстна нежност.

Тя се откъсна от него и промълви:

— Знаеш ли, моята лоша репутация наистина ми е приятна... Както ти ми обеща тази сутрин.

— Ще има и по-големи удоволствия, любов моя. — Взе я на ръце и я отнесе в хижата. Постави я на леглото и легна до нея. — Джени, любов моя!

Месеците на неосъществена любов и болка се изляха от него, когато устните му се допряха до нейните в непринудена целувка, която само загатваше силата на желанието му. Тя простена, искаше да я

целува безумно. Но той бе решил да я обладае бавно, да я възбуди докрай, преди да позволи на своята страст да я погълне.

Умело я разсъблече. Докато разкопчаваше блузата ѝ, пръстите му докосваха кожата ѝ. Събу джинсите ѝ. Сваляше дрехите ѝ една по една, докато остана гола, с блестяща млечна кожа на лунната светлина. Беше красива като в сънищата му. Зелените ѝ очи пламтяха. Струваше му се, че е копнял за нея цяла вечност.

Събу ботушите ѝ и ги захвърли по средата на стаята. Сваля ризата си. Гол, с бронзов загар по тялото, той се приближи към нея и я прегърна. Нагласи я под себе си. Там, където се допираха, телата им се разтапяха. Усетил мекия ѝ и заоблен корем и бедрата ѝ под своето тяло, той простена от удоволствие.

Устата му се спусна по белия ѝ врат. Целуваше я зад ушите, по деликатната линия на брадичката. Застоя се в края на врата ѝ, където устните му откриха лудо пулсиращата ѝ вена. Русата му глава слезе надолу и Джени усети как зъбите и езикът му си играят със зърната на гърдите ѝ. Пръстите ѝ се увиха в кичура коса, паднал над челото му. Притегли лицето му към своето и той я целуна отново по устата. Настоятелността на тази целувка разпали страстта ѝ. Простена и се притисна към него. Болезнено желаше той да проникне в нея.

Но той продължи да я целува и да я милва. Струваше ѝ се, че ще се взриви от желание. Накрая почувства ръката му между краката си. Нежните бързи движения на пръстите му предизвикаха порой от прекрасни усещания и ѝ се струваше, че се разпада на парченца.

Изви тялото си срещу неговото и разтвори бедра за удоволствието, което ѝ причиняваше ръката му.

— Люби ме, Блейд! Не издържам повече... Побързай! Моля те! О, Блейд!

Страстната ѝ молба, прошепната неочаквано, го възбуди невероятно. Отдръпна ръката си. Застана над Джени и влезе в нея — отначало внимателно, с бавни ритмични движения, докато страстта го завладя напълно и вече не можеше да се владее. Бялната сила в него се отприщи. Тялото ѝ беше сладко, дивно чудо, което го изкарваше извън всякакъв самоконтрол, докато накрая потрепери дълбоко в нея. Смътно разбираше, как отчаяно тя се притиска към него.

Екстазът преминаваше на вълни през тялото ѝ дълго, след като Блейд се бе успокоил.

Той не я пусна от прегръдките си. Продължаваше да милва главата ѝ, отпусната на рамото му. Едната ѝ ръка лежеше на корема му. Другата лекичко галеше лицето му. Главите им бяха допрени и тя усещаше как горещият му дъх гали кожата ѝ. Принадлежеше му напълно, дори ако същото не можеше да се каже за него.

Съмняваше се, че Блейд би могъл да я обича така, както тя него, но въпреки това бе на върха на блаженството. Не бе изпитала такава страст през десетте години на брака си. В същото време, за първи път мислеше за Дийн без угризение. Той принадлежеше на миналото. Беше направила всичко, за да му бъде добра съпруга. Сега обичаше Блейд.

Знаеше, че той не може да ѝ бъде верен като Дийн. Ала не биваше егоистично да иска от него любов завинаги, след като телата им се изразяваха така великолепно. Ежедневните неща губеха значение пред случилото се между тях.

— Обичам те, Джени! — промълви той с дрезгав глас.

Тя не знаеше, че никога не е казвал тези думи на друга. Питаше се дали се обяснява в любов на всяка жена, която го ощастливяваше в леглото. При тази мисъл изпита болка и радост. Болка от ревност. Радост, защото знаеше, че му е доставила физическа наслада и той е щастлив.

Ръката му се рееше по тялото ѝ от гърдите към корема.

— Ако не внимаваме, може да забременееш — промълви той. — Страхотно те желаех и не помислих за това. Прости ми, Джени...

Без да иска, Блейд засили страданието ѝ. Напомни ѝ, че не би се обвързал с жена по този начин. А тя искаше дете от него. Искаше да се оженият и да живеят заедно цял живот. Той обаче не желаше нито едно от тези неща. Тя трябваше да се примири с това.

Мъката я сграбчи внезапно. Почувства се объркана и уплашена. Сълзите, сдържани с години, бликнаха от очите ѝ и зарови лице в рамото му. Плачеше за децата и семейството, които никога нямаше да имат. Мечтите ѝ нямаше да се сбъднат!

Ръцете му се стегнаха около нея. Сълзите ѝ го изпълниха с угризения. Тя плака така, когато бяха за пръв път заедно и когато два дни след това се омъжи за Дийн. Какво я караше да плаче сега? Той искаше единствено да е щастлива.

— Не плачи, Джени. Не мога да понеса сълзите ти!

Потърси устните ѝ. Целуна я с цялата си страст. Тя отвърна на целувката му и потърси утеха в любовта му. Разпали го с буйни милувки. Предизвикателно милваше тялото му със своето, докато желанието отново ги понесе на огнените си вълни.

Удоволствието, което изпитваше от любовта му, я накара да забрави, макар и за малко, нещата, които нямаше да притежава никога.

Изминаха шест седмици на необузdana любов и удовлетворени желания. През деня Джени и Блейд работеха. Когато знаеха, че са близо един до друг, но не могат да бъдат заедно, ги изгаряше огънят на стремежа им един към друг. Едва дочакваха вечерта, за да останат сами, след като Мария и Кати си лягаха. Тогава Джени се прокрадваше в стаята на Блейд. Той я очакваше — нетърпелив и изпълнен с желание като самата нея. Спускаше се към него и двамата се разтапяха в обятията си.

Понякога той я придърпваше върху леглото, покриваше гърдите ѝ с ръце и нежно я галеше, като разпалваше с ласки тялото ѝ, без да я съблича. Друг път лягаше по гръб и я настаняваше върху себе си. Насърчаваше я да го люби. Възседнала го, отначало тя се движеше бавно и наблюдаваше лицето му. Доставяше ѝ удоволствие да гледа как страстта се надига у него. Пръстите му нежно шареха по гръба ѝ, после преминаваха по корема, за да поемат гърдите ѝ.

Блейд беше страстен мъж и я любеше с опитност, каквато тя не познаваше. Когато я докосваше и беше с нея, Джени откриваше непознати дотогава светове.

В същото време тя бе отражение на душата му и физическата любов с нея бе нещо свещено. Понякога беше нетърпелив и властен, понякога — безкрайно внимателен и нежен. Но винаги я караше да чувства, че е единствената жена, която може да го възбуди така. Любовта ѝ се засилваше и Джени попадеше все повече под негова власт. Всяка нейна частица му принадлежеше.

Блейд нямаше задръжки. Показваше ѝ чудеса в любовната игра. И Джени изостави завинаги привидното благоприличие. Отначало се смущаваше. Но той не обръщаше внимание на протестите ѝ. Любеше я с устни и език. Караше я и тя да го люби по същия начин. Много скоро това я опиваше не по-малко от самия него.

Понякога яздеха с конете далеч извън ранчото. Той винаги намираше някое красиво тайно убежище за любовта им.

Веднъж стигнаха до реката разгорещени и целите покрити с прах. Бутна я игриво във водата с дрехите. А щом видя гърдите ѝ с втвърдени зърна под прилепналата от водата блуза, я люби както стояха изправени един до друг. Притискаше я силно до себе си и навлезе дълбоко в тялото ѝ, докато хладните зелени вълнички се плискаха в краката им. После плуваха, смяха се щастливо и отново се любиха.

Той разбуди докрай чувствеността ѝ, която тя така дълго се беше борила да потиска. Джени живееше, замаяна от щастие. Съмняваше се в неговата любов само когато не беше до нея.

Една нощ, след като се бяха любили, тя го попита за белезите, които кръстосваха бедрата и кръста му.

Блейд се намръщи. Тялото му внезапно се стегна. Отдръпна се от нея. Скръсти ръце на гърдите си. Известно време остана така, взрян мълчаливо в тавана. Когато проговори, гласът му бе толкова тих, че тя се напрягаше, за да го чуе. Думите се изтръгнаха с усилие от гърлото му:

— Раниха ме в Ливан.

Тя докосна с ръка белезите. При допира ѝ той потрепери.

— Как? — попита го шепнешком.

— Никога не съм говорил за това. С никого...

— Кажу ми го на мен! Като споделиш, ще ти олекне!

— Не искам да те натоварвам с моите болезнени спомени. — В очите му имаше страдание, което тя не разбираше.

— Искам да знам какво ти се е случило! Моля те!

— Не, няма да ти кажа! Наистина не бива... Молиш ме, защото не знаеш за какво става въпрос. — Лицето му се смекчи за миг. — Кой може да обясни безумието на войната? Ако ти се случи, трябва просто да го преживееш...

Тя усещаше как той трепери. Искаше да го приласкае, да го утеши.

— Тогава, разкажи ми само част от него, Блейд!

Той заговори с глас, който ѝ беше непознат:

— Опитах се да спася едно... арабче. Беше ранено от шрапнел. Умря в ръцете ми... — Вълнението му пречеше да говори. — Може би

така стана по-добре. Бедното момченце, беше на парчета! Раниха ме, докато го изнасях на безопасно място. По дяволите, Джени, то умря заради нас! Може би заради мен!

— Ти не си виновен!

При този спомен челото на Блейд се покри със студена пот. Всичко беше пред очите му — безкрайни, оглушителни експлозии... Миризма на горящ петрол... Черни кълба дим над оранжевите пламъци... Горещина, постоянно жужене на мухи... Задушаваш прах при преминаването на военни джипове и танкове. Раниха детето на улицата. Блейд се изложи на куршумите, докато напразно опитваше да спаси живота на момченцето. Измъкна го изпод развалините. Грабна безпомощното крехко телце и хукна към прикритието. Секунда преди да стигне до него, в гърба му се забиха три куршума. Въпреки неистовата болка, пропълзя последните метри до своите. Подаде детето на един войник и падна окървавен в праха. Два дни беше в безсъзнание. Сякаш се върна от другия свят. Наградиха го... Но нищо нямаше да върне детето!

Блейд никога не говореше за случилото се. Не можеше да го сподели дори с Джени. Ужасът на войната бе заключен с тежкия катинар на самообвинението дълбоко в душата му.

— Не мога да говоря за тези неща. Не ме питай повече.

— Този белег на крака ти е от нещо друго — упорстваше тя. Очите ѝ сочеха загорялото му бедро. — Май не е от куршум.

Блейд прокара ръка по белега. На никого не беше казвал какво му се беше случило. Това бе най-горчивият спомен в живота му. Заговори с усилие. Гърлото му бе пресъхнало:

— От баща ми е. Разпори кожата ми. Не Кейлъб, а Джейми. Направи го с отвертка. Беше нощта, преди майка ми да ни напусне. Застанах между двама им, за да я защитя. Но той беше полудял и заби отвертката в крака ми, за да ме отстрани от пътя си. Щеше да ме нареже на парчета, ако не бях избягал. Бях на осем години и се крих три дни. Тогава той преби майка ми... — Нахлулите спомени бяха толкова болезнени, че дори не можеше да изрече последните думи.

Млъкна. Беше нащрек. Ето, сега тя ще се отдръпне от него! Живял бе като животно... А тя бе почтена жена! Не познаваше грозната страна на живота. Не знаеше каква кръв тече във вените му...

— О, Блейд, сигурно си се чувствал ужасно! — Пръстите ѝ лекичко погалиха белега, сякаш да успокоят страданието му. — Къде отиде, като избяга от къщи? — Сърцето ѝ се сви, като си представи малкото момченце, криещо се от побеснелия си пиян баща.

— Кейлъб ме намери заспал под моста. Бях полузамръзнал. Прибра ме у тях, докато моят старец ме потърси.

Джени мълчеше. Едва ли съществуваха думи, които да излекуват дълбоко наранената му душа и да успокоят болката от спомена за детството му. Най-последно каза:

— До този момент никога не се бях замисляла за моите родители. Сега разбирам какво са ми дали... Бяха много праволинейни хора, изпълнени с обич. Никога не си причинявахме болка един на друг. И двамата ми липсват. Не знам дали си спомняш, ти ми изпрати писмо, когато загинаха при катастрофата, малко след смъртта на Кейлъб. Това писмо ми помогна много, Блейд. Ужасно страдах за тях...

— Писах ти, защото ти винаги си имала огромно значение за мен. Дори по онова време — каза той нежно.

Само дотук можеше да ѝ разкрие дълбоката си любов към нея през всичките изминали години. Страхуваше се, че ако пристъпи по-нататък, тя ще го отблъсне. Когато родителите ѝ умряха, неговата рота беше в Япония. Знаеше, че ѝ е тежко. Искаше да сподели скръбта ѝ. Мислеше за Джени през цялото време. Но не можеше да вземе отпуск. Завиждаше на Дийн.

— Писмото не беше достатъчно! Трябваше аз да дойда при теб!

— Дийн беше тук тогава — напомни тя тихо. — А и никой нищо не можеше да направи.

— Да, така е — смръщи вежди той. Докато брат му беше жив, тя нямаше нужда от него... В този миг той желаше от все сърце да прилича повече на Дийн и на Килпатрик. Разговорът за семействата им още веднъж показва колко са различни той и Джени. Щеше ли да бъде щастлива с него?

Не можеше да ѝ каже нещата, които искаше, затова я привлече в прегръдките си. Това бе единственият начин да ѝ покаже колко силно я обича. Само след миг тя се разпали от нежността му. Беше останала без дъх, преливаща от желание, когато той я отблъсна внимателно.

— Блейд, защо спиращ?

Засмя се на нетърпението ѝ. Наведе шеговито чело към нейното. Носовете им се докоснаха.

— Нали онази нощ, когато те целунах в обора, ми каза, че искаш да се любим в сеното?

Тя кимна, Блейд я вдигна на ръце и с лекота я понесе към вратата.

— Блейд, няма ли да вземем някакво одеяло?

— Мислех, че си премаляла от любов и възбуда, а ти се сещаш за такива прозаични неща — пусна я той на земята.

— Остави одеялото! Да вървим!

— За нищо на света! — Той грабна едно одеяло, хвана я за ръката и я повлече навън. — Искам да ти доставя удоволствие, да развихря фантазията ти, а не да те изранят осилите в сламата!

Изтичаха към плевника. В лунната нощ бяха като две щастливи деца. Качиха се върху бала сено и той разстла одеялото. Разтвори ръце. Тя се хвърли нетърпеливо в прегръдките му и изцяло се предаде на удоволствието, което ѝ доставяха устните, езика и пулсиращото му мъжко тяло. И той я облада с чувственост, събудена от чудната им любов...

От този момент между тях се установи някаква нова, неизказана близост. Блейд прекарваше доста време с Кати. Момиченцето явно му беше забавно. Опитваше се да я отучи да си смуче пръстчето. Ала и той не постигна повече от Джени... Тя безмилостно му се подиграваше за напразните усилия. Всъщност Кати явно проявяваше интерес към тях, макар и не точно такъв, какъвто той очакваше. Щом го видеше, спускаше се към него с лъчезарна усмивка. Подаваше му гордо шишенцето с боята:

— Боядиса, Блейд! На Кати плъстчето...

Беше му смешно, но се мъчеше да изглежда сериозен:

— Добре, ще го намажа, малка разбойничке! И ти няма да го лапаш, разбра ли? Само да чуя, че пак си отишла в банята да измиеш боята, ще видиш какво ще те направя! Вече си голямо момиче! А големите момичета не си смучат пръстите!

— Смучат! — кимаше тя умно, докато той мажеше пръстчето ѝ с боята.

Блейд се смееше на Кати, а Джени — на двамата. След малко детето намираше някакъв повод да измие боята и пръстчето му моментално отиваше в устата, както обикновено.

— Ужас, та тя го смуче дори когато спи! Джени, ти нали купи някаква книга по този въпрос. Време е поне единият от нас да я прочете!

— Когато стане достатъчно голяма, ще отвикне да го лапа сама.

— Колкото повече ми го повтаряш, толкова по-разумно ми се струва! Чудя се как не съм се сетил сам!

Джени би била безкрайно щастлива, ако беше сигурна, че Блейд я обича истински. Но колкото повече го обикваше, толкова по-ужасен ѝ се струваше фактът, че той не може да обича от сърце и душа, не желае да се обвързва с женитба. Усещаше, че в града ги считат за любовна двойка, макар че Блейд беше станал много дискретен. Обаче щастливото ѝ лице не можеше да скрие чувствата ѝ. Тя си казваше, че опетненото ѝ име е нищо в сравнение с неговите прегръдки. Но връзката им я тревожеше.

Много нощи оставаше будна. Не можеше да заспи, защото дълбоко в сърцето си съзнаваше, че не е редно да спи с Блейд, щом не са женени, колкото и прекрасни да са отношенията им. Не му казваше нищо по този въпрос — не искаше да го принуждава да се обвързва с нея, щом не иска. След сцената с Майк той изобщо не говореше по този въпрос... Дойде юни с убийствените сухи горещини на тексаското лято. Климатичните инсталации бръмчаха непрекъснато. Курортистите се разхождаха под сенките, плуваха в басейна и в реката. Джени пиеше огромни количества чай с лед и газирана вода. Навън беше горещо като пещ. Въпреки горещината обаче курортът беше пълен с туристи. Все пак бяха по-малко от колкото искаше Блейд — хотелиерството в Тексас беше в криза. Но Блейд работеше като луд, за да печели комплексът. Понякога викаше Джени в кабинета си, за да прегледат данните.

— Разбираш ли, в Хюстън хотелите работят само половината си капацитет, като много от стаите се дават с огромна отстъпка — обясняваше ѝ той. — Бизнесът още не се е съвзел от инвестициите в индустрията, девалвацията на мексиканското песо и стагнацията, причинена от петрола.

— Но ние не се конкурираме с Хюстън!

— Боя се, че трябва. Не можем да увеличим броя на туристите, ако не предлагаме конкурентен комплекс от услуги. „Горски кът“ не е на оживено място като Хюстън, Далас или Сан Антонио. Трябва да воюваме за всяка стотинка.

Блейд започна да пътува. Отпечата брошури. Влезе във връзка с туристически агенции, които рекламираха „Горски кът“ дискретно, но постоянно. Джени се питаше дали той не пътува, защото се чувства неспокоен на едно място. В Зачери Фолс бе непрекъснато с нея. Ала с тези все по-чести пътувания, тя се боеше, че той търси компанията на други жени.

Когато отсъстваше, обаждаше ѝ се всяка нощ. Тя не му вярваше напълно. Не беше сигурна в себе си като жена. Не подозираше, че Блейд разбира чувствата ѝ. А той бе все така нежен и внимателен и никога не я нараняваше.

Когато съмненията я връхлитаха, си припомняше, че никога не бе живяла сред бурни удоволствия като Сюзън Харпър. Чудно ли бе, че Блейд, който имаше опит с жените, иска разнообразие? Как би могъл да се задоволи само с нея?

Когато го нямаше, Джени живееше като в сън, макар никога да не даваше израз на ревността си — боеше се, че това ще го отблъсне и ще го тласне към бурни авантюри.

Блейд усещаше, че нещо не е наред. Когато я питаше какво я тревожи, тя отричаше опасенията му. Мълчанието, което настъпваше между тях след тези разговори, го тревожеше още повече. Мислеше, че тя съжالياва за връзката с него. Вярваше, както и преди, че не е достатъчно добър за нея. Трябваше да си отиде и да я остави да се омъжи за по-подходящ, например за Килпатрик...

Блейд и Джени се обичаха, но не разбираха тайните на сърцата си и това ги правеше безкрайно нещастни.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бременна! Тази дума не излизаше от ума на Джени, докато се прибираще с колата от лекаря в Остин.

Този ден Блейд отсъстваше от града по работа и тя за първи път бе доволна от това. Резултатът от теста така я разстрои, че не би могла да скрие от него отчаянието си.

Застана пред голямото огледало в спалнята. Свали бавно дрехите си. Внимателно се взря в голото си тяло. Прекара ръка по гладкия корем. Гърдите ѝ вече бяха започнали да наедряват.

Изпитваше странна смесица от удивление, гордост и срам. Носеше детето на Блейд! След първата им нощ той я пазеше много внимателно. Не ѝ казваше защо го прави. Сигурно не желаше дете. При мисълта, че трябва да му каже за бременността си, я побиха тръпки на съмнение. Въпреки това бе щастлива. Обичаше Блейд и желаше да има дете от него!

Но като си представи в какво ужасно положение се намира, радостта ѝ помръкна. Не беше омъжена. Блейд не правеше дори намек за женитба. Как щеше да живее в Зачери Фолс с дете без съпруг? Хората щяха да говорят... Нямахте да бъде честно спрямо Кати и бебето! Добре, че родителите ѝ бяха починали и това им спестяваше срама...

Отпусна се в леглото и се сгуши под одеялото. Бъдещето ѝ като самотна майка я плашеше. Струваше ѝ се уничително... Какво можеше да направи? Каква ли щеше да бъде реакцията на Блейд, когато му каже? Може би щеше да си помисли, че му е скроила капан, за да се ожени за нея. А тя не искаше съпруг, който щеше да бъде нещастен с нея...

Ала детето бе негово! Трябваше да му каже! Ами ако той се откажеше и от нея, и от бебето? Очите ѝ се напълниха със сълзи. Стисна клепачи, за да не потекат по лицето ѝ. Боеше се, че ако се разплаче, няма да може да спре... Господи, какво щеше да прави?

Любовта ѝ към Блейд бе непростимо безразсъдна и егоистична. Не бе помислила какви могат да бъдат последствията за Кати... Е, да, внимаваше той да не нощува при нея. Не оставаше в стаята му, след като се любеха. Връщаше се винаги в леглото си, за да не разбере Мария за връзката им. Пред хората той не я докосваше. Толкова внимаваша след първата нощ! Защо трябваше да забременее? Не можеше дълго да крие положението си. Бременността щеше да извади на показ всички тайни на душата ѝ. Ако не предприемеше нещо, тя и бебето щяха да станат обект на клюки много скоро. Можеше да напусне Зачери Фолс временно или завинаги. Но първо трябваше да съобщи на Блейд.

Той се прибра от пътуването същата вечер. Беше радостен, че е осигурил три договора за трудния зимен сезон. И тя не намери сили да му каже новината. Много по-прекрасно бе да се хвърли в обятията му и да го остави да я люби, сякаш нищо не се бе случило. Измина една седмица, после втора. Джени се боеше, че ако каже на Блейд, той ще я изостави. Затова отлагаше да му съобщи и се радваше на всеки миг, прекаран с него. Ставаше ѝ се все по-трудно да разговарят. След като не му каза още първата вечер, след като бе разбрала, сега най-лесното бе да продължи да крие бременността си.

Той усещаше, че нещо не е в ред. Боеше се, че тя събира кураж да му каже, че скъсва с него. Виждаше, че иска да му довери нещо важно, обаче не я насърчаваше. Вместо това я грабваше в прегръдките си и я целуваше, докато страстта завладееше и двамата така, че да не мислят за нищо друго...

Блейд и Джени бяха излезли на езда. Обикновено правеха тези разходки привечер. Този път тръгнаха в ранния следобед. Денят бе горещ и задушен. Тя беше забравила широкополата си шапка. Под памучната риза по гърба ѝ се стичаха капки пот. Внезапно ѝ прилоша. Опита се безуспешно да потисне спазъма.

— Моля те, помогни ми да сляза! — повика го тя с отслабнал глас. Пристъпите за повръщане се смесваха с неудобство и страх.

Той скочи от коня и само след миг застана до нея. Лицето му изразяваше загриженост.

— Какво ти стана? Изглеждаш зле! Мила, защо не ми каза, че...

— Аз... — Тя пое дълбоко въздух, за да не повърне, докато я сваляше от кобилата. Щом стъпи на земята, отблъсна се от него и изтича настрана.

— Не гледай насам! — извика с гръб към него. — Моля те, недей!

Спазмите бяха продължителни и болезнени. Когато най-накрая вдигна глава и пое чист въздух, усети върху себе си преценяващия поглед на Блейд. Чувстваше се слаба и трепереше, но вече не ѝ се повдигаше.

— Много е горещо — запъна се тя. — Извинявай...

Синият му поглед я пронизваше.

— Никога не ти става лошо, когато яздиш...

— Блейд...

— Бременна си, нали?

— Да... — Погледна го с безкрайно отчаяние.

— Защо не ми каза?

— Защото... — Мрачният му поглед задуши желанието ѝ да му се изповяда. Та той изобщо не се радваше за бебето! — Не исках да стане така!

Лицето му помръкна още повече, макар че сините му очи искряха.

— Явно никак не ти е приятно.

— Не е вярно, Блейд! Ти нищо не разбираш!

— О, всичко разбрах! Много мило, че ми съобщи новината... Знаех, че от доста време нещо те измъчва. — Той млъкна за малко. При вида на бледото ѝ разстроено лице, суровото му изражение се смекчи. Тя носеше дете под сърцето си и се чувстваше зле! — Но това не е нито времето, нито мястото за този разговор. Ако знаех, че си бременна, нямаше да те карам да яздиш с мен и да излагаш на риск и себе си, и бебето.

Заведе я при кобилата и я качи на гърба ѝ. Но той самият не възседна Мак. По обратния път водеше бавно двата коня и често спираше, за да я попита как се чувства. Стигнаха до къщата. Той свали Джени от седлото и отведе конете в обора, без да ѝ каже нито дума. Тя гледаше как той се отдалечава и мисълта, че го губи завинаги, я изпълни с непоносима мъка. Искеше ѝ се да плаче и да крещи, да тича след него и да го моли да не я изоставя...

Гордостта обаче я накара да изправи гръб и да вдигне гордо глава. Това сякаш я спаси от унижение. Измъчена, тя се обърна и влезе бавно в къщата.

На Блейд му се струваше, че умира. Обичаше я, ала знаеше, че тя никога няма да го обикне. И коя ли жена би сторила това, като знаеше как е раснал? И как е живял... Беше опитвал да промени нещата, да забрави миналото. Завърши колеж, записа се в Морската пехота. Прекара години в труд и лишения. Нима всичко това е било напразно? Не знаеше как да накара Джени да го обикне. Тя го желаше физически — както всички останали жени. Това чувство му беше добре познато — огънят на сексуалното влечение, отлитащите мигове на екстаза... Но то не докосваше душата... Беше сигурен, че тя все още се срамува от чувствата си към него. Помнеше любовта ѝ към Дийн. Избра него, след като вече се бе любила с Блейд. А той още тогава знаеше, че я обича. Коя ли жена щеше да предпочете него пред Дийн? Всички го смятаха за покварен. Блейд Тейлър не разбира от джентълменско отношение и вяност, как би могъл да стане съпруг на жена като Джени Зачери, говореха за него. Той знаеше по-добре от нея какво приказват зад гърба им. Хората я съжаляваха, защото мислеха, че под външността му продължава да се крие лошият Блейд. Че се е върнал, за да ѝ отнеме парите и всичко, което е нейно законно притежание. Затова се представя за толкова добър... Разбил е сърцата на много жени. Тя няма да бъде изключение. Всичко ще ѝ вземе и ще я изостави! В този миг Блейд мразеше себе си колкото и целия останал свят.

Разседла кобилата и възседна отново Мак. Време бе да напусне Зачери Фолс завинаги... Тя щеше да е доволна. По-добре детето да расте без баща, отколкото да е син на Блейд Тейлър... Намести се на седлото, пришпори коня и прелетя край къщата и прозореца, край който стоеше тя. Болката му беше толкова силна, че не посмя дори да я погледне. А тя го наблюдаваше как се отдалечава, по-тъжна и нещастна дори от него, защото мислеше, че я оставя.

Само тя си знаеше как преживя този дълъг и зноен следобед. Беше объркана и нещастна. Всички я предупреждаваха, а сега нямаше даже кой да я утеши. Беше съвсем сама.

„Лошата кръв ще избие нанякъде“ — предричаха хората в градчето. За Блейд имаше ужасни слухове. Възможно ли бе да е

наистина толкова безсърдечен? Да изостави нея и детето, без дори да се обърне? Спомни си как целуваше Сюзън в стаята си. Любовта нищо ли не означаваше за него? Дали ѝ бе принадлежал някога изобщо? Колко глупаво се влюби в него! И сега трябваше да плаща за грешката си...

Слънцето залязваше в розово-златни отблясъци. Джени не желаше да вижда никого — дори Мария и Кати. Реши да се разходи до потока. Убедена бе, че никога повече няма да види Блейд. Затова се изненада, когато чу шум от счупена клонка и при обръщането си срещна синия му поглед. На лицето му бяха изписани ожесточение и необузданост, изглеждаше ужасно, но гласът му бе неочаквано нежен:

— Джени...

Очите ѝ се замъглиха от сълзи. Отмести поглед от неговия, за да не се разплаче. Не желаше нито съчувствието, нито презрението му.

— Не трябваше да се връщаш! Не ми дължиш нищо...

— Не се върнах, защото ти дължа нещо, моето момиче. Да, щях да избягам, така както правех всеки път, щом Джейми ме набиеше. По същия начин избягах, когато ти се омъжи. От месеци знам, че трябва да те оставя, за да се омъжиш за Килпатрик. Той може би ще ръководи курорта по-добре от мен... Но бебето променя всичко, нали? — каза с горчивина. — Провалих ти живота... Килпатрик няма да се ожени за теб, щом носиш дете на Блейд Тейлър. А аз просто няма да го преживея.

Тя сви вежди в недоумение. Какво искаше да каже той? Нали смяташе да си ходи? Защо се бе върнал?

— Знам, че съм последният човек, за когото би се омъжила. Ти ми го каза веднъж, нали?

Не може да е взел на сериозно думите, които бе изрекла в гнева си!

— Блейд...

— Искам да се ожена за теб, Джени, но преди да ми откажеш...

— Това, че съм бременна, не е причина да се жениш за мен! — Клепките ѝ прикриха блесналите очи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне и всеки миг щеше да се разплаче...

— Знам, ти никога няма да ме обикнеш така, както обичаше Дийн, Джени. Но аз ще съм добър с теб, Кати и бебето. Поне ще се опитам... Винаги съм обичал ранчото. Чувствам го свой дом, както и

ти. Не ме обичаш, но взаимно се привличаме. Проявяваме търпимост и разбиране един към друг. А това е много важно. Аз ще съм грижлив баща и на бебето, разбира се, и на Кати. Ако не се омъжиш за мен, ще си навлечеш куп неприятности. Аз съм причината ти да загубиш Килпатрик. Нужен ти е мъж за ранчото и за курорта. Не е по силите ти да се грижиш за тях сама, а и хората ще те презрат, ако не се омъжиш. Не искам детето ми да страда, че баща му е офейкал и го е зарязал. Знаем колко болезнено е и не искам да причинявам страдание на собственото си дете.

— Но, Блейд, въпросът не е в това, че аз не те обичам и не желая да се омъжа за теб! Ти не ме обичаш! Не искам да се жениш за мен насила...

— Не те обичам?! Аз да не те обичам? Ти да не си откачила? — Грабна я в прегръдките си и зарови лице в дългите ѝ коси. Ръцете му обгърнаха раменете ѝ. — Та аз обичам всичко в теб! Винаги съм те обичал! Заради теб не се понасяхме с Дийн. Мразех го, защото беше негова. Защо, мислиш, напуснах Зачери Фолс? Та ти беше негова съпруга и не можах да издържа!

— Блейд? Истина ли е това, което твърдиш?

— Винаги съм обичал само теб!

— Но ходеше с толкова много жени!

— Слуховете преувеличаваха. Ако съм бил с половината жени, които ми приписваха, да съм умрял от изтощение. Ходех с някои, разбира се, ала това беше, защото не можех да имам единствената, която желяех... — целуваше косата ѝ той. — Повярвай, никога не съм бил такъв, за какъвто ме смятаха!

— Видях те как се любеше със Сюзън след празника на сенокоса...

— Какво?

— Измъчвах се постоянно. Мислех, че съм ти омръзнала и се срещаш с разни жени, когато пътуваш...

— Джени, чуй ме! Тогава Сюзън сама беше влязла в стаята ми. Чакаше ме. Ала нищо не се случи. Не исках дори да я целуна. Тя обаче се хвърли на врата ми толкова внезапно, че не можах да го предотвратя. Не съм и предполагал, че си ни видяла. Ако знаех, отдавна щях да ти кажа всичко. Обясних ѝ, че можем да бъдем само приятели. Господи, та аз исках теб, а не Сюзън!

— Много съм наивна, щом ти вярвам, Блейд — каза тя с усмивка. — Съюзът е страхотно красива... А ти ми беше сърдит.

— Истинската красота е вътрешната красота, Джени. За мен ти си най-прекрасната! Бях ядосан, но не толкова, че да пожелая друга. Колкото до моите пътувания — работата ми е такава. Не разбра ли най-после, че ти си жената, която обичам и искам? Не мога и да помисля за друга, като знам, че ти ме чакаш!

В този миг Джени му вярваше и лицето ѝ грееше от щастие. Господи, той я обича! Обичал я е винаги, дори когато е била омъжена за Дийн! Тя също го бе обичала, макар че не разбираше тази любов. В нея се коренеше неудовлетвореността от брака ѝ. Горкият Дийн! Ако бе прозряла истината по-рано, той можеше да си намери съпруга, която да е луда по него...

— Страхувах се да те обичам, Джени, защото не можех да те имам и тази любов ме убиваше. Все още ме е страх...

— Блейд, мили, аз също съм уплашена, защото те обичам!

— Не го казвай, ако не е истина...

— Вярно е, разбира се! Обичам те!

Ръцете му се склучиха около талията ѝ.

— Джени, любима! — Устните му потърсиха нейните за целувка, която ставаше все по-страстна. Накрая я пусна. — Не мога да повярвам, че ме обичаш! Ти си такава жена... Кой би помислил, че Блейд Тейлър ще се ожени за дъщерята на проповедника? Мога да си представя какви клюки ще плъзнат за нас. Но мен това изобщо не ме интересува!

— Аз те обичам! Обичам те отдавна, Блейд! И не ме е грижа кой какво ще си помисли — шепнеше тя. — Криех тази любов дълбоко в сърцето си. Опитвах се да не мисля за нея. Но откакто се върна, желанието ми да бъда с теб е непоносимо силно. Толкова си мъжествен и добър! Работиш като луд, за да ми помогнеш! — Джени прокара пръсти по врата му. — Обичам да ме докосваш, да ме любиш...

— Щом ти заговори за тези неща... — започна той пресипнало, а ръката му вече се спускаше по тялото ѝ и желанието в него неудържимо нарастваше. — Когато те прегръщам, направо полудявам от желание!

— Ами да! — усмихна се тя.

— Не ме предизвиквай, Джени — изръмжа той.

— Никога не съм имала такива намерения, любов моя — мъркаше тя, докато разкопчаваше ризата му. Сложи глава на голите му гърди.

— Струваше ми се, че те е срам да се любиш с мен, защото смяташ, че не съм за теб.

— Да, срамувах се! Но от друго... Срам ме беше, че те обичам. Мислех, че не е редно да спя с теб, щом не сме женени. Искях да имаме семейство, деца, общо бъдеще... Боях се, че на теб това не ти допада.

— Аз не съм искал деца от теб, така ли? — Гледаше я недоумяващо той. — Та винаги съм мечтал да се ожения за теб, да имам семейство, да съм баща на децата ти!

— О, Блейд, никога не съм била толкова щастлива!

— И аз, любов моя!

Джени се разтрепери под изгарящия му поглед. Блейд я грабна и я отнесе сред най-меките и сочни треви. Край тях ромолеше потокът.

— Помниш ли как се любихме тук, Джени?

— Нима мога да забравя?

— Оттогава постоянно те желая...

Притегли я надолу и двамата коленичиха на земята. Устните им предпазливо се докоснаха, после се впиха едни в други с упоение. Без да говорят, смъкнаха дрехите си. Един дълъг миг само се гледаха, а после той прегърна Джени и я положи под себе си.

В тях избухна пламък. Целувката им стана дива, пламенна, необузdana. Той галеше наедрелите гърди, а после наведе глава и лекичко захапа втвърдените им зърна. Постепенно ръцете му се плъзгаха към абаносовия триъгълник и по-надолу. Блейд докосна най-съкровеното кътче на женствеността ѝ и пулсиращата възбуда отне дъха ѝ. Дългите му тънки пръсти опипваха и милваха гладката и гореща плът, докато и двамата повече не можеха да издържат.

Той плъзна тялото си по нейното, докато достигна устните ѝ. Целуна я властно, грабещо, алчно. Ръцете ѝ погалиха мускулестите рамене, заключиха се на гърба и тя обгърна кръста му с крака. Той простена и бавно, умишлено бавно, навлезе в нея. Започна да се движи с ритъм, който пробуждаше женско удовлетворение. Проникваше все по-дълбоко и сладостната жажда увлече и двамата, като ги разпалваше все по-силно.

Джени изгаряше от наслада. Тя викаше името му отново и отново, молеше го да я люби, докато танцът на сплетените им тела ги носеше към прекрасни светове. Вкопчени един в друг, носени от вихъра на страстта, и двамата изпитаха екстаза, който ги остави тръпнещи и щастливи. Дълго останаха прегърнати в безмълвно блаженство.

— Моя скъпа... Моя любов... — промълви той най-накрая.

Зелените ѝ очи се разтвориха бавно и потърсиха неговите.

— Блейд, обичам те! Никой мъж не би могъл да ме направи по-щастлива!

Цял живот бе чакал да чуе тези думи. Гледаше я и се опиваше от щедрата ѝ хубост. Страните ѝ горяха, устните аленееха. В този миг Джени бе една влюбена и щастлива жена.

Беше негова! Само негова!

— Аз също те обичам! Теб единствено, Джени! Винаги съм те обичал и ще те обичам!

Устните им се сляха в безмълвен обет пред Бога и пред тях самите, че любовта им ще е вечна...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.